

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

FATED DESTINIES BOOK THREE

THE ALPHA'S CURSE

HEATHER K. CARSON

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

THE ALPHA'S CURSE

FATFD DFSTTNIF.S SFRTFS
KİTAP 'I I LREE

Heather K. Carson

Telif Hakkı© 2023 Heather K. Carson

www.heatherkcarson.com

Mavi Salı Kitapları'nın izniyle

Kapak Tasarımı Fay Lane tarafından

faylane.com adresinde ISBN:

9798860700680

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü çoğaltılamaz, kopyalanamaz veya herhangi bir şekilde kullanılamaz.

kısa alıntılar dışında, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın kullanılamaz.

Lütfen telif hakkıyla korunan materyallerin korsanlığını teşvik etmeyin veya buna katılmayın. Korsanlık hırsızlıktır.

İçindekiler

Birinci Bölüm - [Kera](#) İkinci
Bölüm - [Jareth](#) Üçüncü
Bölüm - [Kera](#) Dördüncü
Bölüm - [Jareth](#) Beşinci
Bölüm - [Kera](#) Altıncı Bölüm
- [Jareth](#) Yedinci Bölüm -
[Kera Kera Kera](#) Sekizinci
Bölüm - [Jareth](#) Dokuzuncu
Bölüm - Onuncu Bölüm -
[Jareth](#) On Birinci Bölüm -
Bölüm On İki - [Jareth](#)
Bölüm On Üç - [Kera](#) Bölüm
On Dört - [Jareth](#) Bölüm On
Beş - [Kera](#) Bölüm On Altı -
[Jareth](#) Bölüm On Yedi -
[Kera](#) Bölüm On Sekiz -
[Jareth](#) Bölüm On Dokuz -
[Kera](#) Bölüm Yirmi - [Jareth](#)
Bölüm Yirmi Bir - [Kera](#) Bölüm Yirmi
İki - [Jareth](#) Bölüm Yirmi Üç - [Kera](#)
Bölüm Yirmi Dört - [Jareth](#) Bölüm
Yirmi Beş - [Kera](#) Bölüm Yirmi Altı -
[Jareth](#) Bölüm Yirmi Yedi - [Sage](#)
Bölüm Yirmi Sekiz - [Kera](#)
[Kera](#) Bölüm Yirmi Dokuz - [Jareth](#)
Bölüm Otuz -
Bölüm Otuz Bir - [Mercan](#) Bölüm
Otuz İki - [Skoll](#) Bölüm Otuz Üç -
[Kera](#) Bölüm Otuz Dört - [Jareth](#)

Bölüm Otuz Beş - [Kera](#) Bölüm Otuz
Altı - [Jareth](#) Bölüm Otuz Yedi - [Kera](#)
[Sonsöz](#)

Kürklerin ve pençelerin ötesindeki kalbi gören okurlara, canavarı prence tercih edenlere ve canavarlar için bile "sonsuz dek mutlu" olacağına inananlara:

Bir destek grubu oluşturmalıyız.

Kera'dan birinci ve ikinci kitap özeti:

"Bunu gerçekten yapmam gerekiyor mu?"

"Bunu konuşmuştuk." Coral gözlerini deviriyor. "Herkesin aynı fikirde olduğundan emin olmak önemli."

"Peki," diye homurdandım. "Buraya nasıl geldiğimizi unuttuysan, sana kısa bir özet geçeyim. Bir gün, neredeyse bir yıl önce, bu cadı ve kız kardeşi Cerberus sürüsünün bölgesinde ortaya çıktı. İnsanların büyü'nün var olmadığını düşündüğü, kurt şekil değiştirenlerin mutant ucubeler olduğu ve duvarlarının dışında dünyanın harabeye döndüğü saf şehirden gelmişler. Cadının gülünç küçük arabasını görmelisin."

"Kız kardeşimin arabası hakkında saçma sapan konuşma." "Bunu yapmamı istiyor musun, istemiyor musun?" "Devam et, Alfa." Coral elini sallıyor.

Ugh. Bana böyle seslenmesinden nefret ediyorum. "Her neyse, cadı Sage, Maddock Amcamla çiftleştirdi ve sonunda liderlik etmeme izin verecek kadar rahatladı. Alfa olmak için babama meydan okudum ve Cerberus sürüsünün başına geçerek kazandım. Sonra babamın zalim hükümdarlığı sırasında yok edilen her şeyi yeniden inşa etmeye başladım. Coral'ı da Beta'm yaptım. Ama o, ölen annemin ailesinin geldiği Fenrir sürüsü sınırında kaderindeki eşinin kokusunu aldığı gerçeğini saklamaya karar verdi ve biz de-"

"Bu hikaye benimle ilgili değil." Coral homurdanıyor.

"Sonuncusu öyleydi." Ben deadpan. "Bilgin olsun diye söylüyorum, Fenrir'in bizi bölgeye geri kabul etmeye karar vermesiyle her şey yolunda gittiği için şanslısın. Yoksa ben-"

"Evet. Her şeyi öldüreceğini biliyoruz."

Belki her şeyi değil. "Şimdi burada, büyükannemle büyükbabamın evinde, bizi diğer sürülerle düzgün bir şekilde tanıştıracak bu aptal törenle birlikteyiz."

"İşte burada işler iyi gidiyor." Gülümsüyor.

İyi şeylerin nadir ve zor bulunduğunu bildiğimden başımı sallıyorum. "Hayır. Bu sadece başladığı yer."

Bir zamanlar, bir kuleye hapsolmuş genç bir kurt varmış. Ya da belki bir kafese kapatılmıştı.

Bu daha gerçekçi görünüyor.

Onun dünyasında herkes bilirdi ki Kaderlerinde eşleri olacak gezegeni. Reşit olduktan kısa bir süre sonra ava çıktılar ve bulana kadar durmadılar.

Onlar. Ama bahsettiğimiz kurt kız?

Birinin ona yardım edebileceği umudunu çoktan aşmıştı. onu kurtarmaya geliyor. Peri masalları, sahiplenecek bir sürüsü olmayan küçük kızlar içindi. Böylece dövüşmeyi öğrenmiş ve zincirlerini koparmış. Eğer

Yaşadığı kâbustan kurtulmak istiyordu, kendini kurtarmak zorundaydı.

Ben de öyle yaptım.

İşte bu yüzden, canavarımın ısrarlı çağrısına rağmen bu sandalyeden kalkamıyordum.

Koyu mavi gözleri ruhuma bakıyordu. Düzensiz siyah bukleler başının tepesindeydi. Beni gördüğünü biliyorum. Öfkeli bir ruhun titreşimlerini hissedebiliyordum.

Odanın diğer ucundaki bağlantıda bir fırtına koptu. Onun güçlü Alfa kurdunun özü benimkini çekiyor ve onunla alay ediyordu.

Ona doğru git. Kurdum kafamın içinde sızlanıp durarak beni izleyen Alfa'yı ele geçirmeye çalışıyordu. Mesafeyi kapatmak için hiçbir hamle yapmadı ve ben de yapmadım. Dolgun dudaklarının köşesinde bir sırıtma belirdi. Bu bir meydan okumaydı. Geri çeviremeyeceğim bir meydan okumaydı.

Aşağı. Alfalar eğilmez.

Yine de birbirlerine boyun eğdiler mi?

Sertçe yutkundum, hâlâ bunun gerçek olduğuna inanamıyordum. Neden şimdi?

Bunca zaman sonra mı?

Bu nasıl işe yarayacaktı?

Mate, diye sordu.

Benim kurdum basit bir canavardı. Avin heyecanı ve temel içgüdüleri onu yönlendiriyordu. Hâlâ doğanın gücüne inanan iyi bir Alfa kurttu.

Öte yandan ben, doğanın yanlış yapabileceği bazı şeyler olduğunu biliyordum. *Bırak bize gelsin.*

Topuklarımı giydiğim saten terliklerin içine soktum ve masadaki biraya uzanırken onları büyük salonun mermer zeminine sertçe bastırdım. Müzik başladı. Bir dize

Köşede orkestra çalışıyor, şekil değiştirenler masaların etrafında kaynaşıyordu.

Kurdumu bastırarak kadar yüksek değildi.

Benimkini. Gecikmeden bıkmış bir şekilde homurdandı.

Onu görmezden geldim ve boş birama bakmak için Alfa ile göz temasını kestim. Lanet olsun. Boğazımdaki yanma hissini ve cildimdeki kuru kaşıntıyı dindirmek için bir içkiye daha ihtiyacım vardı.

"Dostum mu dedin?" Coral yanıma yaslanırken fısıldadı.

Kadehindeki beyaz şarabı aldım ve çok tatlı tadı yüzünden yüzümü buruşturarak başımı salladım.

"Nerede?" Sesi bir çığlığa dönüştü.

Tekrar bakmak istemedim ama buna gerek de yoktu. Gözlerini hâlâ üzerimde hissedebiliyordum. Bunun yerine, Cerberus sürüsünün bölgeye geri kabul edilmesinin mutluluğunu tartışan büyükannem ve büyükbabama ve diğer şekil değiştirenlere baktım. Bunun bizim partimiz olması gerekiyordu ama ben gelmek istememiştim. Bunu yapmak için gerçek bir neden yoktu.

bu insanlar üzerinde bir çeşit kendini beğenmiş izlenim bıraktı. Cerberus paketi benimdi ve kimse onu alamazdı.

Ama onu alacağım.

Herkesin içinde olmaz, diye karşılık verdim ona, geleneklerden kaçarak.

Dans pistinde çiftleşsek bile şekil değiştirenlerin umurunda olmazdı.

Muhtemelen bunu beklerlerdi. Ama eğer o hareket etmiyorsa, ben de meydan okumaya boyun eğecek biri.

"Kim o?" Coral'ın boyalı tırnakları koluma batarak dikkatimi tekrar ona çekti. Gözlerimi kırdım. Kurdum derimden dışarı çıkmaya çalışırken avizenin ışıkları bulanıklaşıyordu. Coral'ın yanlış yorumladığı bir hırlamayla onu geri çektim.

"Sorun nedir? Gitmemiz gerekiyor mu?" Paniği sersemliğimi dağıttı ve kurdumla konuştu.

Bir Alfa'ya kendi sorunlarını unutturmanın en iyi yolu, koruma içgüdüsünü harekete geçirmektir. "İşte orada." Onu sakinleştirmeye çalışarak çenemle genel yönü işaret ettim.

"Hangisi?" Coral sordu. Sonra tekrar baktım.

Tekrar bakmamalıyım.

Elini dağınık saçlarında gezdirdi ve kurdum ulurken kalçalarımı birbirine kenetledim. Kalbim hızla atıyor, dişleri uzadıkça kollarımda tüyler filizleniyordu. Onunla savaşıyordu Canavar da. Ve ikimiz de kaybediyorduk. Bu bilgi kurdumu cesaretlendirdi. Hangi mücadeleyi kazandığı umurunda değildi. Ve şu anda, bana karşı olan mücadeleyi kazanıyordu.

Canavarımın kontrolünü ele geçirerek ayağa kalktım.

Alfa yine sıırttı, bu sefer sanki ayakta durmam bir teslimiyet işaretiymiş gibi kalabalığın arasından bir adım öne çıktı. Harika. Pisliğin tekiydi.

Ve hayır. O kazanmadı.

Odanın içinde titreşen ve benimkiyle çarpışan gücüne rağmen sabit durdum.

Kulaklarımda sürekli bir davul sesi. Şekil değiştirenler omuzlarının üzerinden bakarken hırladılar, ilkel doğalarını çağıran anı hissettiler.

Çenemi kaldırdım, incelemenin altında dimdik durdum ve ona bunun geri adım atmak olmadığını gösterdim. Bir adım daha attı ve kararlılığım sarsıldı.

Ama yine de hareket etmeyi reddettim.

Neyim var benim?

Algılanan bir meydan okumaya boyun eğmekle savaşıyordum ve Kurdumu inkar etmek, ne için? Ben böyle değildim. Duygularımın hareketlerimi bu şekilde kontrol etmesine izin vermezdim ve içgüdülerime güvenirdim. Kurduma güvenirdim.

Eğer babamı yenecek ve sürünün kontrolünü ele geçirecek kadar güçlüysem, eşimle yüzleşecek kadar da güçlüydüm.

gelecek getirecekti. İşte o an gelmişti. Her şekil değiştirenin hayalini kurduğu an.

Ve uçup gitmekten çok korkuyordum.

Ben değilim, diye mırıldandı kurdum Alfa havayı koklarken. Avının kokusunu aldı. İçinden heyecan akarken gözleri büyüdü ve benim kanım da buna karşılık olarak ihtiyaçla yandı.

Şimdiye kadar gördüğüm en ateşli adam olması da canımı yakmadı değil.

Ama o bir Alfa!

Evet, öyle. Kurdum salyalarını akıtıyordu. bir adım daha attı. Karanlık ve gizemli şekil değiştiren elini kaldırdı ve uzun parmağını bana doğru kıvırdı.

Olamaz.

Beni çağırıyordu.

Kurdum bile durakladı, bu hareket karşısında kafası karıştı. Böyle bir çağrıya gelmemi beklemesine imkân yoktu. Gurur ve şehvet savaşa tutuşmuş, yumruklarımın yanımda kenetlenmesine ve nefesimin göğsümde sıkışmasına neden olmuştu.

"Hayatta olmaz!" Coral çığlık atarak topuklarının üzerinde zıpladı ve beni arkasından itti. Onun bu ani öfkesi karşısında dişlerimi sıktım. Masanın üzerindeki bardaklar tıkırdadı. Şekil değiştirenler durdu konuşuyor, parmağıyla odanın diğer tarafını işaret ederken ona endişeli bir bakış atıyordu. "Neler olduğunu bilmiyorum ama arkadaşımın etrafında dolanmadan önce kendine çeki düzen versen iyi olur."

"Ne?" Hırladım, onun arkasından baktım. Soğuk bir hava akımı tenimdeki ısıyı azalttı, Alfa'nın durduğu yer boştu. Göz açıp kapayınca kadar ortadan kaybolmuştu.

Ve herkes bize bakıyordu.

"Coral, dur." Sürü bağlantımız aracılığıyla tısladım. Olay çıkarmamak konusunda kararlı olan oydu. Yine de burada kargaşanın tam ortasıydık.

"Düşündüğün gibi değil." Skoll ayağa kalktı ve bir kolunu uzatarak onu yatıştırmaya çalıştı.

Coral'ın kurdu öldürücü bir öfkeyle yüzeye yaklaştı ve eşine doğru döndü. "Bunu dışarıda tartışacağız."

Dışarıda. Bu iyi bir plandı. Bize yönelen tüm gözlerin ve kulakların ağırlığını hissederken başımı salladım. Beynim çamurluydu ve

Kalbim hala çok hızlı atıyordu. Neler olduğunu anlamaya çalışırken temiz hava düşünmemeye yardımcı olacaktı.

Arkadaşım buradaydı.

Coral kızgındı.

Bu elbise inanamayacağın kadar kaşındırıyordu. Ve gerçekten eve gitmek istiyordum.

*

Coral balo salonunun dışındaki koridorda volta atıyor, sanki bir ordu herhangi bir anda içeri dalacakmış gibi koruyucu bir öfkeyle kapıyı izliyordu.

dakika. Kafamın içinde uluyan, eşini almak için serbest bırakılmak için yalvaran ve aynı zamanda kimi öldürmemiz gerektiğini merak eden kurdumu kızdırıyordu.

"Neler olduğunu açıklamanız gerekiyor," diye emrettim. Beta'mın ve kız kardeşinin, saf şehirde yaşadıkları dönemden kalma tuhaf alışkanlıkları vardı. Normalde onları görmezden gelirdim. Ama benim Sabrım tükeniyordu.

"Bir dakika içinde." Kapıyı çekerek açtı, Skoll'u koridora çekti ve kapıyı arkasından çarparak kapattı. Büyük şekil değiştiren öne doğru tökezledi ve kadın onu duvara doğru geri itti. "Nasıl bir oyun oynadığını bilmiyorum ama bunu düzeltmen gerekiyor."

Vardiyayı zorlamaya çalışan kurdumla ikiye bölünen başımı ovuşturdum. "Neyi düzelteceksin?"

Skoll ellerini kaldırdı. "Bu herhangi bir oyun değil."

"Yeter." Hırladım, sesimle sürü üyelerimin donup kalmasına yetecek kadar Alfa gücü yaydım. Bunu kullanmaktan nefret ederdim. Ama eğer ortada bir tehdit varsa Coral'ı sakinleştirmeliydim ki onu koruyabileyim. "Açıkla."

Beta'm bana döndüğünde iri kahverengi gözleri yaşlarla buğulandı. "Bu bir çeşit hata olmalı. O senin eşin olamaz."

Arkadaşım mı? Onun bununla ne ilgisi var?

O benim. Derin bir nefes aldım ve omurgamı tırmalayan öfkeli kurdumu sakinleştirdim. "Eşimin nesi var?"

Balo salonundaki ukala küstahlığı dışında. Ama bu Coral'ı sakınleştirdikten sonra halledebileceğim bir şeydi.

"Benim bir sorunum mu var?" Derinden gelen ses tenimde dans ederek kollarımdan aşağı ürperti gönderdi. Kokuyu aldım.

Tozlu adaçayı ve biraz biber.

Omzumun üzerinden bakmak için döndüğümde kurdum keyifle mırıldandı. Loş sarı ışıklar koridoru aydınlatıyordu. Gölgele onun etrafında hareket ediyor gibiydi. Avın ışıltısı o koyu mavi gözlerindeydi, o kadar derindi ki koridorda bir yırtıcı zarafetiyle yürürken neredeyse simsiyah parlıyordu.

Bir an için tüm mantıklı düşünceler kayboldu ve uluma isteğimi bastırdım. Bağı alevlendi ve benim canavarımı onun canavarına çekti.

Derin bir nefes çektim.

Vücudunun her görkemli santimi siyah ipek gömleği geriordu. ve pantolon giyyordu. Pantolon ona kusursuz bir şekilde uyuyor, kaslarını kesiyor ve ilerlemeye devam ederken gece yarısı gibi parlıyordu.

Duyularım arttı, tehlikeli gücü hissettim.

Bir fırtına gibi etrafında dönüyordu. Her santimi Alfa diye bağıırıyordu ve benim gücüm de buna karşılık olarak artıyordu.

Coral dişlerini uzatırken hırladı. Sürümdeki huzursuzlukları tespit etmek ve buna göre hareket etmek benim işimdi. Ama bu O an, onunla birlikte savaşmak istemekle gerçekten delirip delirmediğini merak etmek arasında kaldım.

"Dur." Bir Alfa komutu vererek ileri atılırken onu geri çektim. Dudaklarından sinirli bir hırıltı dökülürken, annesinin çenesinden boynuna yapışmış bir yavru gibi dondu kaldı. "Neyin var senin?"

"Sorun bende değil, onda." Tükürdü.

"Bende yanlış olan pek çok şey var. Daha açıklayıcı olman gerekecek." O derin ses yine alaycı bir tını ile daha davetkâr bir hal almıştı. Zengin ve karanlıktı ve içinde yuvarlanmak istiyordum.

Alfa avına devam ederken Beta'mı serbest bıraktım ve onu arkama aldım. Belki de sürümü kontrol edemediğim apaçık ortadayken başka bir Alfa'yla tanıştırıldığım için daha fazla utanmalıyım ama Coral benim arkadaşımı, sadece Beta'm değil. Ayrıca, ben Diğer Alfalar gibi ve olmaya da hiç niyeti yoktu.

"Beta'ma bu şekilde davranması için ne yaptın?" Ona temkinli bir şekilde baktım, ağrıyan ilkel bir ihtiyaç ile mutlak bir karışıklık.

Benim alanıma adım attı. Kokusu havayı doldurdu, beni sıcaklığıyla sardı ve uluyan kurdumun arzusunu uyandırdı. Gülümseyip güçlü çenesini çıplak boynuma indirdiğinde nasıl nefes alacağımı unuttum. *Beni bu kadar açıkta bıraktığı için bu elbiseye lanet olsun.*

Burun delikleri alevlendi, derin bir nefes aldı. "Ona bir iş teklif ettim."

"Ha?" Başımı salladım ve aramızdaki bağı saran duygu bulutunu dağıtmaya çalıştım.

"Luna'n nerede?" Coral benden sıyrılıp arkasından hançer gibi baktı. "Yoksa Ophelia senin onun eşi olmadığını mı biliyor, Alfa? Jareth."

"Seni bu kadar kızdıran da bu." Coral'a göz kırparak eğilirken kıkırdadı. "Seni temin ederim ki Ophelia yatağımı kiminle paylaştığımı umursamıyor."

Karnıma bir yumruk yemeyeli uzun zaman olmuştu. Benimki gibi bir babayla büyüdüğüm için hassas yerlerimi korumayı öğrendim. Ama o anki acıyı ancak bu şekilde tarif edebilirdim. Hastalık. Geri adım attım. Kurdum savaşıma hazır bir şekilde kükrerken tüm vücudum gerildi.

"Luna?" Kelimenin bu kadar boğuk çıkmasından nefret ediyordum. "Alfa Jareth?"

O zaman eksik olan parçaları bir araya getirdim. Coral, Skoll ile birlikte Anubis sürüsüne gitmiş ve Alfa ile tanışmıştı. İlerici ona böyle seslenirdi. Ama yatak arkadaşlarını paylaşmaksa, bunun bir parçası olmak istemedim.

"Belki de bir yanlış anlaşılma olmuştur." Bağın içine daha fazla çekilmeyi reddederek bir adım daha uzaklaştım.

"Biz dostuz. Bunu anlamak o kadar da zor değil." Onun karanlık Kaşları havaya kalktı. Yüzündeki eğlence canavarımı daha da öfkeliendirdi. Böyle bir şey olamazdı. Annemi ve anlattıkları hikâyeleri düşündüm. Evliliğe nasıl girdiğini Kaderindeki eşi bulmak için babamla birlikte. Çocukluğumu lekeleyen karanlık.

Yanağımın içini o kadar sert ısırdım ki kan tadı aldım. "Kaderimiz olabilir ama hiçbir eşim bir başkasına söz vermez ve bir başkasıyla aynı yatağı paylaşmaktan bahsetmez."

"Beni reddediyor musun?" Jareth hırladı.

Onun girdap gibi dönen duygularının arasında sabit durdum. Gizemli fırtına ruhumu zorluyor ve kendi karışık duygularıyla karışıyordu. Eğer bağı tamamlarsak, bu yeni hislerin üstesinden gelebilirdim. Ama burada bir saniye daha duramazdım. bu kaosu kontrol etmek için savaşmak istemedim. Zaten kurduma zar zor tutunuyordum.

Onu reddedebilir miyim?

Bilmiyordum. O zaman babamın anıları aklıma geldi. Reddedilmiş bir hayat. Ruhunu yavaş yavaş yiyen hastalık. Onun laneti.

Herkes nefesini tutmuş cevabımı beklerken duvarlar üzerime kapanmaya başladı. Yeni tanıştığım bir adamı reddeder miydim?

Yapamayız.

Şu anda karar vermek zorunda değiliz.

Daraltıcı yeşil ipek balo elbisesinin kumaşını yumruklarımda sıktım ve bir adım daha geri attım. "Bilmiyorum."

Sesim kulaklarıma boş geliyordu ve gözlerimi kapatıp kurdumun gücüne sığındım. Orada uluyan bir acıdan başka bir şey yoktu. Eşimize neden sahip çıkmadığımızın ve doğanın istediği gibi bağı tamamlamadığımızın karmaşıklığını anlayamıyordu.

"Geri çekilin ve bunu anlaması için ona bir dakika verin." Her zaman anlayışlı bir Beta olan Coral yanımdaydı ve onu bir dal gibi kırabilecek olan Alfa'ya bakıyordu. Koruma içgüdüm diğer tüm düşüncelerimin önüne geçti ve Alfaların onunki gibi bir tehdidi hoş karşılamadığını bildiğim için bir adım öne çıktım.

Ama Jareth çoktan geriye doğru yürümeye başlamıştı. Ellerini kaldırırken yüzünde tiksinti ifadesi belirmişti. "Nasıl istersen, prenses."

Yanaklarımin kızarmasına neden oldu ama çenemi kaldırarak ters ters baktım. "Benimle alay mı ediyorsun?"

Başını sallayarak bir kahkaha attı. "Belki de bu bir hatadır."

"Belki," diye fısıldadım kuru bir sesle, göğsümü sıkıan huzursuzluğa hazır değildim. Hayal kırıklığına yabancı değildim ama

artık bu kadar güçlü hissedebileceğini düşünmemiştim.

"Bir saniye bekle." Skoll homurdanarak Jareth'in yanına yürüdü. Anubis Alfa'sı bir elini onun omzuna koyarak sırlardan bahseden bir baş hareketiyle onu susturdu. İki erkek şekil değiştiren tanıdık bir paket bağlantılarından daha derine inen bir kolaylık. Bunun içinde Jareth'in bilmeyi hak etmediğimi düşündüğü bir şey vardı.

Ama ben onun Luna'sı değildim.

Bağı tamamlamadan onun gerçek eşi bile değildim. Ben...

Hiçbir şeydim.

Hayır. Ben Kera'ydım, Cerberus sürüsünün alfası. Ve zaten bir eşe ihtiyacım yoktu.

"Affedersiniz." Çenemi dik tuttum, yürümeye niyetliydim.

Çılgın ve kafası karışmış kurdumu tutarken saygınlığım bozulmadan bu koridordan aşağı indim.

Balo salonunun kapısı hafifçe aralanırken içeriye yumuşak yasemin kokuları yayıldı. Hayatımda gördüğüm en güzel kadın dışarı çıktı. Uzun kuzguni siyah saçları ve narin bir yüzü vardı.

"Oh, işte buradasın." Gülümseyip el sallarken sesi müzikal, kuş gibi ve yumuşaktı. "Sonunda seninle tanışmak çok güzel, Alfa Kera. Benim adım Ophelia ve görüyorum ki Jareth'i bulmuştunuz."

Ona daha fazla tutunamadım. Kurdum kazandı, pençelerim uzarken ve kemiklerim yeniden düzenlenirken derimden koptu. I Aptal ipek elbisesi dikiş yerlerinden yırtılırken ve sonunda özgürlüğüne kavuşurken, iç çekerek kendini serbest bıraktı ve içimdeki canavarı kabul etti.

"Henüz kim olduğumu bilmiyor." Ophelia nefesini tuttu ve ellerini havaya kaldırdı.

Kırmızımsı altın rengi güzel kurt, Ophelia'nın eteklerini koklarken diğlerini göstererek yaklaştı.

"O sormadı." Biraz daha yaklaştım. Kurdum, Kera ile göz göze geldiği andan beri özgür kalmak için savaşıyordu. İlkel dürtülerini kontrol altında tutmaya çalışarak onu zapt ettim. Şu anda bunun nedeni, görünüşte hor görülen dişi kurdun ne yapacağından endişe etmemdi.

Ve benim kurdumun yapmayacağı şeyi.

Ophelia'yı hayatım pahasına korurdum. Yine de doğa kanunları onun eşine saldırmasını engellerdi. En iyi ihtimalle ona boyun eğdirebilirdim. Yine de dişi bir Alfa'nın gücünü hiç bu kadar ham ve güçlü hissetmemiştim.

"Bunların hepsi bir yanlış anlaşılma," diye konuştu Skoll arkamdan, hâlâ kaderini yatıştırmaya çalışıyordu. Bela çıkaran bu adam için uygun bir isimdi.

gizli kurt. Yine de dünyanın düzeni böyleydi. İnsanlar varsayımlarda bulunur ve gördüklerinin ötesini düşünmezlerdi. Casusun yavrusundan daha fazlasını beklerdim.

Ama o artık beni ilgilendirmiyordu.

Beni Kera'ya çeken zayıf bağın içinden gelen bir öfke vardı. Kafa karıştırıcı duyguların bir karışımı, ama öfke Belli oluyor. Kana susamışlık bir Alfa'yı körüklüyordu. Bu duyguyu tanıyordum.

Onu daha fazla kızdırmamak için yavaşça yaklaşmaya devam ettim ve saldıracağı anı bekledim. Kader arkadaşıyla tanışmak için harika bir fırsattı. Acaba gecenin sonunda

Çenesi boğazıma yapışmış bir halde yerde yatıyordu.

Kera'nın kurdu küçük bir hapsirikle ofladı ve tereddüt ettim, onu daha fazla incelerken bir kaşımı kaldırdım. Hiçbir şey olmamış gibi koridorda yürümeye devam etti. Bağ aracılığıyla hissettiğim öfke ne olursa olsun

daha yumuşak bir şeye dönüştü. Derin bir hayal kırıklığı acısı belki? Ben de bu duyguya alışmıştım.

Benim kurdum onunkine bağırdı ama o görmezden geldi. Arkasına bile bakmadan gitti.

İlginç.

Kriz önlendikten sonra duvara yaslandım ve ellerimi yüzüme sürdüm. Tanrım, bir sigaraya ihtiyacım vardı.

"Muhtemelen bunu düzeltmelisin." Ophelia tuttuğu nefesi bıraktı ve çingene eteklerini savurarak döndü. Kullanığsız bir giysi. Para ve fazla kumaş israfı. Ama bu onu mutlu ediyordu ve işini yapıyordu, bu yüzden yüksek sesle şikâyet etmedim.

"Ben balo salonunda hasar kontrolü yapacağım. Şekil değiştirenler şimdiden konuşmaya başladı." Ophelia'nın kömür gibi çizgili gözleri kocaman açılmıştı.

başıyla sorun çıkararı selamladı. "Seni tekrar görmek güzel Coral. Çikolata ve şarap randevumuzu bana haber ver."

"Ben... Neler oluyor?" Ophelia balo salonuna geri dönerken Coral kekeledi.

Yavaşça nefes verdim, Kera'nın toprak kokusunun hâlâ yayıldığı koridora bakarken ceplerimi yokladım. Kızılağaç ve yosun. Tatlı ve keskin bir kokuydu. Yıllardır koklamadığım bir koku. Ve onun İnsan formu da en az kurt kadar güzeldi.

Fildişi teni, yeşil resmi elbisesinin içindeydi ve sıkı göğüslerinin üst kısımları sergileniyordu. Yumuşak, ağırbaşlı dudakları somurtmuş ve tamamen

Öpülebilir. Güçlü kollar ve omuzlar. Öne doğru düşen kızıl altın rengi saç katmanları fırtınalı mavi gözlerini yarı yarıya kapatıyordu.

Her genç erkek şekil değiştiren böyle bir kadınla eşleşmeyi hayal edebilirdi. Ama güzellik sadece dış görünüşten ibaretti. Elbette, hemen yanıma gelmemesi bir Alfa olarak ilgimi çekti. Sonra otomatik olarak en kötüsünü varsayarak konuştu.

soru sorma zamanı.

Canavarımın kalbini korumak en iyisiydi. Böyle biriyle asla mükemmel bir eşleşme yapamazdık.

O mükemmel. Kurdum hırladı, beni boğmaya çalışıyordu. İnsan düşünceleri. Kendimle savaşmaktan nefret ederdim. İlkel tarafımın mantıklı düşünmesini sağlamaya çalışmak büyük bir baş ağrısı olacaktı.

Bu iki yüzlü dünyada gerçek dostum diyebileceğim tek şekil değiştiren olan Skoll'a bakmak için döndüm. "Önemli değil."

Skoll homurdandı, Coral'ı sahiplenircesine yanında tutuyordu. "Sen lanet bir aptalsın, Jareth. En azından ona gerçeği söyle."

"Evet." Coral arkadaşının hırıltısını yankıladı. "Seni öldürmeden önce beni de aydınlat."

Ah. Annesinin dosyalarını karıştırırken aradığım kıvılcım buydu. "O iş hakkında..."

"Benden bu kadar." Coral, Skoll'un kolunu silkti ve Tehlikeli derecede keskin parmağını göğsüme dayadı. "Eğer arkadaşıma zarar verirsen, ölürsün."

Beta koridorda yürürken beni omuzlarımdan kontrol etme cüretini gösterdi. Geri çekilip kollarımı yana açarak eğilirken kıkırdadım ve Alfa'sının peşinden koşarken yolundan çekildim.

Kera. Eşim. Bir eşim vardı. Bunca zaman sonra. Kader beni zor durumda bırakmayı gerçekten seviyordu.

"Tanrı aşkına senin derdin ne?" Skoll kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

Her şeyi. Kurdum hırladı.

Sırıttım ve tekrar boyuma göre yükseldim. "Nolan hâlâ iyi içkileri çalışma odasında mı saklıyor?"

*

Üst kata geri dönüyor. Kurdum çılgına dönmüştü, zihnimin sınırlarında volta atıyordu.

Biliyorum.

Nolan'ın evinin planı iç gözümde ilkel bir harita gibi yer etmişti. Bilmeden hiçbir yere gitmezdim. tam olarak nerede olduğumu. Endişeli yaratığım onun hareketlerine aşırı derecede odaklanmış ve onları bağ aracılığıyla takip ederken, nereye gittiğini düşünmeme bile gerek kalmadı. Kera arka kapıdan gizlice girip misafir odalarından birine çıkmadan önce dışarıda hızlı bir koşu yaptı.

Bu iyiydi. Bu sorunu nasıl çözeceğimi bulana kadar onu güvenli ve diğer şekil değiştirenlerden uzak bir yerde istiyordum.

"Çabuk konuşsan iyi olur." Skoll, Nolan'ın içki dolabını karıştırdı. "Arkadaşımınla birlikte köpek kulübesine girmeme yaklaşık on dakika var ve bu gece orada uyumayacağım çünkü yapmaya çalıştığın çılgınca numara her neyse."

Dolaptan bir şişe burbon aldı ve yere tükürmeden önce mantarı dişleriyle çekip çıkardı. Sıvı Şişeden direkt içerken höpürdetti. İç çekerek, bize birkaç bardak bulmak için etraftan dolaştım.

"Artık evcilleşmiş olman gerekiyordu. Senin dinsiz yöntemlerini kıramaması çok kötü." Bardakları maun masanın üzerine koydum ve şişeyi elinden kaptım.

"Yardıma ihtiyacım olduğunu mu düşünüyorsun?" Skoll, ikimize de ikişer parmak değerinde içki doldurmamı izlerken kıkırdadı. "Yukarıda bir arkadaşın olan sensin, ama kendi kaderinden kurtulamadığın için kaderle oynuyorsun. kafa."

"Kadere asla inanmayan kurt söylüyor bunu." Dilimin üzerinde yuvarlanan burbonun tadını çıkardım. Nolan misafirlerden uzak duruyordu. Skoll ve ben bu içki dolabını yağmalamayalı çok uzun zaman olmuştu.

"Yakında anlayacaksın." Skoll omzumu tuttu ve sertçe salladı. "Bu her neyse bıraktığında ve kaderini kucakladığında, yaygaranın ne olduğunu anlayacaksın."

Bardağımın geri kalanını bitirdim ve bir tane daha doldurdum, Nolan'ın sandalyesine otururken gülümsedim. "Öyle mi?"

Skoll ters ters baktı. "Aptalca davranıyorsun."

Bana karşı asla kendini tutmazdı. Bu yüzden ona herkesten daha çok güvenerdim.

"Gördüğüm kadarıyla eşinin kelime dağarcığının bir kısmını almışsın."

"Mesele bu mu yani?" İç çekti. "Anubis sürüsünün büyük Alfa'sı, eşine açılırsa kendini kaybedeceğinden mi endişeleniyor? bağ?"

Pek sayılmaz.

En azından ben öyle düşünmüyordum.

Kehribar rengi sıvıyı bardağın içinde evirip çevirdim, sanki içinde cevaplar varmış gibi inceledim. "Hayır. Yanlış kişiyle çiftleşmekten endişeleniyorum.

kadın. Yolumuza çıkan tehlikeleri anlamayan bir kadın."

"Yine mi bu?" Skoll burnunun kenarını sıkarken inledi. Kızgınlığı fark edilmişti. Ben de sık sık sinirlenirdim. Ama bu dünyadaki karanlık gerçeklerin farkındayken görmezden gelmek benim için zordu.

Dönüp kapıya baktı, yarı konuşmamıza yarı da o kalın kafasının içinde olup bitenlere odaklanmıştı. "Dinle, Kera ile kendi sorunlarım olabilir ama o güçlü bir Alfa. Eğer Ona gerçeği söylemekte tereddüt ediyorsanız, o zaman kendi güvensizliğiniz gözünüzü kör etmiş demektir."

"Gerçeği sormadı." Omuz silktim. "Kader yanlış anladım. Ben biriyle çiftleşmezdim. her şeyi sorgular. Benimle eşleştirilmek onu çıldırtırdı."

Beni delirtmekte hiç zorlanmıyorsun. Kurdum endişeliydi ve volta atıyordu. Avlanma dürtüsü onu sinirlendiriyor ve ilkel kızışma ihtiyacı mantıklı düşüncüyü gölgede bırakıyordu.

Bunu masum bir dişi için ister miydin? Canavarımı bastırmaya çalışarak bir yudum daha aldım.

Skoll homurdandı. "Kardeşim, sana saygı duyuyorum. Ama hayal görüyorsun.

Onunla konuşmaz ve daha fazla güvenmeyi öğrenmezseniz bilemezsiniz senin yakın çevrenden daha fazla. Gördüklerini sorgulamasına gelince, Cerberus sürüsü hakkında araştırma yapmadınız mı? Kendi annesi öldürdü

Çünkü Alfa Apollo ile seçilmiş bir bağ kurmuş ve ardından kaderindeki eşini bulmuştu. Kera'nın midesi başka bir kadın ya da erkek dramı. Her şeyi açıklamalıydın ve o da anlayışla karşılardı."

Onun karanlık geçmişinden bahsetmek kurdumun koruyucu bir öfkeyle ulumasına neden oldu.

"Ondan övgüyle bahsediyorsun," dedim yumuşak bir sesle, canavarımı sakinleştirmeye çalışarak.

Sık sık tedirgin oluyordu. Bu yeni bir şey değildi. Ama hiç bu kadar dişi bir şekil değiştirene odaklanmamıştı. Eş bağı hızlıca çözmemiz gereken bir sorun olacaktı.

"Evet." Skoll başıyla onayladı, kapıya doğru yürümeye başlamıştı bile. Anlaşılan vaktimiz dolmuştu. "Sürüsünü adil bir meydan okumayla sahiplendi ve kazandı. Her gün onlar için savaşıyor. Nasıl liderlik edileceği konusunda farklı fikirleri var ve işlerin yapılış şeklini değiştiriyor. Siz ikiniz

çok da farklı değil. O yüzden kaderi berbat etmeden önce kafanı kışından çıkar."

Arkasından kapanan kapıyı selamlamak için kadehimi kaldırdım.

*

Burada çok fazla çiftleşmemiş erkek var.

Biliyorum. Nolan'ın çalışma odasının penceresini iterek açtım ve bir sigara yaktım.

Bundan hoşlanmadım. O güvende değil.

Odasında iyi olacak. Tuzlu gece havasına bir duman bulutu üfledim.

Biz ona aitiz.

Duygularının saldırısına karşı dişlerimi sıktım. Biz Anubis sürüsüne aittik. O Cerberus'a aitti. Bu nasıl işe yarayacaktı ki?

Skoll'un bağlılığı ilgimi çekti ama o sürü hakkında araştırmamı çoktan yapmıştım. Çılgın Alfa'nın yalnız kızı Sonunda babasını sıkıştırdı. Bölgenin çoğu bu kadar uzun sürmesine şaşmıştı. Onun hakkında daha fazla şey öğrenmek istediğim eksantrik yöntemleri hakkında fısıltılar vardı. Eş bağından dolayı değil, sadece doğal merakımı gidermek için.

Bir eşimiz var.

Burbon bardağını dudaklarıma götürdüm ve Beyaz dalgalar ay ışığında kuma vururken aşağıdaki kıyı şeridi.

Onu bir kez aramıştım.

Her normal genç yavru gibi, ava çıktığımda rahmetli babam beni uğurlamıştı. Bu kolay bir şey olmalıydı.

Bir. En basit beyinlerin bile başarabileceği ilkel bir meydan okuma.

İlk kez başarısız oldum.

Bölgeyi araştırdıktan sonra kuyruğumu bacaklarımin arasına sıkıştırıp kendimi eve sürüklemiştim. Geçemeyeceğim bir sınır vardı ve onun muhtemelen orada olduğunu anlamak için dahi olmaya gerek yoktu. Ama Alfa varisi olarak, bu sürü sınırlarını geçmek

Savaş. Bu Mohave savaşından hemen önceydi ve tutucularla savaşmamız gerekiyordu.

Ait olduğum yere, evime döndüm.

Bunca yıldan ve Alfa olarak yaptığım fedakârlıklardan sonra işte buradaydı. Artık ruhumun diğer yarısını arayan, anne babamın sahip olduğu sevgiyi bulmaya çalışan o şaşkın gözlü yavru değildim.

Ona gitmeliyiz.

Mezarlık prensesi ile ne yapacaktım ki? Muhtemelen şımartılmıştı. Etrafı sadece onun güzelliğini ve genç bir dişi Alfa'nın yeniliğini gören insanlarla çevriliydi.

Gözlerimi kapattım, onu mükemmel bir netlikte hatırlıyordum. balo salonu. O da çağrıya boyun eğmek istememiş ve kadere teslimiyet göstermeyi reddetmişti.

Ben de yapmazdım. Bu benim doğamda yoktu. Zaten ona ihtiyacım yoktu. O sadece başka bir güzel yüzdü. Şimdiye kadar bir eşim olmadan yeterince iyi idare etmişim.

Şimdi ne işime yarayacaktı ki?

Hasta olacağız.

Son burbonumu içerken kıkırdadım. *Hoşgörümüzü mü sorguluyorsun?*

Hastalanacak. Görmezden gelemeyeceğim tek şeyin bu olduğunu bilerek homurdandı.

Alfa'nın koruyucu doğasına lanet olsun.

Ardı arkası kesilmeyen taleplerini durdurmak için parmaklarımı şakaklarıma bastırdım. *Tamam. Bu gece ay tutmasını hafifleteceğim. Ama yarın eve gidiyoruz.*

*

Ay ışığı Kera'nın uzandığı yatağı yıkıyordu. Horlarken saçları yatağın üst kısmına yayılmıştı. Yastığı kollarının altına sıkıştırmıştı ve sanki elinden kaçacakmış gibi mengene gibi kavramıştı. Onun toprak kokusunu tekrar içime çektim. Sonra bir kızılçam ormanının derin kökleri duyularımı doldurdu. Alışık olduğum keskin çöl kokularına çok yabancıydı.

Birbirimize ait olmadığımızı hatırlatan bir başka şey.

Parmaklarımı onun keskin elmacık kemiklerine ve şimdi derin bir nefesle gevşemiş olan yumuşak dudaklarına sürme isteğime karşı koydum.

Uyku. Güzelliğın vücut bulmuş haliydi. Doğa öyle yapardı. Ve ben onun varlığının özüne çekildim çünkü

Eş bağı işe yaradı.

Pusla savaşmak için kendimi yeterince uzaklaştırabilirim. şehvet ve bu çekimi ne olduğu için tanıyın. Güzel bir yüze karşı biyolojik bir tepki.

Hazırlıklı olmadığım şey ise onu yakınımnda tutma arzusuydu. O kesinlikle bir prenesti, korumamı ve sahiplenmemi talep eden temel ve ilkel parçalarımı çekiyordu.

Ama ben parlak zırlı bir şövalye değildim.

Liderlik etmem gereken yaklaşık dört bin kişilik bir sürüm vardı. Ruhum, bana Alfa diyen her bir şekil değıştirenle bölündü. Doğru, topraklarımın büyüklüğü ile başa çıkmak için bir sistemim vardı. Ama bunu yapacak zamanım yoktu.

beyaz bir ata binip gün batımına doğru yola çıkacak.

Zaman yaratacağız.

Sürünerek geçtiğimde açık bıraktığım pencerenin yanındaki koltuğa geçtim ve onu sessizce izleyebileceğim bir yere oturdum.

Bu işe yaramayacaktı.

Belki de en iyisi istediğı şeye inanmasına izin vermemdi. O zaman bağı reddedebilir ve hiçbir şeyden haberi olmaz. Yollarımız ayrılırdı.

Hayır, canavar homurdandı.

Sandalyede arkama yaslanırken iç çektim. Bu Tanrı'nın unuttuğı bir karmaşaydı. İki alfanın çiftleşmesi doğal mıydı? Bahse girerim Archives'in bu durumla ilgili bazı istihbaratları vardı. Tarihte ilk kez iki alfa sürüsü kader birliğı yapmış olamazdı. Ama temel hayatta kalma kuralları...

Çok fazla düşünüyorsun.

Gözlerimi kapattım, eşinin kokusunun tadını çıkarırken ve daha yakın olmak için sızlanırken onu görmezden geldim. Düşüncelerim farklı senaryolar üzerinde geziniyor, mantığı bulmaya çalışıyor ve yetersiz kalıyordu. Çünkü nasıl bakarsam bakayım, bazı şeylerin bırakılamayacağını biliyordum. kadere kalmış.

Gecenin bir yarısında vücudum nihayet rahatlamış ve rüyasız bir uykuya dalmıştım. Bu, hem beni hem de kurdumu rahatsız eden olağan kabuslardan hoş bir rahatlamaydı. Pencerenin dışında martılar ciyaklıyor ve sabah güneşi taze okyanus esintisiyle birlikte odanın içine süzülüyordu.

Bir sıçrayışla doğruldum, çarşafı göğsüme bastırdım. Pencere açıktı. Dün gece kapattığımı biliyorum. Odaya bakarken burun deliklerim alevlendi ve *onun* kokusunu aldım. Denize bakan pencerenin yanındaki köşede duran koltuktan tozlu adaçayı ve biber kokuları yayılıyordu. Keskin erkeksi koku güçlüydü ve yabancı ve lezzetli bir şekilde sarhoş edici. Ama böyle düşünmek yasak gibi geliyordu.

O buradaydı! Kurdum heyecanla havladı.

Öfke tenimi kızarttı. O iğrenç, alaycı, kontrolcü pislik dün gece benim rızam olmadan odama girmişti.

O bizim eşimiz, diye sızlandı.

Sus. Battaniyeleri bacaklarımdan tekmeleyerek uzaklaştırdım ve yataktan atladım. İyi bir eş olsa bile -ha, ne şaka ama- kimse benim özel alanıma gizlice giremez ve bundan paçayı kurtaramaz.

Ya başka biri olsaydı? Böyle hatalar yapmayı göze alamazdım. Sürü toprakları dışında savunmasızdık ve gardımı düşürmemeliydim. Bu aptal çiftleşme bağı beni oyundan düşürüyordu. Ondan ne kadar çabuk kurtulursam o kadar iyiydi.

Reddetmiyoruz-

Kurduma hırlayarak onun düşüncelerini kestim. Şimdi bu Alfa ile bir geleceğimiz varmış gibi davranmanın zamanı değildi. Ona ters ters baktım.

Sandalyeye oturdum ve düğümlenmiş saçlarımı sıkı bir örgü haline getirirken hissettiğim tüm öfkeyi gözlerimden mobilya parçasına doğru ittim.

Saçımı çoktan kesmeliydim. Tek yaptığı yoluma çıkmaktı. Coral ve Sage geldiklerinde bana nasıl şekil vereceğimi göstermemiş olsalardı, en azından birkaç santimden kurtulmuş olacaktım. Ama kendi kaküllerimi yaptığım tek sefer pek iyi gitmemişti.

Babamın alayları hâlâ peşimi bırakmıyordu.

Apollo, pislik. Kaderimde böyle bir Alfa'nın olması ne kadar da uygun.

Ama çok uzun sürmeyecek.

Onu istiyorum.

Ne istediğini bilmiyorsun.

Bu doğru değildi. Çoğu zaman öyleydi. Ben ve kurdum iyi bir ekiptik ve Sage ve Coral da buradayken başka kimseye ihtiyacımız yoktu.

Kesinlikle bir sapık gibi geceleri odama gizlice giren aldatıcı bir pislik değil.

Luna bilseydi ne düşünürdü acaba?

Kurdum tiksintiyle hırladı.

Aynı sayfaya geri döndük.

Çünkü hiçbir koşulda birinin yuvasını ya da ilişkisini yıkan kişi ben olmazdım. Ve asla diğer kadın olmazdım.

Luna'sı onda kalabilir. Zaten yönetmem gereken bir sürüm vardı. Lanet olası saç bağımlı bulur bulmaz o Alfa'ya ağzının payını verecek ve buradan defolup gidecektim.

*

Saç kravatım bileğimdeydi. Utanç verici derecede uzun sürdü Bunu hatırlamanın zamanı geldi. Bu eş bağı olayı ciddiye. İnsanın aklını gerçekten karıştırıyordu. Coral'ın bu kadar aptal olmasına şaşmamalı. Büyük ev koridorda adımlarımı yankılandırıırken kendimi sabitlemek için derin bir nefes aldım ve tenimde gezinen ürpertiye görmezden gelmeye çalıştım.

Burası annemin büyüdüğü evdi. Yaşadığı trajediye rağmen, annemin hayatından bir parça bulabileceğimi umuyordum. onu burada mutlu etmişti. Sonra Alfa Jareth gelip her şeyi mahvetmek zorunda kaldı.

Onu düşünmeyi bırak.

Bu gece Cerberus topraklarına geri dönmemiz gerekiyordu. Öğleden sonra. Dün gece büyükannem ve büyükbabamla daha fazla konuşmak istedim. Şimdi de bu sabah şu eş işini hallettikten sonra birkaç dakikamı ayırmam gerekiyordu.

Derin bir nefes daha al ve ver.

Onu reddetmek zorunda kalacaktım. Zaten benim değildi. Kader her zaman doğru şeyler yapmazdı. Hatalara yabancı değildim.

Ama dün gece bize geldi. Tatlı kurdum sızlandı, kafa karışıklığı temel ihtiyaçlarıyla savaşıyordu.

O seni hak etmiyor. Sürümdeki herkesi koruduğum gibi canavarımı da korumak benim görevimdi. Bunu yapmak zorunda değildi.

erkeklerin domuz olabileceğini anlayacaktı. Onu inşa ettiğim duvarların arkasında güvende tutacak ve bir daha incinmesine asla izin vermeyecektim.

Çekingen bir şekilde, paket bağlantısı aracılığıyla Coral'a ulaştım, Uyanık olduğunu ve tutkunun sancılarına kapılmadığını hissediyordu. Bağlantısını nasıl tamamen kapatacağını henüz öğrenmemişti ve bu geçmiş

Daha özel zamanlarda onu aradığımda bir ay biraz garip geçmişti.

"Bugün ayrılmadan önce Nolan ve Gertrude ile konuşmak istiyorum." Merdivenleri ikişer ikişer çıktım ve buraya da gelmiş olan Alfa pisliğinin kokusunu duymamazlıktan gelmeye çalıştım.

"Oh güzel! Uyanmışsın." Coral'ın ses tonu bu sabah hissettiğim öfke için fazla heyecanlıydı. *"Sana söylemem gereken bir şey var."*

"Dinliyorum." Merdivenlerin dibinde durdum.

salondaki aile portreleri. Büyükanнем ve büyükbabam, Alfa Nolan ve Luna Gertrude, ilk resimde metanetle duruyorlardı. Onların ötesinde genç Alfa varisi Aiden'in, Skoll'un ve oğlunun gerçekçi tasvirleri vardı. sertleşmiş bir ifade ve en büyük resim oydu. Annem Delilah.

Fenrir paketindeki sanatçılar, şimdiye kadar gördüğümden çok daha iyiydi.

ol.

Yaldızlı çerçevedeki tablo çok güzeldi. Yakalamışlar mükemmel detaylarla. Gözleri kaygısız bir şekilde parlıyordu.

Mutluluk. Açık yeşil, mavimsi griden çok farklıydı.

Cerberus kanımdan aldım. Saçları mükemmel bir şekilde kıvrılmıştı.

Yumuşak pembe elbisesi narin bedenine tam oturuyordu.

omuzlar. Benimkine dokunmak için uzandım.

Aynada gördüğüm kas yapısı ya da yüzündeki perili ifade onda yoktu. Dünya onun olmuştu ve resimde gördüğümden çok daha yaşlı olmasa da gençti.

Ben. Bu, akıntının görüntü boyunca dalgalandığı bir gölde kendinizin çarpıtılmış bir yansımasına bakmak gibiydi. O bendim, ama ben değildim. Olabileceğim şeyin bir hayaletiydi.

"Gerçekten çok üzgünüm," Mercan hâlâ konuşuyordu.

Gözlerimin arkasındaki yanma hissine karşı gözlerimi kırptım ve boynumdaki kemikleri patlattı, başımı iki yana çevirdi. *"Ne için üzgünsün?"*

Portreleri arkamda bırakarak burnumu ve guruldayan midemi yemek odasına kadar takip ettim. Yiyecek bir şeyler aldıktan sonra bu eş bağı meselesini halledecektim.

"Söylediğim bir şeyi duydun mu?" diye sordu telaşla.

"Üzgün olduğumu söylemiştin." Yemekhanenin kapısını iterek açtım ve herkes bana bakınca donup kaldım.

Kurt tüylerim diken diken oldu ve ellerimi arkamda birleştirdim. Nasıl bu kadar geç uyuduğuma şaşırarak geri döndüm. Genelde ilk uyanan ben olurdum.

Ve yemek için masaya ilk gelen.

Oda çoktan dolmuştu ve kahvaltı başlamıştı. Nolan ve Gertrude masanın başında küçük oğulları ve Girişime hayranlıkla gülümsedi. Benden nefret etmeyen büyükanne ve büyükbabalarım olduğunu bilmek hâlâ şok ediciydi, bu yüzden başımı sallayarak başka tarafa baktım. Diğer uçta Nolan'ın Beta'sı Calder ve birkaç sürü infazcısı vardı. Ortada Sage ve Coral, iki yanlarında da arkadaşları oturuyordu. Maddock amcam homurdandı ve yemeğine döndü. Tabii ki, Alfa Jareth'in tam karşısında tek bir boş sandalye vardı.

narin Luna'nın yanında. Kader acımasızdı.

Ama geri dönemeyecek kadar açtım.

Boş sandalyeye doğru ilerlerken ona bakmamaya çalışarak kuru dudaklarımı yaladım. Dün gece nasıl başa çıkacağımdan emin olamadığım yoğun duygularla doluydu. Kendimi onun adı ve çirkin bir hayvan olduğuna inandırmıştım ama sabah ışığında asi siyah bukleleri ve gözlerinin altındaki koyu halkalar sanki

Uyurken göğsümün sıkışmasına engel olamadım.

Neden benim odama geldi?

O bizi önemsiyor.

Kurdum hiç yardımcı olmuyordu.

Çenemi yukarıda tuttum ve onun yerine büyükanne ve büyükbabama baktım. "Günaydın."

"Sana da günaydın canım. Umarım açsınızdır." Nolan'ın nazik gözleri parladı ve herkesin kahvaltısına devam etmesini işaret etti. Coral'ın yanındaki koltuğa oturdum ve Jareth'e tekrar bakmam için bana yalvaran çekimi görmezden gelmeye çalıştım.

Önce yemek yer, sonra şu eş işini hallederdim. Ruhumun yarısını söküp atsam ve aç karnına gelecekteki mutluluğumu reddetsem muhtemelen kanlı bir şekilde sonuçlanırdı.

"Her sabah uyumayı alışkanlık haline mi getirdiniz prenses?" Sesi tenimde geziniyordu, dün geceki kadar derin ve kışkırtıcı. Aramızdaki orta tabakta duran çöreğe uzandı.

Yüzüme bir sıcaklık hücum etti ve kurdum hırlayarak beni gözlerimi kaldırıp meydan okumasına karşılık vermeye zorladı. Koltuğunda arkasına yaslandı ve sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi dişleriyle bir parça hamur işi kopardı.

"Normalde hayır." Doğuştan hakkım olan Alfa gücünü çektim, damarlarımdan yayılmasına ve beni güçlendirmesine izin verdim. Ses. Olay çıkarıp Luna'yı utandırmamak için bunu daha nazikçe yapardım ama onun oyununu oynayacak halim yoktu. oyunlar. "Kadınların odalarına gizlice girip geceyi bir sapık gibi onları izleyerek geçirmek gibi bir alışkanlığınız var mı?"

Tabağıma yumurta ve sosis doldururken yemek salonu sessizleşti. Başka bir şey söylemeden önce gerçekten bir şeyler yemem gerekiyordu.

"Touché, prenses." Alfa Jareth kıkırdadı.

Bu ses kafamı karıştırdı. Bir yanım onu daha çok güldürmek isterken, bir gülümsemeyi ısırdım. Diğer yanım ise çatalımı ona saplamak istiyordu.

"Kera-" Coral koluma dokunurken sürü bağlantımız aracılığıyla uyardı.

"Onu burada öldürmeyeceğim," diyerek sözünü kestim. Israr ettiği ziyaret kurallarına uyacağımı şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydı. Tanrım, ben bitmiştim Halkla ilişkiler saçmalığı.

"Jareth, dur," dedi Ophelia. Sesi bile narindi. Bal gibi mide bulandırıcı derecede tatlıydı ve o kadar kadınsıydı ki kurduma iç çekti.

Canavarımın koruyucu dürtüsünü görmezden gelerek ağzıma bir çatal dolusu tatsız yumurta attım. Ne kadar çabuk yersem, eve o kadar çabuk dönebilir ve bu eş işini arkamda bırakabilirdim.

"Özür dilerim, Alfa Kera," diye devam etti Ophelia, ben bir parça sosis ısıtırken. "Alfa Jareth bir sabah ne de kardeşim ağzını ne zaman kapatacağını bilir."

Yarı çiğnenmiş yemeği yuttum, irkilerek içime çektim. Nefes nefese.

"Nefes al." Ben nefes almaya çalışırken Coral yumruğunu sırtıma vurdu.

Boğazıma takılan yumruyu yerinden oynatmaya çalışıyordum. Gözlerim kocaman olmuş, ikisini de içine çekiyordu.

Kardeşler mi? Bunu nasıl fark etmedim? İkisi de aynı kuzguni siyah saçlara ve bronz tene sahipti. Aynı koyu mavi gözlere. Ama Jareth tamamen erkeksi ve sertken, Ophelia... değildi.

Yemeğimi yutarken kurdum zaferle uludu ve beni masaya yumruklamadan önce Coral'ın elini yakaladı.

"Kardeşin mi?" Öksürdüm ve meyve suyu bardağına uzandım. "Sana anlatmaya çalıştım," diye mırıldandı Coral nefesinin altında. Ben de fincanı dudaklarıma götürdüm, sıvı boğazımdaki son sıkışmış yiyecek parçasını da yıkarken duraksadım.

Bakışlarım doğruca Alfa'nın yüzüne gitti.

Ve yükseldiği kadar hızlı bir şekilde, eş bağı canlanınca tuğla duvar yıkıldı.

Bakmama izin verildi. O alınmamıştı. Kurdum mutluluk içinde mırıldandı, masanın üzerinden kucağına sürünmek için yalvardı. Peçeteyi güçlü çenesine sürerken sıcaklık karnımda aşağıya doğru kıvrıldı ve her yere yayıldı. Bir anlığına, bir eşim olduğu fikrini düşündüm.

"İşte şimdi ilginize layık oldum." Jareth kollarını göğsünde kavuşturdu ve gözlerini kıstı. "Sevinçten havalara uçmadığım için beni affedin, majesteleri."

İşte bu yüzden açken karar vermeyiz.

Homurdandım ve kahvaltıma döndüm. O bir pislikti. O kısmı uydurmamıştım. Yakışıklı biriydi. Müsait biriydi. Ama yine de bir pislikti.

Bu dostluk bağı kontrol altına almalıydım.

"Neden onları bir dakika yalnız bırakmıyoruz?" Alfa Nolan masasının başından kalktı.

Yanaklarım alev alev yandı. Eğer bağıın kokusu yeterince açık değilse, muhtemelen bütün sabah bunu tartışmışlardı. Her şekil değiştiren kader arkadaşlarının hikâyesini severdi.

Ve drama ne kadar sulu olursa o kadar iyi.

"Gerek yok," diye ağzım yumurta doluyken konuştum ve bunun kibarca olmadığını hatırlayınca irkildim. Bu sefer daha dikkatli yutkundum.

zaman. "Sırlar ve aldatma oyunları beni rahatsız ediyor. Zamanımı boşa harcamayacağım.

onları oynamak için zaman. Bu öğleden sonra Cerberus'a gitmek üzere yola çıkıyoruz ama öncesinde sizinle özel olarak konuşmak istiyorum. Umarım bu durum dün geceki planlarınızı mahvetmemiştir."

"Ah tatlım." Gertrude genç Alfa varisini serbest bıraktı Aiden ve minik canavar koşarak odanın diğer ucuna gittiler. "Sen çok güzeldin. Cerberus'un mükemmel Alfa'sı. Daha iyi bir parti isteyemezdik ve eşini bizim evimizde bulduğunu bilmek de pastanın üzerindeki krema oldu."

Tuhaf yanmayı görmezden gelerek meyve suyundan bir yudum aldım.

göğsümde bir his. Şimdi bu duyguların ne anlama geldiğini düşünmenin zamanı değildi. Özellikle *de onun* önünde.

Coral yavruyu kucağına alırken güldü. "Ve dün gece korktuğum için özür dilerim. Bilmiyordum."

"Bir Beta'nın görevi Alfa'yı yalancılardan korumaktır." Masadan bir bisküvi aldım ve büyükannemle büyükbabama başımla selam vererek ayağa kalktım.

"Eşyalarımı toplamayı bitireceğim ve siz kahvaltınızı yaptıktan sonra ikinizle de buluşacağım."

Coral bana doğru baktı ama genç Alfa kollarını onun boynuna doladığı için elleri doluydu. Skoll ona hırladı.

Çocuk hırlayarak karşılık verdi, dişlerini geçirirken kısmen yer değiştirdi. "O benim."

İyi niyetli kahkahalar odayı doldurdu ve ben de bunu gitmem için bir işaret olarak kabul ettim. Jareth'e bir kez daha bakma riskini göze alarak topuklarımın üzerinde döndüm. Ama o açık pencereye bakıyor, düşüncelere dalmıştı.

Her neyse.

Bunu bitirmek acı verebilir, ama müsait olsa bile asla işe yaramayacak. Özellikle de böyle bir girişten sonra. Bu

Dilimin ucunda kelimeleri şimdi söyleyip onları aradan çıkarmak vardı. Ama tereddüt ettim, bisküviyi ısıtırken kapıya doğru bir adım daha attım.

*

"Alfa Kera, bekle!" Ophelia'nın yumuşak sesi beni merdivenlerden yukarı kadar takip etti. Kurdum hırlayarak durmamı istedi. Burada Ophelia'nın bir suçu yoktu ve dün gece ona kaba davranmışım.

Merdivenleri hızla çıkan siyah eteklerin hışırtısına döndüğümde iç çektim. Bütün bu durum çok karmaşıktı ve ben yemek yememişim. neredeyse yeterli. Çiftleşme bağı aklımı başıma getirmiyordu. Biraz hava almaya ve ormanda uzun bir koşuya ihtiyacım vardı. Bu kadar büyük bir karar.

"Kardeşin olduğunu bilmiyordum." Özür dileme girişimim berbattı.

Ama son basamakları tırmanıp sahanlıkta bana katılırken aldırıyor gibi görünüyordu. "Oh, güzel. Doğru yere geliyoruz. Nokta. Sert biri gibi görüldüğünü biliyorum ama çoğu zaman kafasının içinde sıkışıp kaldığı için başkalarıyla pek iyi iletişim kuramıyor. Onun tuhaflıklarını affetmek zorundasınız."

Bunu hak etmeyen hiç kimseyi affetmek zorunda değildim, ama gözyaşları gözlerini buğulandırırdığında fikrimi geri çektim. Yüz ifadesi çok savunmasız ve güven doluydu. Koruma içgüdüğü yine kazandı.

Yumuşak bir şekilde gülümsedi ve gözünün kenarını eliyle sildi. Kollu. "Onu reddetmeyi düşünmüyorsun, değil mi? Onu tanıdıktan sonra, yemin ederim o kadar da kötü biri olmadığını anlayacaksın."

Yedim mi? Midem sanki çürümüş bir şey yemişim gibi sıkıştı. Ayrılmak için dakikalar geri sayıyordu. Bu sabahki planım basitti. Onu reddetmek ve eve gitmek. Ama şimdi onun alınmadığını bildiğime göre, ona bir şans daha vermek istiyor muydum?

Ben yaparım. Ben derin nefes alırken kurdum pençesini kaldırdı ve Gözler.

"Görünüşe göre kararsızsın." Ophelia topların üzerinde zıpladı tek taraflı konuşmasını sürdürürken ellerini çırpıyordu. konuşma. "Sorun değil. Bu umut var demek. Bunu görmekten nefret ediyorum."

gelecekteki mutluluğunuz aptalca bir yanlış anlaşılma yüzünden çöpe gitti."

Ben buna aptalca demezdim. Başından beri gerçeği söylemedi. Nefret ettiğim tek şey yalancılardı.

Ama belki de yanlış anlamıştım. Diğer sürülerdeki istihbarat her zaman güvenilir değildi. Yine de hiçbir yerde Jareth ve Ophelia'nın çiftleşmediği söylenmiyordu. Sormam gerektiğini bilmeli miydim?

"Neden Anubis için Luna gibi davranıyorsun?" Soru ağzımdan kaçtı. Şimdi olması hiç olmamasından iyidir.

"Seninle bir anlaşma yapalım." Ophelia kalçasıyla beni dörterken göz kırptı. "Birlikte biraz zaman geçirelim ve sana tüm karanlık sırlarımı anlatayım. Jareth'inkileri de."

Büyük merdivenin dibine doğru yürümeden önce onu hisseden burun deliklerim alevlenirken kurdum sızlandı. Eşlik bağı, kokusu merdivenlerden yukarı süzüldükçe daha da güçleniyor ve gerçekten istemememe rağmen beni bakmaya teşvik ediyordu.

"Onu rahat bırak, Ophelia." Tırabzana yaslanıp yorgun gözlerle ona baktı.

Bakışları benimkilerle buluştuğunda kalbim boğazıma düğümlendi ve kontrol edemediğim hisler vücuduma hücum etti. Bir özür dilemek istiyordum. İstesem verir miydi? Bu düşünce beni Onu ait olduğu yere, duvarın arkasına itene kadar umutla başım döndü. Alfalar özür dilemez.

"Hayır." Ophelia ayağını yere vurdu. "Koca kafan yüzünden ailemizi ya da geleceğini mahvetmene izin vermeyeceğim."

Bir şekil değiştirenin hızıyla merdivene koştu. Ophelia sahanlıkta ona yer açmak için geri sıçradı, çünkü adam onun üzerinde yükseliyordu.

"Odana git ve eşyalarını topla." Derin Alfa komutu canavarımı kızdırdı. Kardeşim yoktu, bu yüzden ne demek istediğini anlamamıştım.

ama duyduklarım yangına körükle gitmekten başka bir işe yaramadı. Onu ilk gördüğümünden beri kontrol altında tutmaya çalıştığım derimin altında kaynıyordu.

"Affedersin, pislik." Ophelia'yı arkamdan iterek ikisinin arasına girdim. "Sohbet ediyorduk ve kimsenin sana fikrini sorduğunu hatırlamıyorum."

Eş bağıının yoğunluğu bu kadar yakinken elektrik gibiydi. Ben uzun boyluydum ama o birkaç santim daha uzundu ve gözlerinin içine bakarken başımı kaldırmama neden oluyordu. Güç artıyor gibiydi, biz karşı karşıya geldikçe aramızda dönüyordu. Nefeslerimiz kısaldı ve kurtlarımız yüzey, meydan okuma tarafından çağrılır.

Yine de meydan okumanın ne olduğundan emin değildim. İçimizden biri

ilk yürüyüp giden olmak için. Ya da reddetme sözlerini söylemesi. Ya da birimizin aramızdaki mesafeyi kapatması ve dokunması mı gerekiyordu?

Bu düşünce var olduğunu bilmediğim yerlerimi ısıttı ve ellerimi yanımda sıkıca tuttum. İçgüdülerim onun dudaklarına uzanmamı istiyordu. Sadece yumuşak mı yoksa taştan mı oyulmuş olduklarını görmek için. Parmaklarımı göğsünde gezdirip yumuşak gömleğinin altında saklı kasları hissetmek için.

Elini elime alıp kalbime bastırmak için. Ama yapamadım.

Artık içgüdülerime güveniyorum çünkü ben de onu merdivenlerden aşağı itmek istedim.

Jareth'in dişleri uzadı ve hırladı, beni incelerken göz bebekleri büyüdü. Gözümü kırpmadım.

"Ondan hoşlanıyorum." Ophelia başını omzumun üzerinden uzattı.

"Onu korkutup kaçırma."

Onun sözleri transı bozdu ve Jareth'in dişleri geri çekildi.

Ophelia'ya baktım, koridorda dans ederken kardeşini hâlâ görüş alanımda tutuyordum.

"Oh, ve dün gece beni öldürmediğin için teşekkürler." Odasında kaybolmadan önce küçük, zarif bir el salladı.

"Bir şey değil." Sonunda ne olduğunu merak ederek gözlerimi kırptım.

"Bekliyorum." Jareth uzun parmaklarını pazusuna vurarak dikkatimi koluna ve mürekkepli derisine çekti.

tişörtün kolunun altından dışarı bakıyordu. Sanat eserinin ne olduğunu merak ediyordum. Göğsünü mü kaplıyordu yoksa omzunda mı bitiyordu? Çıplak nasıl görüldüğünü merak etmekten kendimi alamıyordum.

Bağ tekrar alevlendi ve hayvanımdan yumuşak bir inilti çıkardı, ve ben de dudaklarımı sıkarak onu içimde tuttum. Bu onun suçuuydu. Onun varlığı bu devasa evin solunabilir tüm havasını emiyor ve düşünmeyi zorlaştırıyordu.

Ondan bir enerji girdabı fıskırdı. Alfa'nın sabırsızlığı kendiminkiyle tanışmak ve hakimiyetimi ortaya çıkarmak. Fırtınada sürüklendiğim için kendime lanet ettim ve gitmem gerektiğini biliyordum. Onu ilk gördüğümünden beri berbattan başka bir şey değildi. Ama ona katlanamıyordum. ilk adımı atıp kaybetmek.

"Neyi bekliyorsun?" Kendimi sakinleştirmek için yavaşça nefes alırken konuştuğunu neredeyse unutarak homurdandım. İşe yaramadı. Onun kokusu

Varlığını doldurdu ve avlanma içgüdümü harekete geçirdi.

Jareth başını aşağı eğip burnunu boynumun yan tarafına doğru sürüklerken hırladı. Yumruklarım sıkıldı, onu geri itmeye hazırdım ama beni ne kadar etkilediğini bilmesini istemiyordum.

Nefes alırken istemsizce ürperdim. Kurdum bizi yakınlaştırmaya çalışarak onayını uludu. Eğer istediği gibi olsaydı Onu yere yapıştırıp boyun eğmeye zorladım. Çenemi kaldırdım ve sanki onun dokunuşuyla artan ürperti ve sıcaklığı görmezden gelebilecekmişim gibi tavana baktım.

Ağzı aşağıya indi, köprücük kemiğime bastırdı ve Sözlerini tenime doğru üfledi. "Hayatımızın geri kalanına devam edebilmemiz için beni reddetmeni bekliyorum."

Bir adım geri attım ve aramızdaki boşluğu soğuk hava doldurdu. "Seni reddetmemi istiyorsun." *Tanrım. Bu adamın cüreti.*

"Bana kararını daha sonra vereceğini söylemiştin." Avuçlarını yukarı çevirdi ve yakışıklı yüzündeki o aptal sırıtışla benimle alay etti. "Kraliyet onayınız için daha ne kadar beklemem gerekiyor?"

"Ve senin bu konuda bir fikrin yok mu?" Cevabı bilmek istediğimden emin olmadan sordum. Geleceğimizi bu kadar kolay çöpe atabiliyorsa, onu istiyor muydum ki?

"Burada bir centilmen olmaya çalışıyorum ve kararı size bırakıyorum." Omuz silkti.

"Ha." Homurdandım. "Nazik değilsin ve bir şey yapmak için ihtiyacım olan son şey senin iznin."

Alfa gücü bu meydan okuma karşısında kabardı ve ben de kendi duygularım alevlendikçe gerildim ve onun korkutucu bakışları altında sinmeyi reddettim.

"Biliyor musun?" Sesimi alçalttım, ayak parmaklarımda üzerinde durarak göz hizasına geldik ve dikkatinin dudaklarıma yönelmesini izledim. "Eğer

Reddedilmeyi o kadar çok istiyorsunuz ki, devam edin ve bunu kendiniz ifade edin."

Yüzünün şaşkınlıkla buruşmasını izlemekten hastalıklı bir zevk aldım. Geleceğimin kontrolünü bir başkasına vermek bana göre değildi ama gitmek için topuklarımın üzerinde döndüğümde bu raundu kazandığımı fark ettim. Adam dudaklarını ince bir çizgiye bastırırken, canavarı eş bağı üzerinden benimkine seslendi, duyulmak için yalvardı.

"Cevabınızı bekleyeceğim ama acele etsem iyi olur. Geri dönmem gereken bir çantam var." Coral'ın oyun kitabından bir sayfa aldım ve uzaklaşırken örgümü omzumun üzerinden geçirdim. Biraz fazla sertti ve ucu diğer yanağıma çarptı. Ama kimsenin nasıl olduğunu bilmesine gerek yoktu.

çok acıttı.

"Ama ay hastalığı!" Hayal kırıklığı içinde homurdandı ve Ben.

"Bu sadece senin için bir sorun." Ona kendini beğenmiş bir gülümseme verdim. odamın kapılarını açtı. Siktir et onu. O yapabiliirdi kendi kurduyla savaşıırken kendini hasta etti. Oyun oynamak isteyen oydu. "Duymadıysan söyleyeyim, Cerberus sürüsünde kalp büyüsünde usta iki cadı var. Tek yapmam gereken eve gitmek ve iyi olacağım. Sen de aynısını söyleyebilir misin *Alfa*?"

Kapıları suratıma çarptı.

Başparmakların var. Aç şu lanet şeyleri. Canavarım haklı bir öfkeyle hırladı.

Çeneni kapatabilir misin? Duvara yaslanırken ona homurdandım. Tanrılar. Ne karmaşa ama.

Bu saçma etkinlikte olmamalıydım. Sevecen büyükanne ve büyükbabalar, uzun zamandır kayıp olan prensesleri Alfa'yı topluma tanıtıyorlar.

ve Cerberus sürüsünün geri kalanıyla birlikte onu da silmemiş gibi davranıyorlardı. Zaman kayıydı. Uğraşmamız gereken daha büyük sorunlarımız vardı. Pürist tehditler her geçen dakika artıyordu. Ben de Onları uyarmaya çalıştım ama kimse dinlemedi. Onun yerine başka bir parti verdiler. Çünkü şekil değiştirenlerin umurunda olan tek şey buydu.

Partiler ve drama.

Bu artık bir partiydi.

Ophelia'ya bu konuda içimde kötü bir his olduğunu söylemiştim. Yalnız bırakmıyordu ve kurdum her zamanki gibi endişeliydi, onunla gitmemiz konusunda ısrar ediyordu.

Bak ne oldu. Sonunda eşimi buldum. Kera bunu bitirmeliydi. Zayıf bağımızdaki kararsızlığı hissettim ve onun da bunu istediğini biliyordum. Eğer sadece reddetme sözlerini söyleseydi, bu olanları unutabilirdik. Ama Kera hikayeyi çarpıttı.

ve kararı bana bırakarak bunu uzattı. Şımartılmış bir prenesten daha azını beklememeliydim.

Siktir et. Onu reddeden ben olurdum.

Hayır, yapmayacaksın. Kurdum hırladı.

Bu nasıl işe yarayacaktı ki?

Hırlayarak ellerimi saçlarımda gezdirdim ve tavana baktım. Arkamdaki duvara sert bir şey çarptığında göğsümden acı bir kahkaha yükseldi. Gittikçe artan öfkesi ince Bizi ayıran tahta ve sıva. *Kulübe hoş geldin prenses.*

Kapıyı aç ve bunu düzelt.

Hayır. Kendimi duvardan attım ve koridorda yürüdüm. Öfke nöbetini orada geçirebilirdi. Zaten sevgili küçük kız kardeşimle sohbet etme vaktim gelmişti.

*

Ophelia yatağa oturdu ve eteklerini bacaklarına dolayarak boyalı kirpiklerinin arasından bana baktı. "Planın nedir?"

"Şimdi bana soruyorsun." Kaşlarımı çatarak kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve kapının pervazına yaslandım. "Zaten işlerime karışmayı ve dişi Alfa ile kanka olmaya çalışmayı kendine görev edinmişsin."

"Birinin yeni baldızına hepimizin güven sorunu olan bir grup pislik olmadığımızı göstermesi gerekiyor," diye mırıldandı Ophelia. Nefes al.

Onun laf atmasına aldırmadan odaya baktım. Çantalar çoktan toplanmış ve yerler süpürülmüştü. *Teşekkür* notları Başka bir yere gittiğimizde her zaman balmumuyla mühürlenmiş ve lambanın yanındaki komodinin üzerine konmuş bir şekilde bırakırdı. Luna ve Anubis paketinin temsilcisi olarak işini ciddiye alır, benim eksiklikler. Kadınsı ve bazen tuhaf tavırlarına rağmen beni asla hayal kırıklığına uğratmadı.

"Bir eksiğin var mı?" Odaya girip şiltede onun yanına otururken omuzlarımı gevşettim.

"Elbette hayır, Alfa." Gözlerini devirdi.

"Pozisyonunu bırakmaya bu kadar hevesli misin?" diye sordum.

Ophelia homurdandı ve bir elini ağzına götürürken bileğindeki bilezikleri Çıngırdatarak sesi bastırdı. "Ailenin beyni olabilirsin ama konu kadınlara gelince aptalın tekisin. Kera bir Luna değil. Yine de senin dengin olduğuna şüphe yok."

"Nasıl emin olabiliyorsun?" Aklımdan milyonlarca düşünce geçerken duvara baktım.

Kader neden korumaları gereken farklı bölgeleri olan iki Alfayı eşleştiresin ki? Yapışık sürülerin gücü doğaya aykırıdır.

Güç dengesi. Soyları seyreltmek için sürüler arası üremeyi anlıyorum ama Alfa kurtlar nadiren çiftleşirdi. Çiftleşme bağları bir amaca hizmet etti. Üreme. Çiftleşen Alfalar bir çeşit süper yavru üretir miydi?

Onunla üremekten daha fazlasını yapmak istiyorum.

Ne gibi? Bir kahkaha attım, av başladığına göre onu harekete geçiren tek gücün bu olduğunu biliyordum. Onu suçlamadım. Canavarın ilkel doğası böyleydi. Bu şekilde ilgilenmediğimi söylemezsem yalan söylemiş olurum. Kera güzel bir kadındı. Ama Bir eşe sahip olmanın uzun vadeli sonuçları yapmam gereken işi zorlaştırıyordu. Ve bu konuda hiç konuşmamıştık bile. bir tür güç mücadelesi içeriyor. O sadece ilk çiftleşme hormonları azaldığında gelecekte baş ağrısı.

"Çünkü senin saçmalıklarına katlanmıyor." Ophelia koluma yumuşak bir el koyarak beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. "İçimde iyi bir his var onun hakkında. Bunu mahvetme."

*

Küçük kız kardeşim ve onun *duyguları*. Yan merdivenden hizmetçi giriğine doğru yürürken başımı salladım. Doğru, Ophelia'nın kurdunun hassas yapısı Luna'nın pozisyonunda işe yarıyordu, bu yüzden bu işi yapıyordu ama mantık her zaman duyguların önüne geçerdi. Şu anda doğru kafayla düşünmek zorundaydım.

Eğer Anubis'e geri dönersem konsey hayal kırıklığına uğrayacaktır. reddedildi dostum, ama hayatım boyunca onların şikayetleriyle uğraştım. Ophelia bunu atlatacaktı. Canavarım başa çıkmayı öğrenecekti.

Seni asla affetmeyeceğim.

Yapacaksın. Zamanla.

Kapıyı iterek açtım ve cebimden teneke kutu sarılmış sigara. Parlak güneş, bahçenin bakımlı çitlerini aşarak uzaktaki dalgaların üzerinde parılıyordu. Bir kibrit yaktım ve tütüne tuttum, tanıdık kokuyu içime çektim ve sinirlerimi yatıştırmasına izin verdim. Tütün kokusunu örtecek kadar güçlü değildi. Kızılağaçların ve zengin toprağın kalıcı kokusu. Avın heyecanı kurdumu kızdırırken bahçe yoluna doğru döndüm ve Kera'yı aramaya başladım. Kera'yı ararken

Onu Nolan ve Gertrude ile birlikte taş bankın yanındaki çitlerin yanında görene kadar bağ göğsümün ortasından çekiştirdi.

Sesi boğuktu ve okyanus esintisinde sürüklenirken bir Alfa'nın yoğunluğuyla doluydu. "Sınırları açtığınız ve Cerberus ile ticareti yeniden başlattığınız için tekrar teşekkür ederim. Keşke ben de

Annemi tanımıyorum ama burada sevildiğini söyleyebilirim. Verdiği zararı telafi etmek için Cerberus sürüsünü Apollo'dan daha iyi bir şekilde yöneterek onun anısını onurlandıracağım."

Çitlerin gölgesine doğru geri yaslandım. Bu, dinlemem gereken özel bir aile konuşmasıydı ama

Doğal merakım beni alt etti. Sigaradan bir nefes daha çektim.

"Kaybedilen zamanı telafi edebilecek kadar güçlü bir özür yok, ancak bir şeye ihtiyacınız olursa bize bildirin." Alfa Nolan'ın ses tonu duygu yüklüydü.

Kendi kendime gülerek yavaşça bir duman çıkardım. O şimdi ona her şeyi verecekti; öfkesinin basiretsizliğini telafi etmek için torununu şımartacaktı. Prenses hayatının geri kalanında bakılacaktı.

Yeterince duymuştum.

"Senden normal bir ilişki dışında hiçbir şey istemiyorum. Bunun üzerinde çalışmaya devam edeceğiz."

Kera'nın sözleri beni tereddüte düşürdü. Cebinde, onun konumundaki herhangi bir Alfa'nın inkâr etmekle aptallık edeceği oyun kartları vardı. Onları gerçekten atacak mıydı? Yoksa bu bir çeşit El altından numara mı? Yalanların kokusunu alabilecek kadar uzun süre sürü politikasıyla uğraşmışım. Ama rüzgârın yön değiştirmesi bunu anlamamı zorlaştırıyordu.

Eşlik bağı alevlenerek kurdumdan bir inilti çıkardı ve omzumun üzerinden baktım. Kera fırtınalı bakışlarını bana dikmişti.

"Geçmişin travmasını geride bırakıp geleceğe odaklanmanın zamanı geldi." Sözleri büyükanne ve büyükbabasına yönelikti ama Kafamın içinde yankılandılar ve kalbimin atışını bir iki dakikalığına durdurdular.

Çünkü buradaki sorun gelecekti. Hepimiz için geleceğin belirsiz olduğunu bilecek kadar çok şey görmüştüm. Bu dünyada çoğu şekil değiştirenin görmezden geldiği tehlikeler vardı.

Onu koruyacağım. Kurdum sızlandı, hâlâ avın sancılarına kapılmıştı.

Korumak için başka birine ihtiyacımız yok.

Ama ayaklarımın bir adım daha atmasını sağlayamadım. Kurdum kontrol için savaştı ve ben onu zapt etmek için mücadele ettim. Çitlerin arasından bakışlarıyla karşılaştım, titrek bir nefes çektim ve nikotinin canavarımı sakinleştirmesine izin verdim. Kararsızlık bir katildi. Bunu ne kadar ertelersem, o kadar zor olacaktı.

O benim geleceğim. Zihnimi tırmaladı.

Bencilce seçimler yapma lüksümüz yok.

Bilmediği bir şeyle nasıl savaşabilir ki? Onu gerçekler konusunda uyarmalıyız.

Dinlemeyecek. Asla dinlemezler.

"İzninizle." Kera büyükanne ve büyükbabasından uzaklaştı ve bahçe yolunda yürüdü. Meydan okuma eşler arasındaki bağı titretti. Omuzlarımı dikleştirdim ve Yaklaştıkça aurasından yayılan fırtınayla yüzleşmeye hazırlanırken yüzümde bir ifade belirdi.

"Kararını verdin mi?" O sadece dışarıda durdu Uzandı, vücudu gevşedi ve bir ayağı ilerideydi, eğer etrafımızdaki havayı yumruklayan duygular bir gösterge olsaydı, onun dövüş duruşu olduğunu varsaymak zorunda kaldım. Güneş saçlarındaki altından parılıyordu ve toprak kokusunu ısıttı, canavarımı kışkırttı.

Sen benimsin.

Onu susturmak için homurdandım ve burun deliklerim alevlendi, kazara onun kokusunu daha fazla içime çektim ve hak iddia etmek için ilkel dürtümü zapt etmeye çalıştım. Tanrım, bu sanki doğrudan içime bir arzu atışı gibiydi. Horoz. Herhangi bir uyuşturucudan daha sarhoş edici. Etkilerinin bu kadar kontrol edici olacağını bilseydim, eş bağı reaksiyonunu daha önce incelerdim.

"Ben karar verirken sen de Anubis bölgesine geleceksin." Sözler Sanki kurdum sesimi kontrol ediyormuş gibi, ben daha düşünmeden ağızımdan kaçıverdi.

Kera'nın mavi gözleri büyüdü. "Sen aklını kaçırmışsın."

Evet. Öyleydim. Ve bu bağ kısmen suçluydu, ama şimdi geri adım atmıyordum.

"O zaman kararı siz verin prenses." Ses tonumdaki tehdide engel olamadım. İçimdeki Alfa, bu oyunu bitirebilmemiz için onun boyun eğmesini istiyordu.

"Hayır." Onun gücünün nabızı aramızdaki bağda alevlendi ve benimkini karşılık olarak dışarı çıkardı.

"Evet." Hırlayarak yaklaştım.

Çenesini kaldırdı, gözlerimin içine bakmak için başını kaldırdığında bile benimle alay ediyordu. "Beni reddedecek cesaretin olduğunu sanmıyorum."

"Bahse girmek ister misin?" Canavarım ileri atıldı ve dişlerim genişletilmiş. Taşaklarıyla tam olarak neler yapabileceğini kanıtlama ihtiyacı, mantıklı düşüncenin önüne geçti. Dişleri dolgun alt dudağından aşağı kayarken göğsünde tehditkâr bir hırıltı titreşti.

Ben onun üzerinde yükselirken ateşli kadın hiç ürkmedi. "Fiyatı söyle."

Dur. Sert bir komutla kurdumu geri çektim. Beni kasıtlı olarak kışkırtıyordu ve ben yeterince serseriyle uğraşmışım. Ne zaman kavga etmeye degeceğini bilen kurtlar. Ona bir ders verilmesi gerektiği konusunda hemfikir olabilirdim ama bunun yeri burası değildi.

Yüzümü gökyüzüne çevirdim, sigarayı dudaklarıma bastırırken etrafımızı saran güç selinin içinden nefes almaya çalıştım. Sessizce durduk, ikimiz de canavarlarımızı kontrol altına almaya çalışırken nefes nefese kalmıştık. En azından mücadele eden tek kişi ben değildim.

Burnumdan duman çıkarıp aşağıya baktım. İçindeki fırtınayla parlayan o fırtınalı mavi gözler. "Yılın bu zamanında mezarlık nasıldır?"

Kaşları birbirine kenetlendi ve ağzı şaşkınlıkla açıldı. Yüzünde bu tepkiye neden olmaktan duyduğu zevk. Söylediğim şeyin ciddiyetini fark ettiğimde kısa sürdü.

"Cerberus bölgesine mi geliyorsun?" Başını yana eğdi ve beni inceledi.

"Belki." Elimi saçlarımin arasında gezdirirken omuz silktim. Bu aptalcaydı. Anlamsız bir çabaydı. Kaçınılmaz olanı erteliyordum.

"Neden?"

Şimdi sorular soruyor.

"Anubis kuzey komşularımızı teftiş etmeyeli çok uzun zaman oldu. Sürümün iyiliği için, kuzey komşularımızı

ve hangi kaynaklardan yoksun olduğunuzu öğrenin." Bu aptalca bir bahaneydi. Aklı başında hiçbir Alfa bir başkasının bu şekilde etrafı koklamasına izin vermez. Sadece ona ihtiyacım vardı.

kafamı toparlayana kadar inanmadım.

Benim de paniklemiş olma ihtimalim çok yüksekti.

"Saçmalık." Sigarayı parmaklarımın arasından aldı ve gitmek için dönerken yere attı. "Bir saat içinde yola çıkıyoruz.

O zaman gitmeye hazır olsan iyi olur, çünkü seni beklemeyeceğim."

Neler oluyor?

Banyo lavabosundan yüzüme soğuk su sıçratarak cildimin yüzeyinin altında kavrulan cehennemi yatıştırmaya çalıştım.

Ben böyle davranmazdım.

Kesin kararlar verdim. Maço alfaholes'in beni etkilemesine izin vermedim. Ve geleceğimi bir daha asla başkasının ellerine bırakmayacağıma yemin ettim. Yine de buradaydım, öfkemin beni yenmesine izin veriyordum. Bu onun suçuymuştu. O sadece çok *sinir bozucuydu*.

Aynadaki yansıma bakarken homurdandım.

Sanki kendimi ilk kez görüyordum. Vücudumun görmezden gelmeye alıştığım tüm dişi kısımları şimdi garip bir şekilde öne çıkıyordu.

Biz çok güzeliz. Kurdum iç çekti, eşimle daha fazla zaman geçirme düşüncesinden memnundu.

Ona *güçlü olduğumuzu* hatırlattım. Tanrılar güçlü olmam gerektiğini biliyordu.

O düşünceli Alfa, bir zamanlar kendim hakkında bildiğim her şeyi sorgulamama neden oldu. Kendimi bir arada tutmak zorundaydım. Özellikle de şimdi bizimle Cerberus bölgesine geliyorsa.

En kötüsü de ziyaretini inkar edemememdi. Onun Muhakeme berbattı ama onun gibi bir Alfa'yı kızdırmayı göze alamazdım. Bir ittifak sürüme faydalı olabilirdi. Şu anki sayımızla Anubis'le kavga riskini göze alamazdım.

Bunu vites değiştirenlerim için yapıyordum.

Bunu düşünürken bile yalanı fark ettim. Fenrir ve bölgenin geri kalanı bizi desteklerken, Jareth saldırmak için aptal olurdu. Yalnız biz de onlar için bir tehdit değildik. Bu yüzden ziyarete gelme sebebi saçmalıktı.

Anlayamadığım şey, bağ aracılığıyla küçümsemesini açıkça hissettiğim halde neden bu kadar zahmete girdiğiydi. Jareth çiftleşmek istemiyordu. Neden beni reddedemiyordu?

Parmaklarımı lavaboya vururken tedirginlikle tekrar homurdandım, bunu bitirenin ben olmam gerektiğini biliyordum. Neyim vardı benim?

Daha da iyisi, onun nesi vardı?

Yüzüme bir kez daha su çarptım ve musluğu kapattım.

Bizimle olmak istiyor, kurdum bana kendimi daha iyi hissettirecekmiş gibi teklif etti. **O bizim eşimiz.**

Dostum. Başımı salladım ve aynadaki acı dolu ifademe son bir kez baktım. *Tanrılar gerçekten bu kadar acımasız mıydı?*

*

Merdivenleri hızla inerken basit seyahat çantamı omuzladım. Ailemin bu kısmıyla köprüyü onarmış olmak ne kadar güzel olsa da, kendi topraklarımda kendimi daha sağlam hissedirdim.

Nolan'ın sahil kenarındaki malikânesinden çıktığımda güneş çoktan tepeye ulaşmıştı. Maddock kamyonetinin arkasındaydı. Çantaları yüklüyorum.

"İşte buradasın." Sage beni dirseğimden yakaladı ve yatıştırıcı bir büyü dalgası kalbimi sakinleştirirken kollarını bana doladı. "Tüm bunlarla nasıl başa çıkıyorsun?"

"Ben iyiyim." Sırtını hafifçe okşadım, omuzlarındaki kızgın kırmızı deri yerine sadece gömleğinin kumaşına dokunmaya çalıştım. "Ama fırında çok fazla zaman geçirmiş gibi görünüyorsun."

Sage, benim oyuncum Luna ve güçlü cadı, arkasına yaslandı, burnunu kırıstırarak. "Bu gezide sahilde geçirdiğim zamanı abartmış olabilirim."

"Ona yapmamasını söylememe rağmen bu sabah kahvaltıdan sonra yine gizlice oraya gitti." Skoll çantayı arkadaşından alırken Coral gözlerini devirerek ablasını azarladı.

Her iki kız kardeş de aynı anda yana doğru eğilerek Arkamda bir şey vardı. Neye baktıklarını görmek için arkamı dönmeme gerek kalmadı. Bağ alevlendi ve göğsümde onsuz da yaşayabileceğim o gergin hissi geri getirdi.

"Alfa Jareth bizimle eve geliyor," dedim. Sage'in ağız açık kaldı. Mercan uzanıp kapıyı itti. "Bir şey söyleme. Bu işe yarayabilir."

"Elbette olabilir." Çantamı Maddock'a doğru fırlattım. Amcam Midesine saplandığında homurdandı ama yüz ifademi gördükten sonra hiçbir şey söylemedi. Derin bir nefes aldım ve bu durumla yüzleşmek için döndüm
Başla.

Jareth bir çift yansıtıcı güneş gözlüğünü burnunun köprüsünden yukarı itti. Attığı her adım ölçülü ve hesaplıydı. Alfa gücü ondan yayılıyor ve kurdumu kafa karıştırıcı bir şekilde kızdırıyordu. Sırt üstü yuvarlanırken mırıldanmak istedi. Onu kıstırmak istiyordu. ve bize boyun eğiyordu. Verandanın merdivenlerinde yürümeyi bu kadar seksi göstermeye hakkı yoktu. Vücudumun ona verdiği fiziksel tepkiden nefret ediyordum.

Amcamın paslanmış kamyonunun yanına, camları renkli, şık siyah bir araba yanaştı.

"Ağzının suyu akıyor." Coral beni zihnine bağladı.

"Değilim." Kontrol etmek için elimi ağızıma sildim.

"Bir hata yaptığım için özür dilerim," diye eklemek için acele etti.

"Bana göz kulak oluyordun." Jareth'e dönüp bakmadan önce ona küçük bir gülümseme verdim. Kendimi destekleyerek omuzlarımı dikleştirdim. ve aramızdaki mesafeyi kapatırken gerilimin yeniden yükselmesine hazırlandım.

Arabadan inen şekil değiştirenlerle konuşurken dudaklarını hafifçe bükerek beni zar zor onayladı. "Eşyalarını topla ve Luna Ophelia'yı Anubis'e geri götür. Konvoy buluşma noktasında size eşlik etmek için bekliyor."

"Bizimle gelmiyor musun Alfa?" diye sordu şoför.

Nolan'ın evinin ön kapısı açılırken Jareth sinirli bir ifadeyle karşılık verdi. Ophelia bana sarıldı veda etti. Sonra narin ayakları bana doğru yöneldi. Kendini kollarıma atmadan önce onun sarılmayı seven biri olduğunu bir anlığına fark ettim.

"Seninle gideceği için çok mutluyum." Ophelia beni sıkıca kavradı ve ben onu soymaya çalışırken kelimeleri aceleyle söyledi. "Keşke ben de

gelebilir, ama çok uzun süre uzak kaldığımızda konsey sinirleniyor. Merak etmeyin. Ben onlarla ilgileneceğim."

Arkasına yaslandı ve bana komplocu bir göz kırptı. "Onu kırmak için ne kadar zamana ihtiyacın varsa al."

Buna ne diyeceğimi bilemedim ve meraklı yaratığa başımı sallamakla yetindim. Yine de samimi görünüyordu. Ondan hoşlanmıştım. En azından şu ana kadar kardeşinden daha çok hoşlanmıştım. Skoll bize katıldı ve o da dikkatini ona yöneltti.

"Artık eşinle bağını tamamladığına ve kokum seni öğürtmediğine göre sana tekrar sarılabilir miyim?" Güldü.

Skoll göz ucuyla bana bakarak onun kahkahasını yankıladı. "Arkadaşlardan bahsetmişken, bu eğlenceli bir olay."

Ona hırlama isteğime karşı koydum. Coral'ın hatırı için beni Alfa olarak kabul etmişti ama kimseye boyun eğmediğini hatırlatmak için hiçbir fırsatı kaçırmazdı. Neyse ki, bu konuda iyiydi. Askerleri eğitiyordu. Sıkı çalıştığı ve arkadaşına zarar vermediği sürece onu görmezden gelebilirdim.

Artık onu görmezden gelerek Jareth'e döndüm. Ophelia'nın eşyalarının arabanın arkasına yüklenmesine yardım etmekle meşguldü ve bir yandan da şoförle Ophelia'nın eve güvenli bir şekilde dönmesi için aldığı koruyucu önlemler hakkında konuşuyordu. Bu ışıktaki onu anlamak zordu.

Onu koruyucu bir ağabey olarak görmek ve şekil değiştirenlerinin yüzündeki saygıyı izlemek, henüz tanışmadığım Alfa'nın diğer tarafını özlememe neden oldu. Bu nitelikler benimkileri yansıtıyordu. Aynı tür endişeler hakkında başka biriyle konuşmak nasıl olurdu?

Kera, artık yapabilirsin. Sertçe yutkundum, bunun gerçekten olduğunu fark ettim. Bizimle evime geliyordu, kendi isteğiyle. Bunun bir anlamı olmalıydı. Benim onu reddetmediğim gibi o da beni reddetmemişti. Baştan başlayıp tekrar deneyebilirdik.

Kadere gerçek bir şans verin.

Jareth başını kaldırdı ama gözlüklerinin arkasındaki gözlerini göremedim. Yine de aramızdaki bağın alevlendiğini hissedebiliyordum, bu da beni geçici bir adım atmaya teşvik ediyordu. Bu sefer yaptım. Bunu bir zayıflık işareti olarak göreceği endişesini bir kenara bıraktım ve nefes alış verişimi düzene soktum. O

Bu riski aldığınız için sıcak bir karşılamayı hak ettiniz. Rüzgarda titreyen bir yaprak olmayacaktım.

Bunu yapabilirim.

Güneş gözlüklerini burnundan aşağı kaydırđı ve gözlerimiz buluştuğunda kalbim küt küt atmaya başladı. Bakışlarının yoğunluğu ve derinliğı

Koyu mavi süsenleri alacakaranlık gökyüzünde boğulmak gibiydi. Bir adım daha yaklaştığımda kurdum onaylarcasına uludu.

Merhaba. Yeni bir başlangıç yapalım. Benim adım Kera.

Tamam, bu kafamda aptalca geldi.

Ellerimi arkamda kavuşturdum ve ilerlemeye devam ederken tanışmamızı yeniden başlatacak kelimeleri düşünmeye çalıştım.

Ama bakışları beni geçip omzumun üzerinden Maddock'un kamyonuna kaydı. Dudakları tiksintiyle kıvrıldı. "Aracınız bu mu?"

Ciddi misin? Onun nesi var böyle? İlerlerken dişlerimi sıktım ve mümkün olan son saniyede rotayı değiştirdim.

Jareth pisliğın tekiydi ve ben de onun başka bir şey olabileceğini düşündüğüm için aptalın tekiydim. Bu ziyaret cehennem gibi olacaktı.

"Hayır." Gümleğimi başımın üzerinden çekip Coral'a geri fırlattım. Büyükannem ve büyükbabama hızlı bir veda eli sallayıp kaderin benim için seçtiğı pislige ters ters bakarken dişlerim sıkılı kaldı. Şimdi ondan kurtulmanın bir yolunu bulmam gerekiyordu.

Belki onu dağlarda bir yerde derin bir vadiye bırakabilirim. Gerçekten, dünyaya bir iyilik yapmış olurum.

Aptal! Kurdum ileri atıldı, kurtulmak için acele ederken bana küfretti.

İçinden geçen arzu nabzı neredeyse kontrolünü kaybedecek kadar güçlüydü. Kera çıplak göğsüyle orada durmuştu. sallanıyordu. Süt beyazı göğüsleri ve gül rengi meme uçları tam teşhirdeydi. Ham ve kadınsı güç bağımıza çarptı ve canavarımın içindeki koruyucu öfke dallarını dışarı çıkardı.

Hâlâ garaj yolunda duran şekil değiştirenlerden oluşan kalabalığa hırlamak için döndüğümde pençelerimiz uzamıştı. Onları parçalamaya hazırdım. ona bakmaya cüret eden herkesin gözbebekleri. Mantıksızdı. Çılgıncaydı. Tanrı aşkına, biz şekil değiştirenlerdik. Çıplaklık çok yaygın bir şeydi. Ama o anda tek düşünebildiğim, onun bedenine bakmaya cüret eden herkesi yok etmektir.

"Bağı mühürledikten sonra daha kolay oluyor." Skoll omzumu tutarak beni öfkemden sarstı.

Onu geri ittim, sakinleştirici saçmalıklarını dinleyecek havada değildim ve bir elimi saçlarımda gezdirdim. "Bu bir hata."

"İyi eğlenceler!" Ophelia arabanın arkasına geçerken bir öpücük kondurdu.

Arabanın kurşun geçirmez camları renklendirilmişti. İki arada bir derede kalmıştım; en azından konvoyun güvenliğini sağlamak istiyordum ve Kera'nın neden ölüm tuzağına benzeyen bir kamyonla şekil değiştirenlerini tehlikeye attığına şaşırıyordum.

civatalar düşmek üzereydi. Ancak kırmızımsı altın rengi kurt, sürüsünün takip etmesi için ulurken yenilmez olduğunu düşünüyor gibiydi.

Onun çağrısını duymak kurdumu kızdırdı ve hatırlayabildiğim kadarıyla ilk kez vardiyayı zorladı. Kaymak için zar zor zamanım oldu Canavar beni ele geçirmeden önce kıyafetlerimi çıkardım.

Skoll'un kahkahası beni takip etti. eşyaları. Kurdum dişi Alfa'nın peşine düşerken onun insan sesi kulaklarımda yankılandı. "Ve şimdi av başlıyor."

Kilometrelerce yol boyunca tüm bu durumu düşündüm. önümüzde uzanıyordu. Kurdum bu kovalamacada tüm dizginleri eline almıştı. Tek arzusuna odaklanırken benim insani düşüncelerimi görmezden gelebilmenin özgürlüğünü yaşıyordu.

Kırmızımsı altın kurdun parıltısı hep öndeydi ve bazen gözden kayboluyordu. Onu ilkel bir şekilde teşvik ediyordu ve bu da bana tüm bunların ne kadar mantıksız olduğunu düşünmek için bolca zaman bırakıyordu. Verdiğim karar tehlikeliydi. Düşüncesizceydi. Yapacak daha önemli işlerim vardı.

Yine de koşunun heyecanı canlandırıcıydı. Kurdumun en son ne zaman bu kadar heyecanlandığını hatırlayamıyordum. Yaptığımız her şeyde her zaman bir görev ve sorumluluk duygusu vardı, basit zevklere zaman kalmıyordu. Yeni bir şeyle uğraşmak bile İcatlar ve kaybolan teknolojiyi yeniden inşa etmek bize eskisi kadar keyif vermiyordu çünkü bunların hepsi sürünün iyiliği içindi. Çünkü bir Alfa bunu yapmak için doğmuştur. Kurtlarıyla ilgilenirler.

Ophelia ve Griffon işleri halledebilir.

Belki de öyledir. Ama ben ormanda sinir bozucu bir dişi kurdu kovalarken Beta'mın ve küçük kız kardeşimin benim işimi yapmak zorunda bırakılması bana doğru gelmiyordu.

O normal bir dişi kurt değil.

Doğru. O bizim eşimizdi.

Kader arkadaşları arasında yaşanabilecek sevginin gücüne yabancı değildim. Babamın vefat ettiği gün kendi annemin kalbi paramparça olmuş ve beni Anubis sürüsünün Alfa'sı rolünü ebeveynlerim olmadan üstlenmek zorunda bırakmıştı. Ama yönetmem gereken binlerce şekil değiştiren vardı ve aşk gibi tuhaf bir kavram için onları terk etmeyi düşünemezdim. Özellikle de safkanlar bir şeyler planlarken ve diğer sürüler hazırlanmayı reddetti.

Tek başımızaydık. Bana bağlı olan Anubis'in kurtlarını yüzüstü bırakamazdım.

Belki bunu sistemimizden çıkarabilirim. Ay hastalığı azaldığında ve karnımızı doyurduğumuzda, artık o kadar parlak olmayacaktı. O zaman canavarıma biraz mantıklı konuşabilirim. Kaybederdi.

ve bir eşle yuva kurmaktan daha önemli şeylerin söz konusu olduğunu hatırlayın.

*

Skoll'un kurdu sağımda kaldı, sanki yeniden genç yavrularmışız ve adrenalin dolu bir ava çıkıyormuşuz gibi bizi kuşattı. Ben de Canavar eski günlerin hatırına arka bacağını ısırdı. Skoll'un kurdu saldırıyı savuşturup hızını artırırken hırlayarak bir uyarıda bulundu. Benim Kurdun alfa içgüdüğü bu kovulma karşısında kıpırdandı ve onu yere sermeye hazır bir şekilde ileri atıldı. Gri kurt ne olduğunu anladı oldu ve darbeye hazırlanmak için döndü.

Coral'ın beyaz kurdu aramıza daldı ve hücumumu durdurdu. Bize ayak uydurmamız için bağıırken gözleri kısıldı.

O kadar yavaş değiliz.

Kurdum bacaklarını uzatıp bu kadar uzağa koşmayalı birkaç yıl olmuştu. Canavarım koşmaya devam ederken bu iç karartıcı düşünceden sıyrıldım.

Dünyada başka bir umursamazlık olmadan kovalamaca. Liderlik etmeniz gereken bir sürü varken oynamaya zaman yoktu, ama şimdi ona birkaç saat verebilirim.

Ay, çam ağaçlarının tepelerinde tepeye doğru yükseliyordu. evcilleşmemiş orman. Ophelia, Anubis bölgesinin dış mahallelerine giriyor olmalı. Yarın, yaşlıları benim neden burada olduğuma dair bilgilendirecekti.

yok. Daha fazla şikayet bekliyordum.

Arkadaşımla dönmeyi başaramadım. En azından onlar endişelenmeden önce birkaç günüm vardı. Beta Griffon'um bir süre bensiz normal operasyonlarını sürdürebilirdi. Ancak geri dönüp halletmek için sabırsızlandığım başka acil meseleler vardı.

Kovalamacayı hızlandırmak ve gerçek dünyaya dönebilmemiz için özgürlüğüne doymasını umarak kurdumu daha da hızlandırdım.

"Yeterince uzun sürdü." İnsan sesi bir kırbaç gibiydi.

karanlığı yararak geçti. Kurdum, Kera'nın için için yanan bir ateşin üzerine çömeldiği açıklığa sıçradı. Üzerinde sadece bol bir gömlek vardı. Kalçalarına kadar sarkan pürüzsüz poposunun altı görünüyordu. Kurdum partimize doğru hırlayarak döndü ve ona bakmaya cesaret eden herkese meydan okudu.

Yalnızca Coral ve Skoll hala kurt formundaydı ve uyumak için yuva yapmak üzere yumuşak çam iğnelerinin etrafında dolanıyorlardı. Skoll'un kurdu kocaman başını yana eğdi. Yeşil gözlerinde bir parça eğlence vardı. Piç kurusu benimle alay ediyordu. Coral'ın kurdu yere uzandı ve narin beyaz patilerini yalamaya başladı ama yumuşak kurt kıkırdaması gururumu okşadı.

Aşağı çocuk. Bundan sonrasını ben hallederim, diyerek canavarımı yatıştırdım ve maço gösterisi için onu suçladım.

Yarın onun yanında koşacağım. Vardiyayı bırakırken nefes nefese kaldı.

Tam boyuma yükselirken boynumu uzattım ve iyi bir koşu gününün uzun zamandır unutulmuş gerginliğinden kaynaklanan kaslarımı gevşettim.

Ateşin yanına yerleşirken Skoll'un seyahat çantası hâlâ yanından sarkıyordu. Coral onun yanına uzanmış, sıkılmış ve uykulu gözlerle bana bakarken ben onların insana dönüşmesini bekledim.

Form.

Ve bekledim.

Skoll'un kurdu burnunu eşinin başının üzerine koyup gözlerini kapatırken ofladı.

"Beni ısırmasan iyi edersin," diye homurdandım çantasının kapağını açarken. Onun bu evcil yanı benimle oyun oynuyordu. Başını. Çok daha az eğlenen bir kurda alışmışım ve onun gerçekten kırbaçlandığına ikna olmamışım.

Kurt gibi Kera'yı takip etmek için acele ederken tekmelediğim pantolonumu çantamdan çıkardım ve sigara kutumun hayatta kalması için dua ettim.

yolculuk. Çantayı açtığımda şans benden yanaydı ve hemen yanmaya başladı. Pantolon hâlâ elimdeyken omzumun üzerinden bakmak için döndüm. Kera'nın fırtınalı mavi gözleri benimkilerle buluştu.

Ateşin parlayan közleri.

"Pantolon ister misin?" İnce belinden düşeceği kesin olan kumaşı uzatarak teklif ettim.

Onun kıyafetlerimin içinde olduğu düşüncesi bana garip bir şey yaptı ve bu yabancı hissi görmezden gelmek için sigaradan bir nefes çektim.

Dudakları yana doğru kıvrıldı. "Vücudum seni o kadar itiyor mu ki onu örtmek istiyorsun?"

Kastettiğim bu değildi.

Sigaramı söndürdüm ve yüzümü gökyüzüne dönerek bana hırlayan kurdumu sakinleştirdim. "Kibar olmaya çalışıyordum."

"Affet beni, Alfa Jareth." Kahkahası derin ve gırtlaktan geliyordu. "Güzel kelimesini bildiğini sanmıyordum."

"Bilmiyorum." Gülümsememi geri çektim.

Dirseklerinin üzerine eğildi ve uzun bacaklarını uzatarak kalçalarını birbirine sıkıca bastırdı. Gömleği göbeğinin üzerine düştü ve kalçalarının etrafında kıvrıldı. Kızıl saçları öne doğru dökülmüş, çenesinin etrafında kıvrılmıştı. Zahmetsizce umursamadığını haykıran bir şekilde güzeldi.

Kovalamacanın heyecanı ve eş bağının çekiciliği hâlâ içimde akıp gidiyordu. Kasıklarımda kan birikti. Bu basit bir şeydi.

İçgüdü. Arkamı dönüp pantolonun içine girerken kendimi suçlamamaya çalıştım ve ereksiyonumu bacağıma sakladım.

Kera, "Bu şeyler seni öldürecek," dedi.

Hala elimde tuttuğum yanan sigaraya bakarken kıkırdadım. "Henüz yapmadılar. Ama ben olsam dikkatli olurdum prenses. Birileri umursadığınızı düşünebilir."

"Umurumda değil," diye mırıldandı usulca. Narin ayak bilekleri arkamı dönmemi izlerken çarpı işareti yaptı. "Bizimle Cerberus topraklarına gelmenin gerçek nedenini bana söylemek ister misin?"

"Kader arkadaşım hakkında daha fazla şey öğrenmek istedim." Bu gerçeğe yeterince yakındı. Burada ne yaptığımdan hâlâ tam olarak emin değildim ve çoğunlukla içgüdülerimle hareket ediyordum. Ama eğer onu yakalayabilirsem Belki o zaman benim canavar sıkılırdı. O da en az benim kadar havadan sudan konuşmaktan nefret ederdi.

Nedense şimdi hariç. Sessizdi, endişeyle onun cevap vermesini bekliyordu.

Onun şımartılmış hayatını duymak ister misin?

Dinleyebilmem için çeneni kapatmak ister misin?

Bu eş bağı beni öfkeliendiriyordu.

Yumuşak bir horultu kurdumla olan zihinsel tiradımı böldü ve Kera'ya dönüp baktım. Çıplak bacaklarını göğsüne doğru çekmiş ve saçlarını bir battaniye gibi etrafına sarmış halde ateşe doğru kıvrılmış yatıyordu.

Üzerimde mi uyuyakaldı?

Kurdum karşılık olarak kıs kıs güldü.

Skoll'a döndüm. Gözleri kapalıydı ama çirkin burnunda, eşininkine karşı koruyucu bir şekilde duran kurtsu bir gülümseme vardı Başını. Muhtemelen yer değiştirip benimle oturması için onu ikna edebilirdim. Ama rahat pozisyonuna bir kez baktığımda hareket etmeyeceğini anladım.

Onun yerine küçük kamp alanının etrafına bakındım. Hiçliğin ortasındaydık, Fenrir topraklarındaki ormanın derinliklerindeydik. Çevreyi kontrol etmek için duyularımı zorladım ama bu ormanda burada uyuyan yırtıcılar için tehdit oluşturacak hiçbir şey yoktu.

Tek tehdit hala yarış halinde olan zihnimdeydi. Düşüncelerimin uyumama izin verecek kadar sakinleşmesi saatler alacaktı. Kera bacaklarını yaklaştıırken biraz titredi ve kurdum koruyucu bir inilti çıkardı.

Üşümüş. Onu sıcak tutmama izin ver.

Neden kurt formunda uyumuyor? Sigaramın son dumanını da içtim ve kalıntıları ateşe attım.

Çünkü onun kurdu beni istiyor. Kendini beğenmiş canavar sanki aptal olan benmişim gibi iç çekti.

Kera görüldüğünden daha zekiydi. Eğer kurtlarımız özgürce dolaşabilselerdi, daha çabuk bağlanırlardı ve onları ayırmak daha zor olurdu.

ayrı. Kendini benden koruyordu. Bu düşünce neden mideme öyle bir taş düşürdü bilmiyorum.

Yine de tam bir pislik değildim. En azından gecenin soğuğunu uzaklaştırmak için yanına uzanabilirdim. Bu uygunsuz olur muydu? Burada keşfedilmemiş bir bölgedeydim ve bir planımın olmaması hoşuma gitmiyordu.

"Beni endişelendiriyorsun," diye fısıldadı Kera. Sessizliğin içinde onun sesini duymak kalbimin yerinden fırlamasına neden oldu. "Uzan ve uyu."

Ne yapmam gerektiğinin söylenmesine homurdandım ama yine de yavaşça ateşin etrafında ilerledim. Geç olmuştu. Yorulmuştu. Onun yanında uyumak ikimizi de sıcak tutacaktı.

"Ne yapıyorsun?" Arkasından yere uzandığımda aramızdaki bağın çekim gücüyle tüm vücudu kıpırdamadan gerildi. Aramızda bir santim hava vardı. Aramızdaki bağ neredeyse bir

Omuzlarımdaki kaslar ve omurgam boyunca elektrik karıncalanıyor.

"İstedğin gibi uzanıyorum prenses," diye homurdandım, şimdilik bağa teslim olmuşum. Tenindeki ısı ince kumaşın üzerinden sırtımı onunkine yasladım. Kurdum bu basit jest karşısında küçük bir zafer uluması çıkardı.

"Komiklik yapma," diye uyardı uykunun ağırlaştırdığı sesiyle. Bu emir yüzüme karanlıkta saklamaya zahmet etmediğim bir gülümseme getirdi.

"Ben de komiklik yapmam." Alfa gücünün yarattığı meydana okumayı görmezden gelerek canavarımı geri çektim. Kera başını kolunun üzerine koyarken cevap olarak ofladı.

Ama geri çekilmedi.

Gözlerim kapandı ve rastgele düşüncelerin saldırısına hazırlandım. Ateşin yumuşak çıtırtısı ve geç esen rüzgâr tepemizdeki ağaçların arasından süzülüyordu. Etrafımızda huzurlu bir ortam vardı. Kera'nın zengin, topraksı kokusuyla daha da sakinleştirici bir his. Ve zihnimde hiçbir şey yoktu. Gürültü yoktu. Görüntü yoktu. Endişe yoktu. Toprakta uzanırken sırtının benimkine değdiğini hissediyordum. Uykuya daldığımı hissettiğimde esnedim.

"Jareth," dedi Kera, sesinin boğukluğu beni bilinçsizliğin karanlık derinliklerine kadar takip etti. Onun dudaklarında adım bir tatlı melodi bir rüyadan gelmiş olmalı. "Ben ciddiym. Aletini pantolonunun içinde tut."

Koyu renk kirpikleri keskin elmacık kemiklerinin üzerinde dalgalanıyordu. I

Arkamda uyuyan Alfa'dan yavaşça uzaklaştım. Sabahın erken saatlerinde yukarıdaki dalların arasından göz kırpan güneş ışığında çok masum ve sıcak bir şekilde lezzetli görünüyordu. Onu uyandırmak istemedim.

Bakışlarım daha aşağılara kaydı, bronz tenini ve pazusundan omzuna uzanan karmaşık siyah mürekkep girdabını inceledim. Parmaklarımı üzerinde gezdirmek ve tasarımı hafızama kazımak istedim.

Anı. Boyamak için yeterince basit görünüyordu, ama bu anı ve tüm oyulmuş kenarları asla gerçekten yakalayamayacağımı biliyordum. bu adamın kaslı şeklini oluşturunuyordu. Düz çizgiler çizmek zordu.

Sözüne sadık kalan Jareth bütün gece pantolonunu çıkarmadı ve bana dokunmadı. Uyarılmışlığının yükselen alevini hissetmişim ve feromonlar kurdumun ezici bir ihtiyaçla sızlanmasına neden oldu. Onu kızdırmak, serbest bırakma arzusuna boyun eğmeden gülümsemesini izlemek işkenceydi. Ama onunla ne yapacağımdan emin olmadığım için

Sertleşen sikini ısırarak koparmak hâlâ masadaydı, kontrolü için minnettardım.

Belki de o kadar büyük bir pislik değildi.

Yanaklarım kızardı ve gözlerim aşağıya, kalçalarına kadar inen pantolonundan dışarı fırlayan v-line kaslarına kayarken kurdum mırıldandı. Ereksiyonu kumaşın üzerine bastırıyordu. Dün gecedan hatırladığım kadar büyüktü.

Hemen dikkatimi sönmekte olan ateşe çevirdim. Birkaç çubuk daha közleri canlandırdı ve erken sonbahar sabahının soğuğunu kovaladı.

Vites değiştirmeme izin verseydin bu kadar soğuk olmazdı.

Ellerimi alevlerin üzerinde tutarken ürperdim. *Bizi sahiplenmesi için onu zorlayacaktın.*

Ne olmuş yani? O bizim dostumuz. Oyalıyorsun.

Oyalanmıyordum. Bu kadar mükemmel görünen bir adamın canavarıyla gerçekten birlikte olmak isteyip istemediğime karar vermek için zaman ayırıyordum.

Ağzı kapalıyken ve uyurken yakışıklıydı.

"Bu senin araban." Kafamın içinde onun sesiyle alay ettim, tam olarak neden bu durumda olduğumuzu hatırlayarak. Planımız eve yürüyerek dönmek değildi. Öyle olsaydı çantamı kamyonu atmazdım. Bu davranışıyla beni çok etkilemişti.

Kibirli bir ses tonu ve gururum beni ele geçirdi.

Onu koşturmak istedim.

Şimdi toprakta onun yanına kıvrılmak ve olan her şeyi unutmak; kendimi tekrar o lezzetli sıcaklığa ve kokuya sarmak istiyordum.

Yüzümü ellerimin arasına aldım ve inledim.

"Sen iyi misin?" Coral patilerini uzatırken sordu.

Skoll'un kurdu onun yanında kıpırdandı.

"Ben iyiyim. Sadece düşünüyordum." Doğrudum ve ateşin üzerine bir kütük daha attım.

Skoll'un kurdu ayağa kalkıp kürkündeki çiği silkelemeden önce ikimizin arasına baktı. *"Ben gidip kahvaltı getireyim."*

Aceleyle gitti ve Coral'ın ona ne dediğini merak ederek kendi kendime kıkırdadım. Sürü bağlantısı üzerinden düşüncelerini kontrol etmeyi öğrendiği için onunla gurur duyuyordum, ancak rastgele hatalarını özlüyordum. Bu

Kurduyla konuşmaya çalışmasını dinlemek eğlenceliydi. Her zaman anıları hakkında tartışırlardı. Ne olduğu hakkında kabaca bir fikrim vardı.

Ethica'da büyümek gibi. Mia'nın eski en iyi arkadaşı gibi geride bıraktıkları insanlar ve tutucuların tuhaf alışkanlıkları. Bu

En hafif tabiriyle eğlenceli.

"Ben ciddiğim." Coral'ın beyaz kurdu yanıma sokuldu ve burnunu kucağıma dayadı. *"Bu dostunla nasıl başa çıkıyorsun? durum? Çok iyi bir giriş oldu."*

"O bir pislik." Dudaklarımı büzdüm ve Coral'ın kulağının arkasında en sevdiği yeri kaşıırken bir nefes verdim. *"Ama geliyor bir anlamı olmalı, değil mi?"*

Kurdu iç çekti ve yanımda rahatladı. *"İçeriden bilgi almak için Skoll'un anılarını araştırdım. Skoll onu gerçekten seviyor. Ama Jareth*

fena halde zeki, bu yüzden duygusal açıdan eksik olabilir. Bence artık bekâr olduğunu bildiğimize göre ona bir şans vermeliyiz."

Skoll'un da bir pislik olduğu gerçeğini belirtme zahmetine girmeden sustum. Doğru, Coral'la çiftleşip Cerberus sürüsüyle çalışmaya başladığından beri biraz sakinleşmişti ama Jareth'i onaylaması pek bir şey ifade etmiyordu. Coral'ın kurdu elimi dürttü ve ben de kulaklarını kaşımaya devam ettim.

Belki de Jareth'in ihtiyacı olan şey buydu. Bağı tamamladığımızda sakinleşecekti. Yine de riskliydi. Ya şeytanları kurtarılamayacak durumdaysa?

Sanki onu düşünmek ipini çekmiş gibi, Jareth kıpırdandı Arkamda. Kurdum canlandı ve eğer bu sabah yine baştan başlayacaksak, kendimi daha şık hale getirmem için bana yalvardı.

Ama saçımda hâlâ yapraklar ve dallar olması umurumda değildi. Bu bendim. İstesem de başka biri olamazdım. Bunu şimdi öğrenmesi onun için daha iyiydi.

"Ne yapıyorsun?" Jareth'in sesi uykudan boğuk çıkıyordu. Koyu ve hırıltılı tonu ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden oldu. Omzumun üzerinden ona sıcak bir gülümseme vermeye çalışarak bakarken bir iniltiyi bastırdım.

Gözleri kısılmıştı ve Coral'ın kürküne sokulmuş olan elime odaklanmıştı.

"Beta'mı okşamak." Omuz silkdim.

Yakışıklı yüzü tiksintiyle çarpıldı ve sanki yanlış bir şey yapıyormuşum gibi gözlerini kaçırıldı.

Üzerime çöken utanç ateşi yerini hızla öfkeye bıraktı. "Bu senin için sorun olur mu?"

"Bu senin çantan." Ayağa kalktı ve pantolonundaki kiri fırçaladı. "Özel muamele yapmak ve onları zayıflatmak istiyorsun, o zaman benim sorunum değil."

"Affedersiniz?" Hırladım.

Coral'ın kurdu benden yayılan gerilimi hissedince üst dudağı kıvrılmış bir şekilde hırlayarak geri çekildi.

Bu adamı öldürecektim. "Sürümle ilgili herhangi bir şeyin zayıf olduğunu izlenimini sana ne zaman verdim?"

Karmaşık dövmeyle kaplı pazusu, elini dağınık saçlarının arasından geçirirken esnedi ve gözlerindeki uykuyu kırıştırdı.

Gözleri. Onun erkeksi güzelliği, canavarının egoist doğasıyla kötü bir tezat oluştuyordu. *Beni bu hale getirdiği için ona lanet olsun.*

Kafam karıştı.

Bir baskınlık gösterisiyle ayağa fırladım, yerde onun altında oturmak istemiyordum.

"Dediğim gibi, bu benim sorunum değil." Bana bakarken yüz ifadesi karardı. Arzuyla kızaran hain bedenime lanet ettim.

"Birileri bu sabah pisliğin yanlış tarafında uyanmış," diye mırıldandım, kendimi toparlamak için bir adım uzaklaştım.

Uyuduğumuz yere bakarken ensesine masaj yaptı. "Zayıflıktan bahsetmişken, ne tür bir Alfa korumasız seyahat eder?"

Sana zayıflığını göstereceğim. Ona saldıracaktım ama kurdum beni engelledi.

Güvenliğimiz için endişeleniyor. Mızımızlandı.

Hayır. O şımartılmış kıcı için endişeleniyor.

Jareth bana ters ters baktı ve hiçbir şey söylemedi. Sanki onun seviyesine inip bu tür bir soruyu cevaplayacakmışım gibi. Eğer ihtiyacı varsa

koruma, bu onun suçuydu.

Skoll'un kurdu dişleriyle bir katır geyiğini sürükleyerek kampa geri döndü. İkimiz arasında yayılan gerginlik sona ermişti ama ben hâlâ öfkeden deliye dönmüştüm ve nedense aç değildim.

"Misafirimiz bu koşullar altında seyahat etmeye alışık değil." I Bir yırtıcıyı asla arkana almamayı gerektiren temel kurala rağmen Jareth'e sırtımı döndüm. Ama çekip gitmezsem ikimizden biri ölecekti. "İyi beslendiğinden emin ol, belki o zaman bugün hızımıza ayak uydurabildi."

*

Şu arka bacaklara bak.

Jareth'in şık siyah kurdunun dağ geçitlerinde bizimle birlikte yarışmasını izlerken kurdum neredeyse kıışmıştı. Büyük pençeleri dallara basıyor, koşmamız için yolu açıyordu ve

Varlığı, sadece Alfaların sağlayabileceği o rahatlatıcı şekilde sakinleştiriciydi.

Kurdu yeterince iyiydi. Onu adamdan daha çok sevmeye başlamıştım. Belki de konuşmasını duyamadığım içindi. Kurdum o büyük canavar enerjisiyle mutluydu. Bu onu mırıldanarak onaylıyordu.

Bu kadar azgın olduğunu fark etmemiştim.

Yani, ona bir bak.

Sabahtan beri tek yaptığım buydu, biz koşarken kurdu izlemek. Yanımızdaki kayaların üzerinden atlarken güçlü kaslarının kasılıp gevşemesini. Derede durup önce benim kurdumun su içmesine izin verişini.

Kurtlarımız arasındaki bağ büyüyordu ve ben kendimi bundan uzak tutmaya çalışıyordum. Birkaç gün içinde, ayın en kötüsü Hastalık geçecek ve hayatımıza devam etmek daha kolay olacaktı. Tekrar sağlıklı düşünebilecektik. Ya da en azından ben öyle umuyordum.

Kader beni Jareth gibi biriyle eşleştirirken ne düşünüyordu bilmiyorum. Dünyanın en büyük pisiği olmasaydı bile, eşleşmemiz asla yürümezdi.

Tanrı aşkına, o Anubis sürüsünün Alfa'sıydı. Sürüsünü bırakıp gitmesine imkan yoktu. Ben benimkini terk etmeden önce cehennemin donması gerekirdi. Tek umudum, kaçınılmaz sona ulaştığımızda kalp acısının kurdum için çok fazla olmamasıydı.

Burada oynadığımız oyun her neyse.

Pençelerim Cerberus topraklarına indiği anda, topraklarımın gücünün içimde yuvarlandığını hissettim. Evimin tanıdık konforu ruhumu ısıttı ve sürümle aramdaki bağ yeniden güçlendi.

Cerberus şekil değiştirenleri rahat bir nefes alırken, onların ulumalarını uzaktan yankıladım. Bazıları Sürüyü yönetme şeklimle ilgili sorunları vardı ama onlar için her şeyi yapacağımı biliyorlardı. Kurtların Alfa'larının geri dönmesine duydukları temel ihtiyaç beni besliyordu. Bu benim amacımdı.

Jareth'in kurdu bir saygı gösterisi olarak sınırda durakladı. Benim kurdum sızlandı ve ancak şu şekilde yapabileceğim bir hareketle yeri eşelemeye başladı

kurtça bir baş sallama olarak tanımladı. Anubis'in Alfa'sı topraklarımızda hoş karşılanırdı.

Burada kaldığı süre boyunca kurt formunda kalmasını istesem çok mu abartmış olurum?

Ooo. Buna aldırmazdım.

*

"Onu Alfa'nın evine yerleştirin," dedim Skoll'a.

Vadiye doğru. Çocukluk evimi işlevsel tutmamın tek nedeni buydu. İleri gelenlerin ziyareti için. Ve hepsi bu kadardı. A ziyaret edin.

Kaçınılmaz sonuca karşı kendimi ve kurdumu sertleştirmem gerekiyordu. Ayrıca, artık geri döndüğüme göre ilgilenmem gereken şeyler vardı ve düşünceli Alfa'nın peşimde olması hızla can sıkıcı bir hal alacaktı.

"Bu hiç hoşuna gitmeyecek," diye homurdandı Skoll, arkadaşının yanını dürtmek için ilerlerken.

"Umurumda değil," dedim.

Ama Jareth'in kurdu keskin bir viyaklama sesi çıkararak canavarımı olduğu yerde dondurdu. Devasa siyah kurt göğsünü şişirdi ve hoşnutsuzluğunu göstererek beni engellemek için hareket etti.

Alfa içgüdüğü devreye girdi ve hırlayarak ona geri çekilmesini söyledim.

Aşağı. Sürümü kontrol ettikten sonra onunla ilgilenecektim. Jareth'in kurdu kalın kafasını bir o yana bir bu yana salladı. Koyu mavi gözleri meydan okumayla kısıldı.

Gerçekten kurdun insandan daha iyi olduğunu mu düşünüyordum?

Bizimle kalmak istiyor, diye fısıldadı kurdum, aşık olmuş ve bir şekilde vurulmuş.

O zaman tüm bu kırmızı bayrakları görmezden gelirse kurdumun ne kadar berbat olduğunu anladım.

"Peki," diye homurdandım, o beni duyamasa da ve devasa canavardan sıyrılısam da.

Küçük kulübemizle alay edişini duymak için sabırsızlanıyordum. Eğer hâlâ bizimle kalmayı seçtiyse -ve ben onu öldürmediysem- kanepede uyuyordu.

Neden beni kovsun ki?

Bu senin hatan değil, diye yatıştırdım endişeli kurdumu.

Bugünkü seyahatlerimizden sonra çok çalışmıştı. Görünüşe göre prenses onun tatlı kurdunu etkileme çabalarını takdir etmemişti. Canavarım tam bir beyefendiydi. Hiç *komik* bir şey olmadı. Yine de Cerberus'a varır varmaz benden kurtulmak istedi. topraklar.

Ne saklamaya çalıştığını merak ettim. Alfa olmanın doğasını anlamıyor değildim. Fenrir kutlamasına yolculuk için sürüsünden ayrıldıktan sonra yapacak işleri olacaktı. Yine de onun ne tür bir Alfa olduğunu sorgulamaya başlamıştım. Gücü ortadaydı ama bunu nasıl kullanacağını bilip bilmediğini merak ediyordum.

Bu sabah Beta ile kıvrılıp yatmak kimseye iyilik getirmiyordu. Tek bildiğim, uzun süredir kayıp olan mezarlık sürüsü hakkında edindiğim istihbaratla güçlü bir tezat oluşturan dev bir kurt kucaklaşma birikintisine doğru yürüdüğümüzüzdü.

Partimiz bölgenin içlerine doğru ilerlerken içimdeki koruma içgüdüğü çenemi sıkımda neden oldu ve kendime Kera'nın bir Alfa olduğunu hatırlatmak zorunda kaldım. Onun sorunları benim sorunum değildi.

Ama olabilirler.

Bağı reddetmeyi seçsek bile, şekil değiştirenlerimi korumak gibi bir görevim vardı. Saf şehrin kuzey kapılarının korunması gerekiyordu. Kera bundan hoşlanmayabilir ama burada onu... Cerberus sürüsünü ve dolayısıyla bölgedeki diğer sürüleri güvende tutacak bir ileri karakol kuracak kaynaklara sahiptim. Bir riske karşı hazırlıklı olmak, şekil değiştirenlerimi bizim topraklarımızda olmayan bir savaşa katılmaktan koruyacaktı.

Cerberus bölgesini daha önce kontrol etmeliydim. Gevşek davranmak ve bu bölgeyi düşünmemek benim hatamdı. Kuzeydeki safkanlar on yıllardır herhangi bir faaliyette bulunmamıştı. Ama insan olsaydım, hedefim tam olarak burası olurdu.

Bizi hiç beklemediğimiz bir yerden vurdu.

Birdenbire, kaynağımdan gelen tüm az sayıdaki bilgi mantıklı gelmeye başladı. Püristlerin büyük bir şey planladıklarını biliyordum. Sınırlar'dan toplanan bilgiler eksikti. Babamın yaptığı gibi bir koalisyonda çalışan bir ekibim yoktu ama kendi başıma yeterince iyiyim.

Ya kaderin bizi eşleştirmesinin sebebi buysa?

Beynimdeki dişliler hızla dönüyor ve bir yer. Kader beni buraya bir amaç için göndermişti. Gözlerimi bölgedeki zayıflığa açmak ve onları korumak için bir plan yapmak. Prenses kulesinde kalıp kurtlarını severken, ben de bu toprakları olası istilalardan korumak için kaynaklar gönderebilirdim. Çekici bir prens olmayabilirdim ama onu koruyabilecek bir Alfa'ydım... Yani tüm şekil değiştirenleri.

Kurdum rustik küçük bir kulübenin dışında tırısı kalktı, nefes nefese eşinin yanında ilerliyordu. Onun görüş alanından uzun çam ağaçları ve şırıl şırıl akan derenin bulunduğu doğal vadiyi seyrettim. Başka bir basit kulübe daha geride, toprak avlunun içinde duruyordu.

Kera insan formuna geçti. Sıkı kalçaları görüş alanımızın önünde yürüyordu. Kurdumun ağzının suyu akıyordu.

vardıya. Kulübenin etrafında, bahçede ve ormandan gelen her yerde onun kokusu vardı. Sanki vadinin kokuları sadece ona aitmiş gibiydi.

"Burası senin evin mi?" Hırladım. Bu yeni bilgiyi işlerken sesim hâlâ kurdumla doluydu. Hiç koruma yoktu. Güvenlik kamerası yoktu. Hiçliğin ortasında tek başınaydı.

Kera omzunun üzerinden bakmak için döndü. Bakışları daraldı ve kalbim küt küt atmaya başladı. "Eğer daha iyi bir konaklama istiyorsan, Skoll'la birlikte Alfa'nın evine gitmeliydin. Orada egonu sığdırabileceğin kadar büyük bir yatak var."

Kulübenin kapısını iterek açtı ve arkasına bile bakmadan içeri girerek beni soğukta bıraktı. Orada durmuş aptal gibi bakıyor ve geçmiş hayatımda Tanrıları bu kadar kızdıracak ne yaptığımı merak ediyordum. Zarar vermek istemediğimi açıklaması için ona ihtiyacım olduğunda Ophelia neredeydi?

Kız kardeşimin zam alacağına hayatım üzerine yemin etmiştim. İsteddiği kadar etek alabilirdi.

Bunu düzelt.

İnleyerek aceleyle verandanın merdivenlerini çıktım ve Kera kapıyı çarpmadan önce onu kolundan yakaladım. Benimkine karşı akan güç seli beni hazırlıksız yakaladı.

Hırladı, dövüşmeye hazırды. "Anladım, pislik. Sen benden çok daha iyisin. Ama buralar benim topraklarım ve burada ziyaretçiyken bana saygısızlık edemezsin."

Sözleri yüzüme inen bir tokat gibiydi. Öfkemi kabartan bir meydan okumaydı. Derin bir nefes aldım, ona boyun eğdirme içgüdümü yatıştırmaya çalıştım ama kolunu tutmaktan vazgeçemedim. Ona dokunduğum yere baktı. Bırakmam gerektiğini biliyordum. Ama sonra teni

kızardı. Sıcaklık kokusunu yoğunlaştırdı. Gözlerim, dişlerini geçirdiği alt dudağına doğru kayarken, hayvanım inledi.

Tanrım, onu öpmek istedim.

Yap hadi.

Eş bağının büyüsünü üzerimden atarak bir adım geri çekildim. "Güvenlik sisteminiz yok."

Gözlerinde hâlâ meydan okumanın parıltısıyla öne doğru bir adım attı ve çıplak göğüslerini göğsüme dayadı. Kulağıma fısıldamak için ayak parmaklarının üzerinde durduğunda bir an için nasıl nefes alacağımı unuttum.

"Birinin bana meydan okumasına cesaret edebilirim. İhtiyacım olan tek güvenlik bu." Kolunu soluğumdan çekti ve kasıla kasıla koridorda ilerledi. Bakışlarımın hemen onun salınan kalçalarına yönelmesinden gurur duymuyordum.

Canavarım o küçük kışa bir şaplak atma ve onu omzuma atma, onu güvende tutabileceğim Anubis topraklarına geri götürme ihtiyacıyla hırladı.

Şok edici kısmı ise onunla aynı fikirde olmamdı.

Kahretsin.

Bu iş çok derinleşmeye başlamıştı. Hiçbir şey planlandığı gibi gitmiyordu.

Bir planım olmamasının sorunu da buydu. Kanatlanmak hiçbir zaman benim tarzım olmamıştı ve burada sallantılı bir zemindeydim.

Skoll verandaya doğru kaydı ve bilmiş bir gülümsemeyle yanımda durdu. "Ne zamandan beri kadınlarla aran bu kadar kötü?"

"Bazılarımız alfa gruplarıyla oynamayı diğerlerinden daha erken bıraktı," diye bağırdım ona, çantasını kaptığım gibi

Eşyalarımı. Kendini beğenmiş çenesine yumruk atmadan önce nikotine ihtiyacım vardı. "Hey, sorun yok." Eşyalarımın arkasını tutarken güldü.

Boyun. "Eş bağı her şeyi daha da güçlendirir. Sakinleşip onun duygularını kucakladığında, anlamaya başlayacaksın."

Onu ittim ve sigarayı yaktım, sırtırken kalın bir duman bulutu çıkardım. "Rahatlamak için zamanım yok."

"Kaderindeki eşine nihayet kavuşmak için zaman ayırmaktan daha önemli ne olabilir?" Skoll verandanın parmaklıklarına yaslanmış Coral'ın yanından geçip kulübeye girerken ona şefkatli bir bakış atarak bekledi.

Buna verecek iyi bir cevabım olmadığı için konuyu değiştirdim. "Bu kadar mı? İki kulübe mi? Diğer şekil değiştirenler ormandaki mağaralarda mı saklanıyor?"

"Cerberus'un o kadar büyük olmadığını biliyorsun ama kızlar giyindikten sonra seni şekil değiştirenlerin yaşadığı kasabaya götüreceğiz. Kera'nın kontrol etmesi gerekiyor." Bir kaşını kaldırdı. "Bu seni bir şekilde rahatsız mı ediyor?"

Sorusunu geçiştirdim. "Sınır ile saf şehir arasında ne kadar toprak var?"

"Yine mi bu?" İnledi.

"Güldür beni." Kollarımı verandanın parmaklıklarına yasladım ve sigaramın küllerini toprağa savurdum.

Skoll'un hüsrana hırıltısı tanıdık bir sestti. "İki yüz mil."

"Peki savunması ne? Nasıl eğitim alıyor..." Ensemdeki tüyler diken diken oldu ve bağ göğsümü sıktı.

"Bölgeyi işgal etmeyi mi planlıyorsun, Alfa?" Kera sordu.

Skoll giyineceğini söylediğinde bir süre burada kalacağımı düşünmüştüm. Ama Kera daha yeni giyinmişti. Saçlarını at kuyruğu şeklinde toplayıp verandanın merdivenlerinden inerken bana dikkatle baktı. Açıkta kalan çıplak boynunun görüntüsü ilkel bir Canavarımı heyecanlandıran bir dürtü. İçgüdülerimi boğdu. meydan okuma. İzimi bırakma ve dünyaya onun benim olduğunu söyleme arzusu.

"Makyaja ihtiyacın yok mu?" Dişlerimi uzatma isteğimi bastırırken çok hızlı bir şekilde ısırdım.

Öfke bağı yayıldı ve Skoll bir kahkaha attı, ben de bu sorunun kulağına ne kadar yanlış geldiğini fark ederek gözlerimi açtım.

Omuzlarını dikleştirirken Kera'nın burun delikleri alevlendi. "Sürümün önünde benimle nasıl konuştuğuna dikkat et yoksa seni aşağı."

Gerildim, ona meydan okumak istiyordum ama ciddi bir hata yaptığımda bunu kabul edecek kadar da erkektim. Özellikle de kurdum uluyup bu işi düzeltmezsem vahşileşmekle tehdit ederken. Sigaramı söndürdüm ve Skoll'un çantasından kıyafetlerimi aldım.

"Özür dilerim, Alfa. Doğal güzelliğiniz hakkında yorum yapmak istemiştım." En son ne zaman özür dilediğimi hatırlamıyordum. Gömleğimi başımın üzerine çekerken yüzümde bir gülümseme belirdi. Ophelia gurur duyardı.

Ama Kera değil.

Gözbebekleri büyüdü. Göğsünde alçak bir uyarı hırıltısı titreşti. Bağı doğru eğildim, duygularını deşifre etmeye ve onu hâlâ neyin öfkeliendirdiğini görmeye çalıştım. Bir savunma duvarı beni öyle bir çarptı ki

neredeyse sendeleyerek geri çekiliyordu.

Onunla alay ettiğini sanıyor.

Lanet olsun.

"Sen... Um... Çok doğalsın," diye devam ettim, çünkü kazdığım çukur yeterince derin değildi.

Nefes al.

Boğazımı temizlemek için öksürdüm, bunu düzeltmek için doğru kelimeleri bulmaya çalıştım ve gözlerinin içine bakarken elimi saçlarımın arasından geçirdim. "Çok güzelsin."

Öfkesi dağılıp alnında şaşkın bir ifade belirince gözlerini kırptırarak baktı. "O da neydi öyle? İltifat etmeye çalışırken kalp krizi mi geçirdin?"

"Her neyse, kulağına acı verici geliyordu." Coral kıkırdarak kulübeden çıktı ve aceleyle Alfa'sının yanına gitti. "Ayrıca Maddock anahtarları kamyonunda unutmuş ve Sage akşam yemeğı için bizi eve çağırıyor."

"Senin için de uygun mu Alfa?" Beta'sıyla kollarını kenetlerken Kera'nın mavi gözleri eğlenceyle parlıyordu.

Merdivenlerden zıpladım, bacaklarımı yukarı çekmek için mücadele ettim.

Pantolon. Kera ve Coral bana gülüyorlardı. Pantolonun üst düğmelerini iliklerken aletim büzüşmüş, vücuduma girmeye çalışıyordu. Destek için Skoll'a baktım. Dudakları ince bir şekilde bastırılmıştı. Gülümse. Tamam. Bu utancı hak etmiştim.

"Cerberus'un sunduğu her şeyi deneyimlemekten mutluluk duyuyorum." Gururumu bir kenara bıraktım. "Önce nereyi ziyaret edeceğiz, Alfa?"

"Kasabadaki gelişmeleri kontrol edecektim ama madem savunmamı değerlendirmeye bu kadar heveslisin, bugün antrenmanın sonunu yakalamak için antrenman sahasına uğrayabiliriz." Kera bana alaycı bir gülümseme verdi

Bahçedeki paslı kamyonu işaret ederken midemde huzursuz bir şeylerin dönmesine neden oldu. "Ve şikayet etmeden önce, *Alpha*. Evet. Bu senin aracın."

*

Rüzgâr benim ve Skoll'un etrafında dönerken ben de ergen bir yavru gibi kamyonun arkasında oturuyordum. Ben şimdiye kadarki tüm etkileşimlerimizin sahnelerini yeniden oynatırken, kurdum dilini çıkarmak isteyerek bundan zevk aldı. Nasıl olup da şımartılmaya ihtiyacı olan benmişim gibi göründüğümü anlayamıyordum. Burada prenses oydu.

Ama belki de durumu okuyamadığım için aptallık etmişimdir. Doğru. İnsanlar hiçbir zaman benim güçlü yanım olmadı. Adil ve adaletli bir Alfa olduğumu düşünmeyi severdim. Şekil değiştirenlerimden hiçbiri aksini söylememişti.

Yine de Ophelia'nın sürü için Luna rolünü üstlenmesi gerekmesinin bir nedeni vardı.

Küçük kız kardeşimin burada olmasını isterdim. Arabuluculuk yapabilirdi. Anubis'e döndüğümde ona daha fazla etek alacağıma tekrar yemin ettim. Basit istekleri vardı. Parlak şeyler ve kıyafetler.

İşte o zaman Kera'nın nelerden hoşlanacağı hakkında hiçbir fikrim olmadığını fark ettim. Onun şımartılmış bir prenses olduğunu varsaymışım. Şu ana kadar gördüğüm her şey yanıltıcıyı kanıtlıyordu. Eski kamyonu sanki bunu yapmak için doğmuş gibi sürüyor, benim bildiğim hiçbir bağlılığı olmayan en eski arkadaşımın sadakatini kazanıyor ve en kaba grubun önünde duruyordu. Gördüğüm şekil değiştirenlerden hiç korkmadım.

Onu zapt etmeye çalışan kravattan kaçan ateş kırmızısı saçları ve soğuk çeliğiyle gerçekten doğal bir güzelliğe sahipti. fırtınalı mavi bakışlar. Eğitim alanındaki birliklerin durmasına neden olan güçlü bir Alfa komutu gönderirken tepesinde kara bulutlar dolaşıyordu.

Bakışlarımı ondan ayırdım ve konumumun getirdiği soğukkanlı duruşu benimsedim. Buradaki görevim her geçen gün daha az netleşiyordu.

bir dakika. Sırlarını öğrenmek için güçlü dişi kurdun yanında daha fazla zaman geçirmek istemekle Cerberus sürüsünün güvende olacağını bilmek arasında kaldım.

Bu, bu şekil değiştirenlerin Alfa'ları için ölmeye istekli olup olmadıklarını öğrenmekle başladı. Görünüşe bakılırsa, şu anda uğruna yaşadıkları pek bir şey yoktu.

Kera'nın konuşmasını bekleyen dişiler ve erkekler -bazıları genç, çoğu yaşını başını çoktan geçmiş- sessizce duruyordu. Renklerinde ya da terden sıırıslam olmuş kıyafetlerinde bir birlik yoktu ama Alfa'larına derin bir saygıyla bakıyorlardı.

İyi bir başlangıçtı.

İfademî nötr tuttum ve sayıları kabaca hesapladım. Burada iki yüze yakın ceset var gibi görünüyordu.

Bu da eğer son nüfus raporuna inanılacak olursa Cerberus'un yarısının savaşmak için eğitim aldığı anlamına geliyordu. Bu katılım Övgüye değer. Daha büyük bir sürüsü olsaydı ve bu yüzdeyi savaşmaya teşvik edebilseydi, hesaba katılması gereken bir güç olurdu.

"Görünüşlerinin sizi aldatmasına izin vermeyin." Skoll yanımda metanetle duruyordu. "Kera onlar için güvenli bir sığınak yarattı. Birkaç tane var

Emekli avcılar ve diğer sürülerden bazı kafes dövüşçüleri. Bir grup uyumsuz alfanın ait olduğu bir yer yoktu.

Mezarlık. Her gün daha fazlası geliyor. Maddock ve ben onları eğitiyoruz ama onun için buradalar. O onlara başka hiçbir yerde bulamayacakları bir şey veriyor."

"Ve bu?" Bir gözünün olması gereken yerde yara izleri olan yaşlı bir şekil değiştirenin yumruklarını sıkmasını izledim. Kalabalığın içinde kana susamışlık ve öfke kol geziyor, içimdeki koruyucu doğayı ortaya çıkarıyordu.

Canavar.

"Özgürlük." Skoll omuz silkti.

Bu işe yaramaz.

Bunun ne anlama geldiğini düşündükçe kanım dondu.

Ne diyordu? Kurtların yapıya ve disipline ihtiyacı vardı. Anubis kadar büyük bir sürüyü yönetmek için tek başıma gücüne güvenmememin nedenlerinden biri de buydu.

Bu kadar çok kontrolsüz şekil değiştiren varken güvende olamazdı. Bağı tamamlamamış olsak bile, vicdanım onu burada bu vahşi yaratıklara karşı kendi başının çaresine bakması için bırakamazdı.

"Kaç kişi ona meydan okumaya çalıştı?" Onlara bakarken homurdandım.

"Oldukça az." Skoll sanki bu dünyadaki en eğlenceli şeymiş gibi güldü. "Henüz kaybetmedi."

Kera sakince engereklerin inine doğru yürürken çenem sıkıldı ve pençelerim yanıma uzandı. Çok rahattı. Fazla korumasız. Bu bana bir an için Ophelia'yı ve onun her zaman ne kadar güven dolu olduğunu hatırlattı.

Onu koru. Kurdum hırıliyordu.

"Beni özledin mi?" Kera gülümseyerek sordu. Toplanan kalabalığın içinden kedi sesleri ve hırçın kahkahalar yankılandı.

Görüşüm kırmızıya döndü. Bu tehlikeli bir oyundu. Bir sürüye liderlik etmenin yolu bu değildi. O bir Alfa'ydı. Ona daha fazla saygı göstermeleri gerekirdi.

Yürümeyi bıraktı ve tehlikeli görünen bir kurdun başını okşamak için uzandı. Bir adım öne çıktım.

Bir şey. Saldırmaya çalışırlarsa diye hazır olmak için.

Çünkü o *benimdi*.

Tanrılara lanet olsun.

Kera benim korumam altındaydı.

Bu bilgi bana bir ton tuğla gibi çarptı ve şiddetiyle göğsümü ezdi. Eşlik bağı kemiklerimin derinliklerinde titreşirken, doğanın koruyucu içgüdüsünü ortaya çıkarırken dişlerimi gösterdim Amaçlanan. Sanki aramızdaki bağ sayesinde canavarlığımın güçlenen çağrısını hissetmiş gibi dönüp bana baktı.

Gözleri uyarı ile parladı. "Görünüşe göre kaderimi buldum dostum."

Kalbim göğüs kafesime sertçe çarptı. O sürüsünün önünde kaderimizi kabul etti. Bu bir aşk ilanı değildi. Gerçeği söylerken rol yapmıyordu. Ama bu bir başlangıçtı.

Toplanan şekil değiştirenlerin ısıkları ve bağırışları daha da yükselirken nabzım kulaklarımda gümbürdüyordu. Ayaklarımı toprağa gömüp Onu kollarıma alıp buradan götürmemek için kendimi zor tuttum. Dönüp bana baktı. Gözlerinde meydan okuma parıldıyordu.

"Ama Cerberus sürüsünün Alfa'sıyla çiftleşmeye layık olduğundan emin değilim."

Gök gürültüsü uzaklarda yuvarlanıyordu. Yukarıdaki kara bulutlarda elektrik toplandı. Kahverengi yapraklar asılı dururken sonbaharın keskin havası durgunlaştı. ağaç dallarından aşağı inerken asılı kaldılar.

Beni utandırmak istedi. Prenses kendimi kanıtlamamı istedi. Onun zamanına layık olduğumu bilmeliydi.

Tişörtümü başımın üzerine çekerken sııttım.
Meydan okuma kabul edildi.

Güzel olduğumuzu düşünüyor.

İltifatı hissettiğimde kurdum hala o kadar yüksekteydi.

Ayağıma batan bir diken gibi, söküp atmak isteyeceğim kadar rahatsız ediciydi. Burada sorun dış görünüş değildi. Hatta Lanetli eş bağı onu parlatmasa da yakışıklı olduğunu inkâr etmem için kör olmam gerekirdi. Başka biri olsaydım kibrini görmezden gelebilir ve manzaranın tadını çıkarabilirdim. Ama ben yapamadım.

Her etkileşimimizde yüzeyin altında kaynayan meydan okuma beni çıldırtıyordu. O bir Alfa kurttu. Ben de bir Alfa kurdudum. Bunlar katı gerçeklerdi. Asla kafa kafaya çarpışmadığımız bir hayatımız olmayacaktı. Onun beni istemesini istemiyordum.

Ya da belki ben yaptım.

Her şey çok karmaşıktı. Beni sakinleştirmenin tek yolu irrasyonel tepki savaşıydı. Şiddet olduğunda kendimi daha canlı ve kontrollü hissedirdim.

Bu sağlıklı bir başa çıkma mekanizması olmayabilir ama ben bir Alfa'ydım.

Her zaman aklımız başımızda değildi.

Jareth ellerini kaldırmış, yakışıklı yüzünde şakacı bir sırıtışla etrafımda dönüyordu. Benimle alay etmesi umurumda değildi. Derinlere uzanarak

İçimde kurdumun gücünü çekiştirerek, her türlü zorluk karşısında bizi sabit tutan merkezi buldum.

Burası hayatta kaldığımız yerdi.

Yavaşça nefes verdim ve onun ağır çekimde hareket edişini izlerken dünya keskin ayrıntılarla odaklandı. Kaslı yapısına rağmen çıplak ayakları soğuk çimenler üzerinde şaşırtıcı derecede çevikti. Yırtıcı hayvan benim hareketlerimi de izliyordu ve avın heyecanı içimi titretiyordu.

bağ aracılığıyla.

Kazanmak istiyorsam bu bağı ve içimden gelen garip duyguları görmezden gelmeliydim.

Ellerim yanlarımda gevşedi ve benimle alay edencesine bir sağ kroşe savurduğunda nabzım sabit bir şekilde atmaya başladı. Bu bir serseri hareketiydi.

Son anda eğildim, uzanmış yumruğunu ıskaladım ve ayağımın topuğunu dizine geçirdim. Acı dolu homurtusu kemiklerimde yankılandı ve keskin bir acı bacağımdan yukarı fırladı.

Kurdum acı içinde uludu ve bir an paniğe kapıldım. *Acısını hissedersen onunla nasıl savaşıbilirdim?*

Jareth dikkatimin dağılmasından faydalanarak kollarını bana doladı. İçgüdüsel olarak tepki verdim ve beni göğsüne hapsetmek için bileklerini kilitleyemeden önce dirseğimi solar pleksusuna çarptım.

Acı anlıktı. Nefesimi kesti.

Onu ittim ve yüzleşmek için döndüm. Sendeleyerek geri çekilirken gözlerinde bilmiş bir parıltı vardı. Çantam etrafımızda uluyarak beni teşvik ediyorlardı. Cerberus şekil değiştirenler iyi bir dövüşü severdi.

Tezahüratlarının gürültüsü etrafımızda bir girdap oluşturdu, bizi Aramızda titreşen güç hissiyle geri çekildim. "Bana zarar veremezsin."

Jareth dişlerini uzatırken gülümsedi. O ellerini tekrar kaldırdı.

"Bu her iki taraf için de geçerli." Sağ tarafına doğru hamle yapar gibi yaptım ve o hamle yaptığında sola doğru kaydım.

O ilerlerken ben de sırtına atladım. Kolum boğazına dolandı. Dirseğimi yerine kilitledim ve onu bir kafa kilidiyle yakaladım.

"Boyun eğ." Hırladım.

Bacaklarımı göğsünün etrafında daha da sıkarken kıkırdadı. Hissetmeden kanını çekemeyebilirdim ama onu bükebilirdim.

"Asla." Sustu.

Beni üzerinden atmasını bekleyerek daha sıkı tuttum. Eli yavaşça hareket etti, dizimi neredeyse şefkatli bir şekilde ovuşturdu ve kalçamda devam etti.

Dokunduğu yer bacağımyı yaktı ve içime bir sıcaklık spazmı gönderdi. Gözlerim irileşirken nefesim kesildi. Dönerken beni sırtından uçurması için bir saniye yetmişti.

Jareth benimle birlikte yere yığıldı. Devasa vücudu benimkine çarparken yere düşmeden önce eliyle başımın arkasını kavradı.

Bacaklarımı kaldırdım, ayaklarımın toplarıyla onu yakaladım ve göğsüne sert bir tekme attım. Geriye doğru uçtu, yuvarlanırken ayağını yakaladı.

Ayağa fırlayıp çömelerek birbirimizin etrafında dönerken göz göze geldik.

"Bu çok edepsizceydi," diye tısladım, bana dokunuşunun şokunu hâlâ üzerimden atamamıştım.

"Bana bunun senin ön sevişme fikrin olmadığını mı söylüyorsun?" Havayı koklarken kendini beğenmiş sırıtışı beni kıpkırmızı yapmıştı. "Tahrik kokunu alabiliyorum, Prens."

Tüm vücudum terden kayganlaşmıştı, bu yüzden kalçalarımın arasında biriken neme dikkat etmedim. Ama yükselen feromonlarının sıcaklığını yakaladığımda burun deliklerim alevlendi ve gözlerim pantolonundaki şişkinliğe doğru düştü.

"Ben prenses değilim." Hırlayarak saldırdım ve şaşkınlık içinde uluyan canavarıma daha fazla güç verdim.

Yuvarlak bir tekme çenesine isabet etti ve ayaklarını yerden kesti. Sürü Jareth'in düşüşünün önünden dağılırken çenemi ovuşturdum. Tek gözlü adi kurt Greg bir adım geri çekilirken hırladı. Şekil değiştirenlerimin endişeli sızlanmalarını duymazdan geldim ve Jareth'in göğsünün üzerine atlarken onlara kavgadan uzak durmaları için havladım.

"Boyun eğ," diye bağırdım kollarını başının üzerine sıkıştırırken. Kollarını

Çenesine attığı tekme canını yakmış olmalıydı çünkü titreşimini hâlâ dişlerimde hissedebiliyordum.

Jareth nefes nefese kalmış, çatlamış dudağının arasından bana gülümsüyordu. "Benimle çıkar mısın?"

"Whaaa-"

Pislik herif, sırtım toprağa çarpana kadar beni sert bir hareketle çevirdi. Ağırılığı sırtıma baskı yaparken panik çirkin kafasını kükretti.

Bana karşı. Bu şekilde batmayacağım.

Ben altında kıvranırken dişlerini açıkta kalan boynumun yan tarafına geçirdi. "Senden benimle bir randevuya çıkmanı istiyorum."

Konsantrasyonumu bozma taktiğini görmezden geldim, bacaklarımın arasındaki toprağı kazarken pençelerimi uzattım ve uyluğuma bastırılan çubuğu tutacak kadar elimi serbest bıraktım. İğrenç bir şey vardı.

Gözleri büyüdükçe zevk duygusu arttı. Ben çektim. Sertçe.

Bu onun canını yakmış olabilirdi, ama ben o kısma sahip değildim ve hayali ağrıyı görmezden gelebilirdim.

"Gönder."

"Sikimi avuçlamak için bahaneye ihtiyacın yoktu." Jareth kemerli Kara kaşlarından biri, acıdan zevk alıyormuş gibi elime bastırıyordu.

Lanet olsun bu Alfa'ya!

Onu sırt üstü çevirmek için kaldıracı kullanarak sertçe büktüm. Saçlarım kravattan çözülmüş ve etrafımızı sarmıştı. yüzleri bir perde gibi. Bir elimle hâlâ aletini sıkıca tutarak ve bileklerini tekrar başının üzerinde yakalayarak onu kısırdım.

"Neyin var senin?" Hırladım. Onun kurdu gözlerinde parlıyordu, ihtiyaçtan acıkmıştı ve benim kurdum kafamın içinde uluyordu.

Bunu durdurmak zorundaydım. Kontrolü kaybediyordum. Bu düşünce

Korkunçtu. Yüzüne tükürmek istedim. Kanlı dudaklarını öpmek istedim. Aramızdaki bağ kıvılcımlandı, aramızdaki güç Sandıklar.

Onu bırakmam gerekiyordu ama yumuşak bir hareketle üstünlüğü ele geçirecekti. O zaman yine tuş olurdum. Bunu o da benim kadar iyi biliyordu.

Ve kendini tuttuğunu biliyordum.

"Bu randevuya hayır demek mi oluyor?" Ağzıma bakarken dudaklarındaki kanı yaladı.

Gözlerimi devirip onu serbest bıraktım ve geri çekildim. Eşlik başına lanet olsun. Bu asla adil bir dövüş olmayacaktı. Her ne kadar Jareth'i boyun eğmeye zorlamak ve muhtemelen birkaç kemiğini kırmak istesem de, aslında acıdan hoşlanmıyordum.

"Onu bizim halletmemizi ister misin, Alfa?" Greg hâlâ hırıliyordu. Tavernada onunla takılan kaba şekil değiştirenler

yanıma yaklaştı. Bana meydan okuduktan ve kaybettikten sonra mesafesini koruyacağını düşünürdünüz. Bunun yerine, koruyucu ve biraz da dengesiz kurtlardan oluşan bir takım yetiştirdim.

"O halledildi." Tam boyuma yükseldiğimde iç geçirdim ve Cerberus'u evleri olarak seçen şekil değiştirenlere baktım. Çoğu gülümsüyordu. O dövüşün feromonları... her neyse... hala havada asılı duruyordu. Eğitim alanında bir seks partisinin patlak vermemesine şaşırmıştım.

Az önce sergilediğimiz gösteriyi fark ettiğimde yanaklarım alev alev yandı.

Jareth de bunu biliyormuş gibi sırtarak pantolonundaki kiri temizledi. "Bu randevuya evet demek mi oluyor?"

Saçlarımı atkuyruğu şeklinde geri çektim ve iri gözlerle Coral'a baktım. Kolunun altına sıkıştırdığı Skoll'la birlikte geride durdu ve eliyle ağzını kapatarak eğlenen ifadesini gizlemeye çalıştı.

"Sadece evet de." Zihin bağlantısı üzerinden

kıkırdadı. Beta'm bir haindi.

Onun yerine sürüme döndüm. Şekil değiştirenler usulca kıkırdadı, ayaklarına bakıp boyunlarını açarken doğrudan bakışlarından kaçındılar Saygılarımla.

"Ah, sadece evet de, Alfa Kera," diye bağırdı biri. Sürünün geri kalanı seslendiğinde burun deliklerimi açarak ölü canavarı koklamaya çalıştım.

"Ona bir şans verin!"

"O ölmedi!"

"Bakalım neler yapabilecek."

Jareth'in Cerberus savaşçıları grubuna bakarken yüzündeki şaşkın ifade beni güldürdü.

"Halkınız oy verdi mi?" Bu bir ifadeden çok bir soruydu.

"Belki." Dövüşün adrenalini hâlâ damarlarımda pompalanırken gitmek için döndüm. Kokusu her tarafımı sarmıştı. Vücudum. Tozlu adaçayı ve keskin baharat gözeneklerime sızıyor ve terime karışıyor.

Çooooook güzel kokuyor. Kurdumun ağzının suyu akıyordu.

"Belki de bir cevap değildir," diye seslendi Jareth arkamdan. Ses tonunda gerçek bir endişe vardı. Onu dövüşte yenemeyebilirdim ama bu teslimiyet kazanma arzumu tatmin etmeye yetmişti.

Ona bakmak için döndüğümde bir gülümsemeyi ısırdım. Üzerindeki kurtlar

Eğitim alanı her sözümüze kilitlenmişti. Onları hayal kırıklığına uğratamazdım.

"Yarın akşam için program yapacağım." Tepeye doğru yürümeye devam ettim.

Göğsünden yükselen zafer çiğliği, tüm Cerberus savaşçılarının karşılık olarak ulmasıyla zincirleme bir reaksiyon başlattı.

Yaşlı Greg bile katıldı.

*

Günün geri kalanı bulanıktı. Gideli sadece bir hafta olmuştu ama sorunlar birikmişti. Önümdeki şikayet yığınının baktım, Jareth'in dönen varlığının ofisimde çok fazla yer kapladığını hissettim, sonra yıkıldım ve Skoll'a onu götürmesini söyledim.

Kına yaktığını anlamak zor değildi. Bizimkinden beri Antrenman sahasındaki çıkmaz ve randevu talebi hakkında tek kelime etmemişti. Bu eksiklik için minnettar olmalıydım. ama bu beni sinirlendirdi.

Skoll, Jareth'i dışarı çekerken balık tutmakla ilgili bir şeyler mırıldanmıştı. O gittikten sonra nefes alabileceğimi ummuştum. Ama ben

endişeli hissettim. Sanki iş dışında başka bir yerde olmalıymışım ve yokluğumda daha da büyüyen bu sürüyle ilgilenmeliymişim gibi.

Randevuyu kabul etmek zorunda kalmam onların suçuydu.

Yine de umursamaları çok hoştu.

Hazine raporunu yüzüncü kez okurken şakaklarımı ovuşturdum. Hiçbir şey yapışmıyordu. Bu Coral'ın uzmanlık alanıydı. uzmanlık zaten.

Hadi buradan gidelim, diye sızlandı kurdum. Gülümseyerek isteğini yerine getirdim.

*

Bir an önce eve gitmek istiyordum ama hâlâ yapmam gereken bir iş vardı. Eğitim sahasında yüzünü göstermek yeterli değildi. Gerçi eminim

Bu öğleden sonraki küçük gösteri hakkında söylentiler hızla yayılmıştı.

Sürünün geri kalanının beni görmeye ihtiyacı vardı. Bu onların kurtlarını rahatlatıyordu. Babam gibi soğuk bir figür olmayacağıma dair kendime söz verdim ve bu da gerçekten orada olmamı gerektiriyordu. Kısa bir an için bile olsa.

Kurdum, el sallayan birkaç şekil değiştirene başını sallayarak barınma birimlerinin arasından geçti.

Eğer bu kadar keyifsiz olmasaydım, yeni gelenlerle sohbet etmek için durur ve nasıl alıştıklarını sorardım. Sürümüz her geçen gün büyüyor gibiydi. Bu da benden daha fazla işe ihtiyaç olduğu anlamına geliyordu.

sağlayabilirdi. Herkesin üzerine düşeni yaptığından emin olmak için bir grup olarak neler yapabileceğimizi görmek üzere bir kasaba toplantısı daha düzenlemek için bir not aldım.

Maddock ve Skoll amcalar, benim burada hassas bir çizgide yürüdü. Diğer Alfalar bu konuda o kadar rahat değillerdi.

Sokak hayvanlarını almamın bir sebebi vardı. Ama ben diğer Alfalar gibi değildim. Umudum herkesin burada inşa ettiğimiz topluluk için çalışmasıydı. Şimdiye kadar iyi gidiyorduk.

Kurdum kasabadan hızla geçti ve ormanın kenarına vardı, bastırılmış saldırganlığını kulübeye doğru bir koşuyla serbest bırakmaya hazırdı.

"Alfa Kera, sizinle bir dakika konuşabilir miyim?"

Kathryn'in yumuşak ricası üzerine tepelere doğru döndüğümüzde kurdum hayal kırıklığıyla ofladı.

Neden bu kadar heyecanlandığınızı anlamıyorum, diye kendi kurduma homurdandım. Randevuya çıkacağımızı söylemiştim.

Ama ya şimdi bizi özlerse?

Onun coşkısına kıkırdadım. Muhtemelen çoktan sıkılmıştı ve bir kaçış yolu arıyordu. Kathryn ve Stockton'ın çiftliğine doğru hızını artırırken kurdum öyle düşünmüyordu.

Yaşlı şekil değiştiren kadın ön verandada oturmuş mısır ayıklıyordu.

Geldiğimi gördü ve el salladı.

"İyi misin?" Derin bir nefes aldım, devam eden bir gerginlik ya da korku olup olmadığını kontrol ettim.

"Tamamdan da öte." Kathryn sallanan sandalyesine yaslanıp bir kabuk daha seçerken gülümsedi. "Ava, Owen'ın seni bugün eğitim alanında kader arkadaşınla takla atarken gördüğünü söyledi."

Kurdumun kürkü tenimizi ısıtan kızarıklığı örttü. Zayıflığımızı belli etmemek için burnumuzu daha yukarı kaldırdık. "Ve?"

"Özür dilerim, Alfa." Kathryn alt dudağını sıkarken boyun eğdiğini göstermek için başını yana eğdi. "Dedikoduların ne kadar hızlı yayıldığını bilirsiniz. Alfa Jareth'i etrafta daha fazla görecek miyiz?"

Burada mı?"

Sanki dedikodu değirmenini beslemeye devam edecekmişim gibi. İfadesine öfkelen dim.

Ama yine de Kathryn'di bu. Ailesi Apollo'ya meydan okuyacak kadar güçlü olmayabilirdi ama ben küçükken ve babam büyüyen yavruların yemek yemesi gerektiğini unuttuğunda meyve bahçesine bırakılan yiyecek sepetleri için sonsuza dek minnettar kalacaktım.

Ona bir kemik attım. "*Belki. Eğer onu öldürmezsem.*"

Kathryn'in kahkahası, arkasını dönüp ormana doğru koşarken kurdumun peşinden geldi.

Akşamın erken saatlerinde ormanın sessizliği normalde günün sonunda rahatlatıcı bir merhemdi, ancak kurdum koşarken, tedirginliğin ve şüphenin geri geldiğini hissettim.

Jareth'in burada daha fazla kalması imkânsızdı. Liderlik etmesi gereken bir sürüsü vardı. Benim yerim burasıydı, mezarlıktı, tüm sert şekil değiştiren hayvanlarımla birlikte. Fazla bir şeyimiz olmadığını biliyordum ama burası evimdi.

"*Prenses.*" Bana ne dediğini hatırlayarak kendi kendime homurdandım. Ne prensesmişim ama.

Babası öldükten sonra Alfa unvanı ona verilmişti. Benimki için savaşmak ve kanımı akıtmak zorundaydım.

Bu onun hatası değildi. Kurdum sızlandı, eşini savunmaya çalışıyordu. O haklıydı. Normal bir ailesi olduğu için onu suçlayamazdım.

Jareth'in normal olmaması dışında.

Onun bir pislik olduğunu anlamış ve bununla barışmıştım.
Bu bağı reddetmek kolay olacaktı çünkü o karanlık ve çalkantılı enerjiye sahip bir Alfa ile çiftleşmek üzere değildim. Yine de yansıttığı kişilikten daha derindi. Bir şeyler vardı.
değışti ve bu beni rahatsız etti.

Neden böyle davranıyordu?

Tanrı aşkına, bana çıkma teklif etmişti. Bunu kim yapar ki?

Ve güzel olduğumuzu söyledi.

Onu bu kadar kolay affedecek misin?

Sonsuza dek mutlu olma zamanımız geldi.

Hayat bir peri masalı değildir.

Onu olduğundan daha fazla umutlandırmak istemedim. Kurtlar basitti, temel içgüdülerıyla hareket ederlerdi ama insanların ne kadar acımasız olabileceğini anlayamazlardı.

İkimizi de korumak zorundaydım çünkü başka kimse bunu yapamazdı.

Akan derenin yanındaki meşe ağacının altındaki gölgede otururken kurdum garip bir şekilde sessizdi. Sanki savaşı kazandığımızı düşünüyor gibiydi.

Kera'ya karşı meydan okuyor ve onu bir randevuya götürdüğümüz için işlerin doğru yönde ilerlediğinden memnundu. I, Ancak, beni bu sözleri söylemeye iten şeyin ne olduğunu anlayamadı. o istek. O anın sıcaklığıyla, yapılacak en doğru şey gibi gelmişti. Ama şimdi her şeyi sorguluyordum.

Her zamanki gibi.

Koşuşturan düşüncelerimi yatıştırmak için Kera'nın ofisinden aşırđığım bir kâğıda planlar çizmeye başladım. Bölgedeki ağaç örtüsü güneş enerjisini öngörülemez kılıyordu. Yürüyüş boyunca derenin akışını ezberledim ve bir hidro-elektrik istasyonu için en iyi rotayı çizmeye çalışmak için tepelerin haritasını çıkardım. Şimdilik hepsi teorikti, ancak ilk kavramlar üzerinde çalışmak için en sevdiğim kısımdı. Yeni bir şeye başlamayalı yıllar olmuştu.

"Balık tutmayacağınızı varsayıyorum." Skoll oltasını sararken içini çekti.

Çizdiğim eskizden başımı kaldırıp ayaklarımın dibinde duran ve misinası akıntıya kapılmış unutulmuş oltaya baktım. "Hiçbir şey ısırmıyor."

Homurdanan bir hırıltıyı, kıyıya doğru yükselen ağır ayak sesleri takip etti. Sürünün infazcısı Sigma Maddock bir şeyler mırıldandı Omzuna astığı sekiz şişman alabalıkla birlikte bir ipi taşıırken nefesinin altında "*aptallar*" hakkında konuşuyordu. Altın güneş, gökkuşağı pullu derilerinde parılıyordu.

"Onun sorunu ne?" Kalemi kulağımın arkasına sıkıştırdım ve parmaklarımdaki boşluğu yeni bir sigarayla doldurdum.

"Senden hoşlanmıyor." Skoll meşe ağacının yanındaki kayanın üzerine otururken kıkırdadı. "Onu suçlayabilir misin?"

"İnsanların benden hoşlanıp hoşlanmadığını umursama aşamasını çoktan geçtim," diye sıkılmış dişlerimin arasından konuştum.

bir kibritle yaktım. Dumanı dışarı verirken yan gözle arkadaşşıma baktım. "Neden benden hoşlanmıyor?"

Skoll bana iki kafam varmış gibi baktı. Kurdumun kendisine açıkça meydan okumasına ve bundan paçayı sıyırmasına tahammül edebildiğı tek alfaydı. Artık onun maskaralıklarından rahatsız olmak için çok fazla geçmişimiz vardı.

"Sen benden daha iyisin sanırım." Dereye bir taş attı ve dirseklerinin üzerine yaslandı. "Ama Maddock'un kızlara karşı korumacı olduğunu bilmelisiniz. Kera onun yeğeni olduğu için senden hoşlanmamak için bir sebep. Son zamanlardaki davranışlarından dolayı onu suçladığımı söyleyemem."

"Bu da ne demek oluyor?" Sigarayı kumun içinde ezdim. Ağzımı kötü bir tat kapladı. Skoll ne zamandan beri duyguları önemsiyordu? Bırakın onlar hakkında konuşmayı.

"Kader arkadaşınla en iyi tanışmayı yapmadığını söylüyorum." Gözlerini suya dikti.

Böcekler kıyı şeridindeki akıntılarda ve sazlıklarda dans ediyordu. Arkamızdaki ormanda cırcır böcekleri cıvıldıyordu. Yumuşak bir esinti yukarıdaki ağaçların turuncu ve kırmızı yapraklarını salladı.

"Neden bahsettiğın hakkında hiçbir fikrim yok."

Skoll kahkahadan boğuldu. "Ciddi olamazsın.

Bazen merak ediyorum, acaba o çarpık beynin yeterince sıkı. Bir zamanlar tanıdığım, herhangi bir şekil değıştiren kadını yatağına ısılıkla çekeabilen Jareth'e ne oldu? Şimdi seni görebilseydi, benimle birlikte gülerdi."

Bu dünyanın gerçeklerini öğrenmeden önce ne kadar genç ve aptal olduğumuzu hatırlayınca yüzüme bir gülümseme yayıldı. Beni alaycı yapan sadece bağınazlar ve onların güdüleri değildi. Şekil değıştirenlerle uğraşmaktan ben de yorulmuştum. Özellikle de dişilerle.

Hiçbirinin pek bir önemi yoktu. Uzun zaman önce alfa gruplarıyla eğlendim, ta ki artık onların oyunlarını oynayamayana kadar. Oyunlar. Kız kardeşimin Luna gibi davranmasının bir başka nedeni de buydu. Güce aç kadınları uzak tutmaya yardımcı oluyordu.

Yine de onları suçlamadım. Bölgedeki en büyük sürüyü yöneten genç ve çiftleşmemiş bir Alfa

pas geçmek. Kurtlar iyi bir mücadeleyi seksi sevdikleri kadar severlerdi.

Kera'nın terli ve sikimi avucunun içinde kavrayan görüntüsü kasıklarımda derin bir özlem uyandırdı.

O farklıydı. Onu ilk gördüğümde bunu fark etmemiştim ama şimdi daha fazlasını öğrenmek istiyordum.

Sana söylemiştim. Benim kibirli

kurdum gülümsedi. Canavarı

susturmak için hırladım.

Skoll, "Bence Ophelia'nın kim olduğunu en başta söyleseydiniz, işler daha farklı yürüyebilirdi," diye düşündü.

"Dikkatli ol." Kıkırdadım. "Düşünmeye alışık değilsin. Ayrıca, böyle düşünmesi benim hatam değildi. Ve ben de az önce ona tarih."

"Evet." Skoll çenesini ovuşturdu. "Evet demesine şaşırdım. Ben de senin sormana şaşırdım."

"Ben de." Çizimi katladım ve arka cebime koydum.

"Ne değişti? Neden sordun?" Skoll beni incelerken kaşlarını kaldırdı. Coral onu gerçekten etkilemişti. Eskiden bu kadar çok konuşmazdı.

Oltayı yerden aldım, yavaşça sarmaya başladım.

olta. Solucan kancadan düşmüştü. Hiç şaşırmadım.

bir ısırik al. "Emin değilim. Onunla ilgilenmem gerektiğini bildiğim ve onu gülümsetmek istediğim bir an vardı. Çok büyük bir dürtüydü."

"Hayatınızın geri kalanının başlangıcına hoş geldiniz. Bu duygu daha da güçlenecek." Skoll ayağa fırladı. "Onu nereye götürdüğünüzü biliyor musunuz?"

Gerginliğimin bir titreşimi canavarımı sızlattı ve ensemini ovuşturdum. "Bu konuda bana yardım edebileceğini sanmıyorum."

"Anubis'in Alfa'sı bu kadar büyük bir görev için başkasına güveniyor." Yüzü eğlenceyle aydınlandı ve dramatik bir şekilde göz kırptı. "Tam yerini biliyorum ama bize yardım etmesi için bir cadıya da güvenmeniz gerekecek."

Cadılara güvenmediğimden değildi. Çoğu kimseye güvenmezdim. Ama yarın akşamki randevumuz için planlar çabucak yapıldı. Sage ve Coral yardım edecekleri için heyecanlı görünüyorlardı. Bu iş halledildiğinde, küçük kulübenin içinde volta attım ve canavarımı sakinleştirmek için Kera'nın kokusunu içime çektim. Bir Alfa'nın zamanının diğer tarafında olmak garipti. O günkü işini bitirene kadar ne kadar beklemem gerekiyordu?

Kurdum yer değiştirmek ve gidip onu bulmak istiyordu ama ben randevuyu planlayarak ilk adımı çoktan atmıştım. Alfa gururu muhtaç bir yavru gibi davranmama izin vermezdi. Hazır olduğunda bana gelecekti. Sabrımınla tanınmazdım ama sahip olduğum az şeye tutunup bekledim.

Ophelia buna inanmazdı.

Bu düşünce karşısında sıırıttım. Tüm bunlar karakterime o kadar aykırıydı ki kendimi şaşırtmaya başlamıştım. Belki de buna ihtiyacım vardı. Bunu bir tatil gibi düşünebilirdim. Biraz balık tattuk, yıldızların altında uyuduk ve Cerberus'u karanlık çağlardan çıkarmak için mühendislerimden bazılarını buraya getirmeye yetecek kadar kaba taslak çizimler yaptım.

Biyodizele olan bağımlılıklarını azaltmaları gerekiyordu. Kurdum, Kera'nın Cadejo sürüsünden Alfa Oscar ile düzenli olarak iş yapmaya devam etmesinden ve o şekil değiştirene borçlu olmasından rahatsızdım.

İşaretimizi taktığında kendimi daha iyi hissedeceğim.

Eğer giyerse. Ama onu düzeltmeye zahmet etmedim. Düşüncelerim canavarla yeni bir kavga başlatmadan da yeterince hızlı ilerliyordu.

Kısa koridorun sonundaki kapalı kapıya rastgele bakışlar atarak yürümeye devam ettim. Kokusunun en güçlü olduğu yer orasıydı. Kera'nın yatak odası.

Merakım beni yaklaştırmaya devam etti.

İçinde ne tür sırlar bulabilirim?

Son birkaç günü düşündüm ve Kera'nın kendisi hakkında hiçbir şey paylaşmadığını fark ettim. Eğer özel bir insan olsaydı, odası bana daha fazlasını anlatırdı.

Bu kötü bir fikir. Kurdum azarladı, ben duvara yaslanırken. Kapı.

İçeri girmeyeceğim. Sadece hızlıca bir göz atmak istedim. Cazibesi karşı konulamayacak kadar büyüktü. Yavaşça kapıyı açtım ve toprak kokusunun daha güçlü bir dalgasıyla ödüllendirildim.

Odayı taradım, göze çarpacak ve sırlarını bana açıklayacak bir şey arıyordum. Kokusu mükemmel bir uyuşturucuydu. Canavarımı yatıştırıyor ve bedenimi topraklayarak beni olduğum yerde sabit tutuyordu.

Gerçi bakacak pek bir şey yoktu. Sade yatak odasındaki her şey düzgünce yerlerine yerleştirilmişti. Çekmeceler kapalıydı. Yatak yapılmıştı. Tek bir toz zerresi bile yoktu. Eğer onun sarhoş edici kokusu olmasaydı, burada kimsenin uyuduğunu düşünmezdim.

Bu da merakımı daha da artırdı. Kimse

bu kadar sade yaşamamıştı.

Bahse girerim ki sırlar kapalı dolap kapılarının ardında saklanıyordu.

Yapma, diye uyardı kurdum ayaklarım bir kez daha kaşınırken. adım.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Çekiştirdim

Kulübenin ön kapısı açıldığında yatak odasının kapısını çarparak kapattı.

Kera, tüm kadınsı Alfa ihtişamıyla, koridorda kollarını göğsünde kavuşturmuş ateşli bir baş melek gibi duruyordu. "Bir şey mi arıyorsun?"

"I..." Burada kendimde değildim, serseri bir köpek yavrusu gibi suçüstü yakalanmıştım.

Sana söyledim, kurdum onaylamadığını dile getirdi.

Omuzlarımı dikleştirdim, meydan okumayı bir erkek gibi karşıladım. "İç çamaşırı çekmecende ne sakladığını görmek istedim."

Kabul ediyorum, en düzgün çizgim değildi. Yine de başka bir dişi bunu yiyip bitirebilirdi. Gözlerinde cinayetle bana doğru gelen kasırga olmayan biri.

"Bu seni ilgilendirmez," diye tersledi Kera beni omuzlarıyla kontrol edip kapısını açarken.

Hemen özür dile. Bunu düzelt.

"Öyle değil mi?" Sırıttım. "Yani, sen benim kader ortağımsın. Ne tür bir iç çamaşırına sahip olduğunu bilmem gerekmez mi?"

Yüzü öfkeyle kızardı. Ya da belki utançtan. Aramızdaki büyüyen bağdan gelen duyguları okumak hâlâ çok zordu. Ama onun güzel pembe yanakları bana bir şeyler yaptı, onları daha da kızartmak için bir arzu uyandırdı.

"Bu ayrıcalığı hak etmedin." Kapıyı yüzüme çarpmak için hareket etti.

Güldüm, tahta küçük bir çatırtıyla kırılırken ön kolumla yakaladım. "Seni kızdırmak çok eğlenceli."

Kera bir adım geri çekildi ve kızarıklık boynundan aşağı yayılıp gömleğinin altına inerken bana baktı. "Eğer seninle bir randevu böyle olacaksa, rızamı iptal etmiş say."

Hayır... Hayır... Hayır. Kurdum panikledi.

Kapının pervazına yaslandım ve gülümsedim. "Randevuyu atlayıp doğruca yatağa gidebiliriz." Arkasındaki yatağı işaret ettim.

Lütfen kapa çeneni, diye yalvardı.

Kera hırladı ve gözleri kurt gibi parladı. "Sen de henüz bu ayrıcalığı hak etmedin."

Başka bir zorluk mu?

Kurdum ve ben donup kaldık, başlarımızı yana eğdik. İkimizin de ilgisini çekmişti.

"Peki bu ayrıcalığı kazanmak için ne gerekiyor?" Sesim amaçladığımdan daha boğuk çıktı.

"Başlangıç olarak odama gizlice girme." Kapıyı tekrar kapatmak için hareket etti.

Bu sefer kırmadığımı umarak kolayca yakaladım. "Bir şey saklıyorsun."

"Ne? Hayır." Bakışları kısa bir süreliğine dolaba kaydı, bu en acemi Alfa'nın bile saklayabileceği bir şeydi. Yalan söyleme konusunda berbat olduğunu fark ettim, bu da bu kadın hakkındaki merakımı daha da artırdı.

"Eğer bu doğruysa, şuraya bakalım." Yenilenmiş bir güvenle odaya girdim.

"Sakin buna cüret etme." Hırlayarak sırtıma atladı ve kolunu boynuma doladı. İmza hareketi çok tatlıydı.

"Çok geç," diye boğuldum, nefes boruma giden havayı kesip bir maymun gibi tutunarak ilerlerken gülerek

Sırtımı. Kaslıydı ama hiçbir ağırlığı yoktu. Hedefime odaklandığımda yıldızlar görüşümde dans ediyordu. O dolap kapılarının arkasında ne olduğunu görmek istiyordum.

Kera sinirli bir hırıltıyla başımı yana çekti ve momentumu bizi döndürmek için kullandı. Ayaklarının üzerine düştü. Sırtım duvara çarptı ve ön kolunu boynuma geçirerek beni sabitlerken sıvanın çatlamasına neden oldu.

"Burası benim odam. Çık dışarı." Sesindeki Alfa öfkesi canavarıma hitap ediyordu ama niyet ettiği şekilde değil.

Çok iyiydi. Bu meydan okuma, doğamın boyun eğmeyi arzulayan ilkel kısmını harekete geçirdi. Boynumu onun koluna daha sert bastırırken ikimizin de gözlerinde kurtlarımız parlıyordu.

Onun nefis kokusunu içime çekerken burun deliklerim alevlendi.

"Yap beni." Öfkeli bir hırıltıyla ayak bileğini bacağımın arkasına geçirdi,

ayaklarımı yerden kesmeye niyetli. Ateşli fingirdeşmeyi işaret ediyor. Boy avantajım olsaydı işe yarayabilirdi.

Baldırını yakaladım ve onu yatağa fırlatmak niyetiyle kaldırdım. Sertçe döndü, tutuşumdan kurtuldu ve sendeleyerek öne doğru yürüdüm. Kera arkamdan atladı.

Ona doğru döndüğümde yüzüme bir sırtıma yayıldı, ancak burnuma değen yumruğunu görebildim.

Yaralanacak. Canavarım sızlandı.

Ağzımdaki kanı sildim, burnunun köprüsünü sıkıştırmasını ve tökezleyerek geri çekilmesini izledim.

Bu sabah antrenman sahasında olduğu gibi, adrenalin ve mantık içimde savaşıyordu. Canının yanmasını istemiyordum ama içgüdülerim ona bir ders vermem gerektiğini söylüyordu.

Sorun kavga değildi. Ben de payıma düşeni almıştım. Ama onu acı içinde görmek beni fiziksel olarak mahvetti. Ellerimi kaldırdım, onu güvenli bir şekilde sıkıştırmanın en iyi yolunu hesaplarken savunma pozisyonunu tercih ettim.

O anı kaburgalarım tekme atmak için kullandı.

Acı göğsümde patladığında, kendi zayıflığını gizleme konusunda eğitilmiş olduğumu fark ettim. Bunu hissetmeliydi. Yine de ileri atılırken hiç çekinmedi.

Biri ona zarar vermiş, hem de çok kötü. Zihnimi tırmalayarak hırladı.

Canavarım yüzeye çıkarken ve onu kollarımla sararken koruyucu bir öfkeyle hırlarken tüm mantıklı düşünce duygumu kaybettim.

Yatağa geri düştük. Çerçeve altımızda çatladı. Kera çığlık attı. Çığlığının sesi kör edici kan tutkusunu kırdı ve zihnimi temizledi.

"Yaralandın mı?" Ona bakmak için irkildim.

Dizini kaldırdı ve yan tarafıma çarptı. Ben sersemlemiş bir halde sırtüstü dönerken, Kera tepeme indi. Kalça kemikleri karnıma çarptı.

Başımın yanındaki yastığı yumruklayarak tüylerimin uçuşmasına neden oldu. "Tanrım! Neyin var senin? Kendini tutmayı bırak."

Nefes alışımı yavaşlatırken görüşüm tünelleşti. Yumuşak beyaz tüyler kırık yastıktan aşağı süzüldü ve ateş kırmızısı saçlarının etrafına kar taneleri gibi düştü. Gözleri yoğundu, masmavi bir gökyüzünde fırtına bulutları oluşuyordu. Görüntü tılsımlı, meleksi ve hafızama kazınmıştı. Her gün bu görüntüyle uyanırsam şanslı bir piç olurum.

"Neden gülümsüyorsun?" Gömleğimi tuttu, tamamen beni sarsmak niyetindeydi. Buna ihtiyacım vardı çünkü bunun bir öpücükle sonlanabileceği umuduna engel olamıyordum.

Dudaklarımı yaladım, ellerimi canavarımın beni zorladığı gibi bacaklarına sürtmek yerine yanlarımda tuttum. "Bunu kanıtladın."

"Neyi kanıtladım?" Kera yataktan fırlarken inledi. Göğsü kabarak ayağa kalktı ve odasındaki hasara baktı.

Düzelteceğiz.

Biliyorum.

"Saklayacak bir şeyin olduğunu kanıtladı." Ayağa fırladım ve omuz silktim, bu konuyu kapatmaya niyetliydim. Elimde kanıtım vardı. Gerçi artık neyi kanıtlamaya çalıştığımdan emin değildim. Eşlik bağı daha güçlü titreşerek kemiklerime yerleşti ve gitmek için dönerken göğsümü ovuşturdum.

Dolabın kapısı arkamdan gıcırdayarak açıldı ve donakaldım. Belki de henüz gitmeye hazır değildim. Mezarlık prensesinden daha fazla sır istiyordum ve hangi iskeletleri sakladığını merak ediyordum.

Ona kimin zarar verdiğini bilmek istiyorum, böylece onları öldürebiliriz. Kurdum hırladı.

Öfkesini bastırdım ve geri döndüm. Kera pencereden dışarı, batmakta olan güneşe bakıyordu. Dünyanın yükü omuzlarında asılı gibiydi ve olması gerekenden daha yaşlı, daha yorgun görünüyordu. Sadece istismara uğramış bir yavrudan gelebilecek türden bir keder. Ne kadar derinden incindiğini fark ettiğimde kalbim göğsümde sıkıştı.

Bence onu çoktan öldürdü.

Keşke önce ben yapsaydım.

Ben de öyle.

"Bana bir şey göstermek zorunda değilsin, Kera. Seninle oynuyordum." Boğazımı temizlemek için öksürdüm.

Gülümsediğinde yüzündeki kırışıklıklar düzeldi ve bakışlarındaki umut göğsümdeki ağırlığı hafifletti. "Eğer sana göstereceğim şey için benimle alay edersen, yemin ederim seni hadım ederim."

*

"Bunlar..." Sesim bir ısıklıkla kesildi ve boynumun arkasını ovuşturdum, tuvali boştaki elimle tutarak dönen kütleyi görmek için pencereye doğru eğdim...

Kera tabloyu geri alırken "Çöp," diye mırıldandı.

Fikirlerimi asla küçümseyen biri olmadım, ama onun sarılmasını izlemek

Tuvalin göğsüne değmesi ve kaşlarını çatarak gizlemeye çalıştığı yanaklarının kızarması bana söyleyecek diplomatik bir şey arattı.

"Gerçekten, o kadar da kötü değiller. Bunun ne olması gerekiyor?"

"Kapa çenenі." Kera, tuvali masanın üzerine iterken inledi.

Diğerleriyle birlikte dolap. "En sevdiğim gölü boyamaya çalışıyordum."

Oh, işte buydu. Mavi vardı. Ve bir sürü siyah.

Belki de çamura batmış bir sopa. "Bunu şimdi kesinlikle görebiliyorum."

Güzel pembe yanakları daha da kızarıırken gülümsememi gizlemek için dudağımı ısırdım.

"Benimle alay ediyorsun, Alfa."

"Buna cesaret edemem." Elimi kalbimin üzerine koydum. "Ne zamandır resim yapıyorsun?"

"Birkaç ay." Dolabın kapısını kapattı ve gözlerime bakmayı reddetti. "Kimse bilmiyor, o yüzden bir şey söyleme."

"Sırların konusunda bana güveniyorsun." Bir kaşımı kaldırdım. Ayaklarına bakarak homurdandı.

Bu bilgi beni şaşkına çevirdi. Daha fazlasını istedim. Daha fazla sır. Daha fazla an. Bağ aracılığıyla daha fazla bağlantı. Sürüme dönmek zorunda kalmadan önce daha fazla zaman.

Çenesine dokunmak için uzandım, yüzünü o şekilde yukarı kaldırdım.

Yoğun mavi gözleri bana dik dik bakıyordu. Gücü savaşıma ihtiyacıyla titreyordu ama yüzeyin altında, içine dalmak için can attığım bir kırılmalı vardı.

"Hiç ders aldın mı?" Kurtlarımız doğrudan göz teması kurarak birbirlerine meydan okumasın diye gül rengi dudaklarına ve burnundaki çillere bakarak usulca sordum.

"Onlar için yeterli zaman yok." Kera elimi itti ve kesik kesik bir nefes aldı.

O haklıydı. Hiçbir zaman yeterli zaman olmadı.

Onun için bundan nefret ediyordum.

"Anubis'te ders veren bazı sanatçılarımız var. Yapabilirim Onları buraya gönderin ya da siz oraya gelin." Kelimeler ağızımdan kaçtı. İkimiz de ne olduklarını anladığımızda aramızdaki hava duruldu. Belirsiz bir gelecek için bir sözün ipucu. Bu değildi.

Geri almak istediğim bir şey.

"Belki." İçini çekti ve kurdumun ulumasına neden olan küçük bir gülümseme verdi. Kera bir adım uzaklaştı ve başını salladı.

Havayı koklarken aramızda nasıl bir büyü varsa artık.

"Hadi gel. Yemek neredeyse bitmek üzere ve geç kalmayı sevmem."

Bende ciddi bir sorun vardı.

Hayır, yok.

Kurdum bir hışımla paltosunu silkeledi ve ormanda koşmaya devam etti.

Yine de bir sorun *vardı*.

Midem düğümlenmişti ve endişeli bir seğirme bütün sabah ellerimi arkamda döndürmeme neden oldu. Bileklerim acayip ağrıyordu.

Cadejo paketiyle yaptığım anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirmek için kuzey yollarındaki onarımları kontrol etmem gerekiyordu ve o gün işim bitmişti. Ama dakikalar hem çok yavaş geçiyor hem de istediğimden daha hızlı ilerliyordu. Saat beşte hazır olacağıma söz vermişim.

Neden bu aptal randevuya gitmeyi kabul etmişim?

Oh, bu doğru. Sürüm bana ihanet etmişti ve eş bağı beni rahat bırakmıyordu. O sinir bozucu Alfa beni çileden çıkarmıştı. Onu tekrar görmek istemem kurdumun suçuydu.

Ona bir şans daha vermek isteyen sendin. Gözlerini devirdi.

Yaptım çünkü normalde içgüdülerime güvenirdim ama şu anda karnım ağırırken bunun doğru bir şey olup olmadığından emin değildim.

Dün gece onun tamamen farklı bir yönünü görmüştüm. Bu beni çok şaşırttı. Neredeyse şakacıydı ve bulaşıklara yardım etmeyi teklif ederek Sage'e karşı çok tatlıydı. Amcam bile biraz yumuşamış ve yemekten sonra bizimle masaya oturmuştu. Skoll onu sevmişti. Coral da sevmişti. Şimdi ne düşündüğümü bulmam gerekiyordu.

Yakışıklıydı. Bunu hepimiz biliyorduk. Kavgada kendini tutmasından nefret ederdim. Gerçek bir pislik gibi konuşuyordu ama davranışları onun bu yönünü yansıtmıyordu. Bana dokunuşunu sevmiştim.

Ve hiç hoşuma gitmedi.

Lanet olsun bu eş bağına. Kafam da midem kadar karıştı. Yemeğe mi yoksa kasmaya mı ihtiyacım olduğunu bilmiyordum.

Gerginsin. İnşaat ekibinin yanında yavaşlayarak tırısı geçerken kurdum alay etti.

Değilim. Onu görmezden geldim.

İyi bir ilerleme kaydetmişlerdi. Bu hızla devam ederse, hafta sonuna kadar bitmiş olacaktı. O zaman Alfa Oscar'a biyodizelini topraklarımızdan tekrar taşımaya başlaması için izin verebilirim.

Greg ekibiyle birlikte sıranın sonunda durdu ve bana el sallarken alnındaki teri sildi.

"Her şey harika görünüyor." Kurdum iri yarı, yaşlı şekil değiştirene başıyla onay verdi. Gözündeki yaranın nasıl olduğunu hâlâ sormamıştım ama mücadelede tam bir canavardı, bu yüzden kolay olmadığını biliyordum.

"Teşekkürler, Alfa." Saygıdan boynunu büktü. "Ayrıca, ben ve çocuklar konuşmaya başladık. Eğer o kaygan Alfa konusunda yardıma ihtiyacın olursa, tepelerde derin delikler biliyoruz."

"Bildiğim iyi oldu." Kıkırdadım ve onun yersiz endişesini üzerimden attım.

Bu kendi başıma halletmem gereken bir şeydi.

Onun kurduyla uğraşmak için sabırsızlanıyorum.

Onun coşkusu beni güldürdü. En azından birimiz eğleniyordu. Patileri üzerinde döndü ve ormanın içinde keyifle uluyarak havalandı.

Onu rahatsız etmemek için endişemi derinlere itmeye çalıştım. Sadece bir geceydi. Bu beni öldürmezdi. Çok daha kötülerini atlatmıştım.

*

"Ne giyeceksin?" Coral kulübenin kapısını açar açmaz çığlık attı.

Bir ayağım eşikte tereddüt ettim, kaçmaya hazırdım ama Skoll beni kolumdan yakaladı ve içeri çekti.

"İyi şanslar," diye fısıldadı kaçarken. Ondan ihanet bekliyordum, bu yüzden geri çekilen formuna hırlamadım.

"Coral..." Sakinleştirici bir nefes alarak başladım.

"Tartışmak yok." Hızla hareket etti ve elimi tutarak Ne olduğunu anlayamadan beni kurban gibi kavradı ve koridorda sürükledi. Şekil değiştiren gücüne ulaşmasına yardım ettiğim için kendime lanet ettim.

"Saç maşasını ısıtıyorum ama istersen örgü de yapabiliriz. Makyajın minimal olması gerektiğini biliyorum. Yine de gözlerini belirginleştirdiğimizde çok hoşuma gidiyor. Onları gerçekten ortaya çıkarıyor."

Tanrım. Hiç nefes aldı mı?

Coral yüzünü bana dönerken yürümeyi bıraktı. "Yatağının üzerine bazı kıyafet seçenekleri koydum."

Kaşlarımı çatarak omzunun üzerinden dün geceki kavgamızdan sonra uyuduğum yatak odasındaki felakete baktım ve hızlı bir açıklama düşünmeye çalıştım. Her şey tamir edilmiş ve yerine yerleştirilmişti. Battaniyelerim bile sevdiğim gibi sıkıştırılmıştı.

"Odamı tamir ettin mi?"

Coral bir adım geri çekilirken gözleri büyüdü. "Hayır. Düzeltmesi gereken bir şey mi vardı?"

Derin derin içime çektim, Jareth'in kalıcı kokusunu aldım. En güçlü koku uyuduğu kanepedeydi ama odamdan süzülürken hâlâ tazeydi. Gülümsememi gizlemek için elimi yüzümde gezdirdim. Coral fark ettiyse de yorum yapmadı.

"Her neyse, seni hazırlamak için bir saatten az vaktimiz var. Ne giymek istediğini biliyor musun?"

"Giysiler." Omuz silktilim.

Mercan yüzünü buruşturdu. "Rahat şıklık o zaman. Şimdi o sinir bozucu kıçını duşa sok, Alfa."

*

Beta'mla gereğinden uzun süre tartıştıktan sonra, koyu renk bir kot pantolon ve bol bir gri tişört giydim. Yine de saç konusunda yumuşamadı.

Banyodaki aynanın önünde durmuş, son birkaç tutamı kıvrırırken tam olarak ben olmayan yansıma bakiyordum. Farklı olan tek şey saçlarım ve yapışkan dudak kremimin parlaklığı değildi. Gözlerim

Kullanamadığı rimel olmadan bile daha parlak ve daha açık görünüyordu. Derin bir nefes aldım ve onları kapattım.

Coral son sıcak kıvrımı sırtıma koyarken ısıklık çaldı ve parmaklarını yaptığı tüm işlerde gezdirdi. "Çok güzel kız. Doğal bir güzelliğin var."

Doğal kelimesini kullanması dudaklarımın seğirmesine neden oldu. Jareth de böyle söylemişti. Ama bunu kastettiğinden emin değildim. Ve neden önemseydiğimden de emin değildim.

O haklı. Güzel görünüyoruz. Yansımamızı görünce kurdum yavaşça gerindi.

Saçlarımı kürkümü kurutur gibi silkeledim ve midemdeki o çarpıntı hissini yine görmezden gelmeye çalıştım.

"Coral, ben..." Beta'ma ve en iyi arkadaşşıma bakarak kelimeleri aradım.

"Her neyse, bana söyleyebilirsin." Tezgâhın üzerine zıpladı ve bacaklarını kenardan aşağı salladı. "Biz zaten ve bu iyi sonuçlanmadı, bu yüzden saygıyla tükürmenizi talep ediyorum. Bunu yapana kadar buradan ayrılmayacağım. Biz beklerken biraz daha makyaj yapabilirim."

Coral haklı olduğunu kanıtlamak için allık damağına uzandı. I Şeytani tozdan korunmak için kollarımı kaldırdığımda ürperdim. Hırladı ve uyarı olarak fırçayı kaptı.

"Peki." Güldüm, ayaklarıma bakarken biraz endişeli hissediyordum. "Daha önce hiç randevuya çıkmadım."

"Sen hiç..." Çenesi düştü ama hemen kapattı. "Tabii ki yapmadın. O pislik baban herkesi korkutup kaçıtırken olmaz."

Durakladı. "Alınmak yok."

"Alınmadım." Beni teselli etme ihtiyacı hissetmesin diye utancımı derinlere ittim. Sage ve Coral, Kera'ya güven verme trenine atlamakta gecikmediler. Bazen bu biraz fazla kaçırıyordu. Beni yanlış anlamayın, onları seviyordum. Ama hâlâ onların iyiliğini kabul etmeyi öğreniyordum.

"Tamam." Coral o kadar uzun bir nefes verdi ki dudakları titredi. Her zamanki diplomat tavrıyla, ortamı yumuşatmak için fırçasıyla bana şakacı bir vuruş yaptı. "Bilmem gereken başka sırlar var mı?"

Başımı salladım, eksik aşk hayatım ve deneyimlerim hakkında daha fazla konuşmaya hazır değildim. Bir de küçük resim hobim vardı ama ben biraz daha iyileşene kadar bunu bilmesine gerek yoktu.

Jareth'in görmesine izin verdin, diye hatırlattı sinir bozucu kurdum bana.

Bu farklıydı. Bir şekilde gerçeği keşfetmişti ve ben yalan söyleyemezdim.

Coral, mükemmel bir Beta gibi içimdeki kargaşayı görmezden gelerek başını salladı

öyleydi. "Bu sadece bir randevu. Cinsel bir şey olması gerekmiyor. Eğlenmeye ve birbirinizi tanımaya çalışın."

"Alfalar gerçekten eğlenmez-" Açıklamam kapının çalınmasıyla kısa kesildi.

Bağ alevlendi, midemdeki o çırpınma hissini geri gönderdi ve o olduğunu biliyordum.

Dün gece bizim kanepede uyumuştum. Kapıyı çalarak neden resmi bir şey yapması gerektiğini anlamadım. Ama hoştu. Ellerimi arkamda birleştirdim.

İlk randevum.

Coral eğlenmem gerektiğini söyledi.

"O burada!" Çığlık attı, tezgâhtan atladı ve beni koridora doğru sürükledi.

Her adımda kurşun gibi hissediyordum. İçim çalkalanıyordu. Kuru tükürüğümü yuttum ve çenemi kaldırdım.

"Onu etkilemek için endişelenme," dedi Mercan, "Onu etkilemek için endişelenme."

Saçlarımı son kez kabartırken zihin bağlantısı kurdu ve yüksek sesle ekledi, "Seni kazanmaya çalışmalı. Buradaki av sensin."

Gülümsemem samimiydi ve taşıdığım gerginliğin bir kısmı hafifledi. Coral kapıyı açtı. İşte bu kadar.

"Çiçek mi?" Jareth'in elinde tuttuğu mevsim sonu ayçiçeği buketine bakarak saçlarımı kaldırdım. Verandanın direğine yaslanma şekli yerine onlara odaklanmak daha kolaydı. Duruşu rahattı ve şık siyah pantolonu ile siyah düğmeli gömleğini zahmetsiz gösteriyordu. Onun erkeksi kokusu kurdumun ulumasına neden oldu.

Buketi burnuna götürürken yüzündeki rahat gülümseme kayboldu ve saçları çatıldı. "Çiçekleri sevmez misin?"

Korkunç bir kıkırdama sesi çıkardım ve kendimi tokatlamak istedim. "Çiçekleri sever." Coral beni kenara itti. "Onları suya koyacağım. Siz ikinize iyi eğlenceler." Çiçekleri onun elinden kaptı. el.

"Hey. Onlar benim." Etrafımda döndüm, yüzüme çarparken neredeyse kapıya çarpıyordum.

"Eve döndüğünde burada olacaklar, Alfa. Huysuzlanmadan önce gidip bir şeyler ye."

Utangaç bir şekilde gülümsedim ve Jareth'e döndüm. Dirseğini kaldırmış öylece duruyordu.

"Gidelim mi?"

Tereddüt ettim. Soğuk terler döküldü tenimden. Dirseğini tutmak zorunda kaldım. Beni verandanın merdivenlerinden aşağı indirmesine izin verdim. Basit bir jestti.

O zaman neden bu kadar karmaşıktı?

Sanki ikilemimi hissedebiliyormuş gibi beklentiyle beni izledi. Belki de aramızdaki bağ sayesinde hissedebiliyordu. Rahatlayarak duygularını hissetmeye çalıştım. Normalde çalkantılı olan gerginlik gitmişti.

Çünkü seni bir randevuya götürmek istiyor.

Başımı salladım, elimi kolunun kıvrımından geçirirken derin bir nefes alarak kendimi toparladım. Bağlantı Eşlik bağımızın kıvılcımlanmasıyla. Ama bu, kavga etmeye ya da neredeyse yakacak kadar yoğun hissettiren kazara dokunmaya hiç benzemiyordu.

Bu hafif bir esintiydi. Bir fırçanın tuval üzerindeki ilk darbesi. Dudaklarımdan yumuşak bir iç çekiş kaçtı.

Bu konuda ne düşüneceğimi bilemedim.

"Nereye gidiyoruz?" Çok fazla okumamaya çalışarak ağızımdan kaçırdım.

herhangi bir şeyin derinine. "Size gösterebileceğim bir yer var, ne de olsa burası benim bölgem."

Avluda kol kola yürüdük. Jareth kaldı.

Sessiz. Yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. Daha önce onun sessizliğini sevdiğimi düşünüyorsam, yanılmışım.

"Bana söyleyecek misin?"

"Hayır." Amcamın kamyonetinin yolcu kapısını açtı. "Bu bir sürpriz."

"Ben sürerim." Ona binmesini işaret ettim.

"Sürprizin neresini anlamıyorsun?" Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve bekledi. Ses tonundaki meydan okuma kazanma isteğini körükledi. Daha bu randevuya başlamamıştık bile ve ben şimdiden kavga etmek istiyordum. Bu kötü bir fikirdi.

Kulübenin penceresinde kapanan perdenin parıltısı dikkatimi çekti ve içimden küfrettim. Coral, saçım için harcadığı emeğin boşa gitmesine asla izin vermezdi.

Bunu yapabilirsin. Ona bir şans ver.

"Tamam." Yolcu koltuğuna tırmanırken homurdandım. "Daha önce hiç kamyon kullandın mı?"

*

Tanrılar üzerine yemin ederim ki daha önce hiç kamyon kullanmamıştı. Bu eski şey hız için yapılmamıştı. Emniyet kemerime yapıştım, paket bağlantımdan ulaşp bu olayla ilgili ayrıntıları öğrenemeyecek kadar sersemlemiştim

Sürpriz. Ben de şaşırdım.

Ölmediğimize şaşırdım.

Jareth Ana Cadde'ye doğru hızla ilerledi ve Cadı'nın Meyhanesi'nin önünde frene bastı.

"Sana araba kullanmayı kim öğretti?" Gözlerimi kapattım ve başardığımız için aya şükrettim.

"Kendim öğrendim." Kendini çok beğenmişti. "Mekanik şeylere karşı her zaman bir ilgim olmuştur. Bu kadar hızlı gitmemin tek nedeni, sorup soruşturacak ve sürprizi mahvedecek vaktin olmamasıydı."

"Nereden bildin benim..." Gözlerimi kırıştırdım ve bana gülümsediğini görmek için başımı kaldırdım.

Eğer ölümden dönme deneyimi nefesimi kesmediyse, batan güneşin altın ışınlarının bronz teninde oynadığı oyun ve yüzünü aydınlatan gülümseme kesinlikle nefesimi kesti.

O kadar yakışıklıydı ki bu hiç adil değildi. Ve

o tehlikeli, kendime hatırlattım. **Hâlâ**

hayattayız. Kurdum iç çekti.

En azından birimiz eğleniyordu.

"Sage de sürprizin içinde mi?" Emniyet kemerini açtım.

"Sizin için sorun olur mu prenses?" Asi siyah saçlarından bir tutam öne doğru düşerek yüzünün yarısını örttü ve gözlerini kaçırdı. Onunla tanıştığımdan beri ilk kez bir şeyden emin değilmış gibi görünüyordu. İçgüdüsel olarak saçlarını geriye doğru ittim ve şüphesinin doğru olmadığına dair onu rahatlattım. gerekli.

Ama bu hakareti görmezden gelemedim.

"Ben prenses değilim." Kapıyı iterek açtım, tekrar sağlam bir zeminde olduğum için minnettardım ve arkama bakarak onun Geliyorum. "Ayrıca, Sage yemek pişiriyorsa orada olacağımı ve geç kalmayacağımı söylemiştim."

Jareth'in kahkahaları beni geriyordu. Onun iğneleyici yorumlarına ve genel puştluğuna alışmışım. Alfa kim Şimdi yanımda duran ve kapıyı açmakta ısrar eden güzel bir yabancı gibiydi. Kurdum bundan hoşlanıyordu, bunların onun gerçek renkleri olduğuna ikna olmuştu ama ben maskenin düşmesini bekliyordum.

"Önden buyurun." Geri adım atarken eli yana kaydı. Meyhaneye girerken hırlama isteğimi görmezden geldim. İyi ki de öyle yapmışım.

Aile pikniğı tarzındaki masalar kaldırılmış, alanın ortasında beyaz keten bir örtüyle örtülü küçük dairesel bir masa bırakılmıştı. oda. Üstünde bir ekmek sepeti ve kehribar rengi ışığı yansıtan cam kadehli güzel bir porselen duruyordu. Mekânın geri kalanındaki her yüzeyde kalaylı mum çubukları ve ayçiçeğı vazoları bulunuyordu.

Kıyafetlerime baktım, her gün ziyaret ettiğim bir yerde aniden kendimi yetersiz giyinmiş hissettim.

"Çok güzelsin," dedi Jareth tavernayı kapatırken usulca. Kapı.

İşte yine oldu. Şu iltifat. En azından boğulmamıştı. çıkarıyordum. Sage ve Ava'nın mutfakta olduğunu hissederek burnumu çektim, burada sadece ikisinin beni aptal gibi izlediğine şükrediyordum.

Jareth masanın yanındaki iki sandalyeden birini çekmek için hareket etti. Cesaret verici bir gülümsemeyle yanında durdu. Sepetteki taze pişmiş ekmeklerden buharlar yükseliyordu ve ben inledim, diğer sandalyeyi çekerken ekmek uğruna beceriksizliğimi unuttum ve üzerine düştüm.

Jareth boğazını temizlemek için öksürdü.

"Ne?" Bir lokma ekmeğin üzerine konuştum.

Hâlâ yanında durduğu boş koltuğa baktı ve nihayet oturmadan önce başını salladı.

"Etkinliklerimi genellikle Ophelia düzenler, bu yüzden bir şey unuttuysam beni affedin." Masadan peçeteyi aldı ve kucağına koydu.

Düşünceli bir şekilde çiğnedim ve ikinci bir rulo aldım. Bunu benim için ayarlamış olması çok hoştu ama başka kaç tane daha Bunun gibi randevuları vardı. Onu başka biriyle düşünmek midemi biraz bulandırdı. Bir sorun olup olmadığını merak ederek ekmeği dikkatlice kokladım.

Başka biriyle görüşmese iyi olur. Kurdum sahiplenici bir şekilde hırladı.

Ekmek iyiydi. İşleri garipleştiren eş bağıydı. Bir ısırık daha aldım.

"Neden ilk tanıştığımız anda Ophelia'nın kız kardeşin olduğunu söylemedin?" diye sordum. Bu soru beni hâlâ rahatsız ediyordu.

Sürahiden kristal bardaklara su doldurdu. "Bunu hiç kimseden saklamadım. Bizi tanıyanlar bilir koşullar. Başka herkes sormakta özgürdür."

"Sana sormamı istedin." Suyumdan bir yudum aldım. Bunda bir gariplik vardı. Bir parça nane. Neyse ki Sage'in yemeğine garip otlar katmasına alışmışım, bu yüzden tükürmedim.

"Merak etmiyor muydun?" Bir kaşını kaldırıp beni inceledi.

"İnsanları olduğu gibi kabul etme eğilimindeyim. Eğer olmak istiyorsan dürüst olmak gerekirse, yapardın." Omuz silktim. Sepette hâlâ dört rulo vardı. Bir tane daha aldım ve eşit olsun diye kalanını ona bıraktım.

Bakışları masaya kaydı ve sessizlik benim bir parça ekmek yutmamla daha da arttı. Sessizleştirmeye çalıştım ama başaramadım.

"Özür dilerim, Alfa." Gözlerini kaldırdı ve bana baktı. Bir ruloya uzanırken hüzünlü bir gülümsemeyle. "İnsanlara güvendiğini fark etmemiştim. Ophelia da buna çok benziyor. İyi bir Luna olur."

Birçok insana güvenmediğimi belirtmedim, ancak biri kendini kanıtlayana kadar şüpheden yararlandım

güvenilmez. Yine de bu konu etrafında dönüp durmak zehirli görünüyordu. Eğer hayatımıza devam edeceksek, bunu geçmişte bırakmalıydım. "İyi bir Luna'ya ihtiyacımız olduğunu anlıyorum. Sage gerçekten devreye girdi.

benim için." Konuyu değiştirmeye çalışırken güldüm. "Luna'nın görevlerini üstlenebilecek bir eşle tanışıp tanışamayacağımdan emin değildim. paketi."

"Cadının sende olmasına sevindim o zaman." Elindeki bıçak, ekmeğe bir parça tereyağı sürerken parlıyordu. Bir hırıltı göğsünde titriyordu ama bana doğru bir rulo daha iterken gözlerinde bir özür ifadesi vardı.

Duygularını hissetmeye çalışarak başa doğru eğildim. Aynı iğrenç his içimi burktuğunda, buna bir isim koyabildim. Kıskançlık.

Bizi istediği için mücadele ediyor.

Ekmeğimden bir ısırık daha alırken gerçeği hissederek gülümsedim.

Eylemler kelimelerden daha yüksek sesle konuşuyordu.

Şimdi onu da isteyip istemediğime karar vermeliydim.

Bunu mahvetme... Sakın...

Kurdum, zihnimin sınırlarında dolaşıp beni çılgına çevirirken çılgınca bir döngü içindeydi. Hiçbir güvence onu iyi durumda olduğumuza ikna edemiyordu. En azından ben öyle sanıyordum.

Henüz hiçbir şey kırılmamıştı.

Bu zamanı onu gerçekten tanımak için kullanmak istiyordum. Beklentilerim o kadar yüksek değildi ama Kera beklentilerimi çoktan aşmıştı. Onda hiç yapmacıklık yoktu. Art niyetleri yoktu. Kimseyi etkilemeye çalışmıyordu. Kız sadece açtı.

Rahatlamak kolaydı.

En son ne zaman böyle hissettiğimi hatırlayamıyordum ama onunla sessizce oturmak nefes almak kadar doğaldı. Kendimi Normalde yaptığım gibi sürüklenip gidiyordum. Akılsız konuşmaların olmaması hoş bir dikkat dağıtıcıydı. Aksine, ne düşündüğü hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyordum.

Bu bağa yaslanmaya ve arkasındaki gücü keşfetmeye çalıştım. Bilimsel olarak, birbirimizin duygularını hissetmenin hayatta kalmak için bir faydası olduğunu anladım. Eşimiz için tehlikeyi hissedebilmek mantıklıydı.

Ama durum bundan daha karmaşıktı.

Duygular hislerle birlikte geliyordu ve bunlar tamamen başka bir bulmacaydı.

Yine de iyi bir bulmacayı severim.

Tatlı olarak servis edilen elmalı crumble'ın tadına baktığında yüzündeki mutluluk ifadesi büyüleyiciydi. Saf neşe miydi?

Bir çocukluk anısını mı anımsatıyor? Babamın annemle aralarındaki eş bağı hakkında söylediklerini hatırlamaya çalıştım ama aklımda sadece her şeyi paylaşıyor gibi göründüklerine dair bulanık görüntüler vardı. I

bunu deneyimlemek istedim.

Temiz kaşığı ağzından çıkardı ve onaylayan iniltisi beni neredeyse sandalyemden düşürüyordu. Onun yaşam sevinci ruhumdaki boş bir yeri ısıttı. Bu turtayı tatmalıyım.

Fırtınalı mavi gözleri masanın karşısında benimkilerle buluştu ve yumuşak mum ışığı onlara yansıdı. "Neden gülümsüyorsun? Bir şey mi var?"

"Dışlerimde bir şey mi var?"

Ortak tatlımızdan bir ısırık alırken başımı salladım. Ekmeklere yaptığı gibi bana da tam olarak yarısını bırakmıştı. Ne yaptığının farkında olup olmadığını bile bilmiyordum. Hem kendine bakıyor, hem de bana bakıyordu.

Neyin gerçek neyin eş bağıyla güçlendirilmiş olduğunu ayırmaya çalışsam da, Kera'nın tanıdığım en gerçek insan olduğunu düşünmeden edemiyordum. Onunla daha fazla zaman geçirmek istedim. Ama Kendimi şimdiki zamanın tadını çıkarmaya bıraktığımda bile, şüphe içeri sızdı.

Belirsiz olan sadece bizim geleceğimiz değildi. Tüm dünyanın geleceği idi.

"İyi misin?" Kera masanın diğer tarafına uzandı ve elini kolumun üzerine koydu. Bu dokunuş beni toprakladı ve canavarımı yatıştırdı.

Kaşığı bırakıp kalan turtayı ona uzatırken derin bir nefes aldım. "Saf şehre karşı ne gibi savunmalarınız var?"

Seni salak! İşte böyle batırırsın!

Evet, biliyorum. Sinirlerimi yatıştırmak için bir sigaram olmasını dileyerek nefesimi verdim.

Kera dirseklerini masaya dayadı ve gülümsedi. "Coral bana insan şehri hakkında paranoyak olduğunu söyledi. Nedenmiş o?"

Yüzündeki ifadeden her şeyden çok nefret ederek homurdandım. Nedense diğerlerinden daha derin kesti. Ben alışmıştım çılgınca denebilir, ama umut etmişim... Ne umut ettiğimi bilmiyorum.

Onu korkutmaya çalıştığını umuyordum.

"Doğal düşmanımız hakkında proaktif olmanın paranoya olduğunu sanmıyorum." Peçeteyle dudaklarımı sildim, dışarı çıkmak için bir bahane bulmaya hazırdım.

"Dinliyorum." Kera çenesini eline dayadı ve turta kaşığını aldı.

"Dinliyor musun?" Kalbimin hızla çarptığını gizlemek için sıırttım. Umutsuzca onun beni dinlemediğine dair bir umut ışığına tutunmak istiyordum.

Diğerleri gibi. Kera beni duyabilirdi. Kurdum bile şok içinde sessizdi.

Kaşığı bıraktı ve tüm dikkatini bana verdi. "Eğer bilmem gereken bir tehdit ya da sorun varsa, bana ne olduğunu söylerseniz memnun olurum."

Fırtınalı gözlerine baktığımda nefesim ciğerlerime kaçtı. "Gerçeği bilmek istediğine emin misin?"

*

Sessiz taşra kasabasının sokaklarında yürümek için meyhaneden ayrıldığımızda mumlar sönmüştü. Sözünün eri Kera dinledi. Konuşmayı çok kolaylaştırdı. Bir noktada, binaların yanından geçip ormana doğru yürürken elini elime aldım.

Ay, solgun tenini ve gözlerindeki uzak bakışı aydınlatıyordu.

Sessizliği beni cesaretlendirmişti ama şimdi gergindim. "Ne düşünüyorsun?"

Bağ aracılığıyla onun duygularını hissetmeye çalıştım ve korunaklı duvarın beni dışarıda bıraktığını hissettim.

Sanki yeni fark etmiş gibi yapışık ellerimize baktı. "Geçmişimizi saf insanlarla birlikte inceledim. Sadece bir aptal tarihin tekerrür etmediğini düşünüyorum. Neden endişelendiğinizi anlayabiliyorum."

Tuttuğumu bilmediğim bir nefes verdim, elimi saçlarımın arasında gezdirirken zayıflık anını oynuyordum. "Şehir surlarının içinde gözlerimiz olsaydı beni daha az endişelendirirdi. Ne zaman benim

Büyükbabam Alfa'ydı, koalisyonu o kurdu ve istihbarat için şekil değiştirenleri dönüşümlü olarak tuttu. Şimdi elimde sadece Sınırlar dedikleri yerden kaynaklar var. Aynı zamanda ama yeni kodların bazıları mantıklı değil."

"Söylediklerinizin tek kelimesini bile anlamış gibi davranmayacağım." Gözleri benimkilerle buluştu. Yargılama yoktu ama şiddetli bir koruyuculuk parlıyordu. "Mercan'ı tehlikeye atmayacaksın. Onun o yere geri dönmesini istemiyorum."

Emri beni hazırlıksız yakaladı ve kelimeleri bulmakta zorlandım. Doğru, böyle bir düşüncem vardı ama kimseyi benim için çalışmaya zorlamazdım.

"Ben aptal değilim."

Dirseğiyle beni drterken "Bundan emin misin?" diye alay etti.

"Coral olmak zorunda değil," diye eklemek için acele ettim, nihayet bu noktaya geldiğimizde Kera'yı kaybedeceğimden endişeleniyordum.

"Bu sadece bir fikirdi, ama eğer saldırıya geemiyorsak, en azından bir şeyler inşa etmeliyiz.

savunmamızı güçlendirelim."

Kera başını salladı ve güney yönünde, ağaçların yarı yarıya gizlediği uzak bir noktaya baktı. "Kuzey kapılarından herhangi bir sorun yaşamayalı yüz yıldan fazla oldu ve en azından

Güneyde herhangi bir sorun yaşanmayalı yedi yıl oldu."

"İşte bu yüzden şekil değiştirenler gevşiyor," diyerek anlaması için adeta yalvardım. "Ama sana söylüyorum, sunucularında çılgınca bir faaliyet var. Parçalar fazlasıyla üretiliyor. Eğitim programları daha sık yapılıyor. Bir şeyler geliyor. Büyük bir şey."

"Diğer Alfalar bu konuda ne diyor?" Masum bir soruydu.

Hırlamamalıydım. "Eğer bir şey olursa bana takviye gönderecekler, ama bir şeyle uğraşamazlar.

nlenmesi."

"Neden?" Sesi zgn geliyordu.

Ona ulaşmaktan duyduğum mutluluğu, gerçeği söylemenin verdiği acı bastırdı. "nk tembeller. Kimse srlerindeki rahat g pozisyonlarını terk etmek istemez."

"Kastettiğim bu değildi." Kera kıkırdadı. Gururum biraz incindi ama elini tekrar benimkine koydu ve bizi ileriye doğru çekerken canavarımı sakinleştirdi. "Saflar neden bize saldıracak? Ya da bunu daha önce neden yaptılar?"

Aya karşı ulumak ve beni bu güzel yaratıkla eşleştirdiği için Tanrılara şükretmek istedim. Bunlar sormamız gereken sorulardı. "Bir teorim var."

Göz ucuyla bana baktı ve devam etmem için başını salladı.

"Aşırı nüfus. şehirleri ancak bu kadarını kaldırabilir. Bizi yok etmek onların genişlemesine izin verir."

Kera başını salladı. "Ethica kıtadaki tek saf şehir değil. Etrafı şekil değiştirenlerle çevrili başka şehirler de var. bölge."

"Onların da aynı sorunları var," diye açıkladım. "Bu da bana teorimin sağlam olduğunu düşündürüyor. Püristler baloncuklarını yüzlerce yıl önce inşa ettiler. Hiçbir şey çürümeden o kadar uzun süre dayanamaz."

"Daha fazla toprak istediklerini düşünüyorsun," diye düşündü Kera. "Ben bu teoriye inanmıyorum."

"Daha iyi bir tane var mı?" Güldüm.

"Hayır." Beni şakacı bir şekilde omzuyla itti. "Ama ölmemizi istiyorlarsa, neden daha fazla uğraşmadılar?"

"Yenilmesi kolay bir düşman değiliz."

"Kibirli bir kurt gibi konuştun." Kera göz kırptı. O elimi bıraktı ve tekrar güneydeki gökyüzüne baktı. Bileklerini arkaya doğru bükerken yukarıdaki takımyıldızlar parıldıyordu.

O anda derinlerdeki bir parçam çözüldü ve bu konuşmanın ne kadar sakin olduğunu fark etti. Bağırma ve inkâr etmeye alışkındım. Şekil değiştirenler kendilerinden daha büyük bir düşman olduğu fikrinden hoşlanmazlardı. I

Kera'nın da ateşli mizacıyla aynı olmasını beklerdim. Ama meraklı dişi kurt beni şaşırtmaya devam etti.

"Teşekkür ederim," dedim, gerçekten içimden gelerek. "Ne için?" diye sordu.

"Dinliyorum."

Kera iç çekti. Bu ses kalbimi sızlattı. "Bunu uzun zamandır tek başına taşıyorsun, değil mi? En azından dinleyebilirim."

Beni anlıyor.

Bunun olacağını tahmin etmemiştim.

Ben de bilmiyordum ama bu anın geçmesine izin vermeyecektim. Bu kadın mükemmeldi. Şimdiye kadar tanıştığım tüm kurtlardan daha mükemmeldi.

sadece görünüşünden dolayı. Ruhu saftı. Fırtınanın ortasında sakinleştirici bir varlıktı.

Ve güçlüydü.

Bir Alfa'nın eşi olacak kadar güçlü.

Ben de onun eşi olabilecek kadar güçlü olduğumu umabilirdim.

Ona dokunma dürtüsüyle uzandım ve bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdım.

"Ne yapıyorsun?" Onun alanına girdiğimde elini bileğime doladı.

"Sorun olmazsa seni öpeceğim."

Nefesi kesildi ve nabızı hızlandı, köprücük kemiğinin altında, izimi bırakmak için ilkel bir ihtiyaçla acı çektiğim noktada sertçe çarptı. O her şeydi. Bunu her şeyden çok istiyordum.

Hiçbir şey.

Toprak kokusunu içime çekerken dudaklarım boynunun pürüzsüz tenini okşadı, hava gibi içime çektim.

Kera bir adım geri çekilirken nefesi kesildi. Ay ışığı kurttan yansıyor ve onun parlayan gözlerinde meydan okuyordu. "Eğer beni öpmek istiyorsan, önce beni yakalamalısın."

Yani deli olabilir.

Ama bu doğruysa, ben ne oluyorum?

Saf şehirdeki casuslar, gerçekten mi? Bunlar şekil değiştiren masallarıydı. Coral ve Sage hiç ortaya çıkmamış olsalardı, duyduklarımın yarısına bile inanmazdım. Bunları şimdi Jareth'in muhteşem dudaklarından duymak ise bambaşka bir şeydi.

Tanrım, dudaklarını düşünmeyi bırak.

Beni öpmeye çalıştığında korkmuş bir tavşan gibi ormanda koşmaya başladığım için bunu yapmak biraz zordu.

Kendini kontrol et, Kera.

Korkmuyordum. Düşünmek için biraz zamana ihtiyacım vardı. Çünkü üzücü olan şey, ona inanmış olmamdı. Ya da en azından söylediklerine inandığına inanıyordu. O kadar inançlı konuşuyordu ki Kovuldum.

Oturup dinledikçe, mantıksız dürtülerime daha fazla teslim olmak istiyordum. Dudaklarının tadının neye benzediğini görmek gibi. Ya da saf şehre saldırmak. Ya da tedbiri elden bırakıp kadere bir şans vermek. Şans. Kurdun kovalama içgüdüsüne boyun eğerek yaptığım şey temelde buydu.

Berbat durumdaydım.

Bu çok eğlenceli. Kurdum uludu.

En azından iyi vakit geçiriyordu.

Tanıdık arazide koşarken insan formunda kalarak onun içgüdülerine yaslandım. Onu öpmek istediğimden ya da eş bağının aklıma fikirler soktuğundan bile emin değildim. Jareth öfkeli bir fırtınaydı ve sürüklenip gitmeden önce mesafeye ihtiyacım vardı. Tek tesellim, ben istemedikçe beni yakalayamayacağını bilmemdi.

Yumuşak orman zemininden sıçradım, bir çam ağacının en yakın dalına tutundum ve kendimi yerden kaldırdım. Sessizce süründüm

gölgelikten geçtim. Ağırlığımı taşıyabilecek kadar sağlam bir dal bulana kadar kol kola tırmandım.

Sonra atladım. Düşerken hava etrafımda hızla akıyordu. Bu diğer endişelerimin gürültüsünü bastırdı. Pençelerimi uzattım ve ağaç kabuğu parmaklarımın altında parçalanarak bir ağaç dalını yakaladı. komşu ağaç.

Pek avantajlı değildim. Şaşkınlığı bana sadece birkaç saniye kazandırdı. Sessiz ormanda derin bir uluma yankılandı, Kurdumu heyecanlandırıyor ve kalbimi küt küt attırıyordu. Kendimi başka bir ağaca fırlattım, dal sallandığında gövdeye tutundum ayaklarımın altında.

Küçüklüğümünden beri koşmak artık benim tarzım değildi, ama ev sahibi avantajına sahiptim, bu yüzden fırsatın boşa gitmesine izin vermedim. Her şey çok hızlı geliyordu. Nefes almak için bir dakikaya ihtiyacım vardı.

Kokum her yerdeyken beni burada takip edemezdi. Buralar benim ormanımdı. Benim bölgem. Benim evim. Benim insanlarım.

Ya haklıysa?

Dengesiz dalın üzerinde ayaklarımın üzerinde dengede durdum ve kendimi daha sağlam bir dala çekecek kadar uzun süre ağırlığımı test ettim.

Eğer püristlerin Cerberus'a saldırması için küçük bir şans bile varsa, bu fikri değerlendirmek zorundaydım. Hiçbirine inanmayı reddettim

diğer Alfalar bu konuda endişeliydi. Umursamamaları mantıklı değildi.

Anubis ve Cerberus'un insan şehir kapılarına en yakın sürüler olması dışında. İçeri ya da dışarı giden tüm yollar bizim topraklar. Belki de yakınlığımız nedeniyle daha fazla endişelenmemiz gerekiyordu.

Maddock ve büyükannemle konuşmam gerekiyordu. Onlar bu konuda daha çok şey bilir. Amcalarım uzun zaman önce Anubis sürüsüyle birlikte güneyde safkanlarla savaşıırken babam burada Cerberus.

Dalın üzerine çömeldim ve hızla akan düşüncelerimi sakinleştirmek için derin nefes aldım.

Babam bir kez olsun püristlerin ne yaptığından bahsetmedi. Çocukken her toplantıya gizlice girer, doğuştan gelen hakkımı öğrenirdim, çünkü bana öğretmeyecekti. Apollo çok

Alfa olmanın gücüne kapılıp sorumlu olmadığı bir geleceği düşünmeye başladı.

Ama kendi eşi, Coral'ın annesi onu terk etmişti. Koalisyon için çalışıyordu. Bir tehdidin farkına varmış ve ona karşı savaşmıştı. Bunun için ona hayranlık duydum.

"Çık dışarı, her neredeyse çık prenses. Çıkamazsın.

"Jareth'in derin sesi ağaçların arasında yankılanarak kollarımdaki tüyleri diken diken etti ve içime lezzetli bir ürperti gönderdi.

Canavar. Alfa erkekleri çok kibirliydi.

Ellerimi ağzıma götürerek uzaktan bir *öksürük* sesi çıkardım. O dönerken yerdeki yapraklar çıtırdadı,

Yönümü şaşırdım ve sessizce bedenimi daha yüksek bir dala çektim.

Bu benim mirasımdı ve beni diğer Alfalardan farklı kılan şeydi. Kibirli ya da kör olmayı reddettim. Savunmamızı güçlendirecek ve Jareth'in haklı olması ihtimaline karşı hazırlık yapacaktık.

"Yakaladım seni."

İrkildim ve ağacın tepesindeki tüneğimden aşağıya baktığımda onu ay ışığına bakarken gördüm.

"Pek öyle görünmüyor." Güldüm. "Sen aşağıdasın, ben yukarıdayım."

"En son ne zaman bir ağaca tırmandığımı bile hatırlamıyorum." En alttaki dalı tutarken homurdandı.

Kendini daha yukarı kaldırmasını bekledim. Dişlerini bana doğru uzandı. Ayaklarım yere değdi ve vücudumu saran heyecanı severek koşmaya başladım. Ormanın içinde uçarken gece rüzgârı saçlarımı savuruyordu.

"Beni öpmek istiyorsan bundan daha çok çabalaman gerekecek!"

*

Geç oluyordu ve yorulmaya başlamıştım. Acele ederse, beni bulunmak istediğim yerde yakalayabilirdi. Hiçliğin ortasında gizli bir göle bakan kayalık bir çıkıntı vardı. En sevdiğim yerlerden biriydi. Resmini yapmaya çalıştığım ama beceremediğim bir yer.

En azından ona gerçekte ne olduğunu gösterebileceğimi düşündüm.

ama ay dağ sırtının altına düşmek üzereydi. Eğer oraya hemen varamazsak, o kadar güzel olmayacaktı.

Yavaşla, kurdum ısrar etti.

Ellerimi başımın üzerine koydum ve koşmayı bırakırken nefes almaya çalıştım. Zaten çok hızlı ilerliyorduk. O gergin his yine midemin çukuruna çöktü. Eğer beni yakalamasına izin verirsem - ve eğer eş bağına teslim olursam - geri dönemeyeceğim bir geleceğe atlamış olacaktım.

Onu gerçekten öpmek istiyor muydum?

Bu konuda gergin olmak aptalcaydı. Bir öpücük o kadar da büyük bir olay değildi. Şekil değiştirenlerin her türlü cinselliği açıkça sergilemelerini izleyerek büyümüştüm.

cinsel ifade. Utanılacak bir şey değildi.

Keşke hayatımda ilk kez böyle bir şey yaşamıyor olsaydım. Biri beni öpmek istedi. Bu her duyguyu daha da yoğunlaştırıyordu. Buna bir de onun benim kader arkadaşım olduğu, aramızdaki bağı mühürlediğim takdirde hayatımın sonuna kadar öpeceğim kişi olduğu gerçeğini eklediğimde, olduğundan daha fazla bir şeymiş gibi görünüyordu. Ya kendimi aptal yerine koyarsam?

Avucumu ağzımın üzerine kapattım ve nefesimi kontrol ettim, Kulübeye dönüp dişlerimi fırçalamam gerektiğini düşündüm. Oradayken pijamalarımı giyip yatağa girebilirdim.

Nasıl bir şey olduğunu görmek istemez misin?

Tanrılar yardımcım
olsun, yaptım. Ki bu
korkunçtu.

Her nasılsa, son birkaç gün içinde, o pislik ona karşı olan tepkimi çözmüştü. Duvarımdaki bazı tuğlaları indirip onu içeri almanın nasıl bir şey olduğunu görmek istedim. Ama korkuyordum.

Bunu kendime itiraf ederken sertçe yutkundum. Eş bağları her zaman olması gerektiği gibi sonuçlanmıyordu. Bunun babamı nasıl mahvettiğini görmüştüm. Sonumun onun gibi olmasını istemedim.

Denemezsen asla bilemezsin.

Doğru. Başımı salladım, omuzlarımı dikleştirdim. Ben Kera'ydım, Cerberus'un Alfa'sıydım ve bunu yapabiliirdim. Kadere bir şans verirdim çünkü hiçbir şeyden korkmuyordum.

"Bu senin gölün mü?"

Sessiz gecede onun sesini duyunca, Coral'ın etkisinden kaynaklandığını düşündüğüm tiz bir kız sesi çıkardım. O zaman Gölge figürünün ana hatları aşağıdaki mehtaplı suya bakan bir kayanın üzerine tünemişti.

"Görmek gerektiğini düşündüm," dedim biraz fazla yüksek sesle, çıkardığım ve hâlâ vadide yankılanan tuhaf sesi örtbas etmeye çalışarak.

"Gel yanıma otur." Elini uzattı.

Bunu kabul edeceğimi varsaymak biraz kaba ve küstahçaydı. "Tabii burası prensesinizin arkası için fazla sert değilse." "Prensesin alaycı ses tonu tüylerimi kabarttı.

"Ben prenses değilim." Homurdandım, onun yanına doğru sürünürken çok az bir çabayla kayalıklara tırmandım.

Sessizce oturduk, sonbaharın keskin havasını içimize çektik. Kalbim istediğimden daha hızlı atıyordu. Ne yaptığımdan emin değildim. söylemesi gerekiyordu. Aramızdaki boşlukta yayılan ısı Soğuk gecenin tek sıcaklığıydı. Bilinçsizce daha da yaklaştım ve o da aynısını yaptı, aramızdaki bağın miknatısı tarafından çekildi.

"Çok konuşmuyorsun."

Gerildim ve sonra kolunu omzuma doladığında kendimi rahatlamaya zorladım. Bu dokunuş midemde dans eden kelebeklerin yumuşak bir girdabını gönderdi ve kurdum onun erkeksi kokusunda rahatladı.

"Birini tanıdığımda çok konuşurum." Gölün üzerinde esintiyle dalgalanan gümüş ay ışığının yansımalarına odaklandım.

"Seni daha fazla tanımak istiyorum." Gözlerini üzerimde hissettim ve bakmaya cesaret edemedim. Sözlerindeki samimiyet avuçlarımı terletti.

Ellerimi kucağıma sürttüm. "Nasıl olacak bu iş?"

Bir süre sessiz kaldı ve bakışlarındaki yoğunluğa hazırlıklı olmadığım için ona döndüm.

"Bu işi yürütmek istiyor musun?"

Bu bilmediğim bir dans ve nasıl adım atacağımdan emin değildim. Soruma soruyla karşılık vererek odağı bana çevirdi. Bu neredeyse bir meydan okumaydı. Geri adım atmak istemedim. Bu geleceğimiz hakkında ne söylüyordu? Her şey bir kavga mı olacaktı? Aşk bu kadar zor olması mı gerekiyordu?

Belirsizlik ve arzu içimde dönüp dururken gözlerimi indirdim ve onun ağzına baktım. "Jareth, ben..."

Öne doğru eğildi, dudaklarıyla sözlerimi yakaladı ve ciğerlerimdeki nefesi çaldı.

Dudakları ağzımı açmaya çalışırken sersemlemiş bir halde orada oturuyordum. A

Lezzetli büyüğü tenimin üzerinde yuvarlanarak beni ürpertti. Geçici olarak alt dudağının tadına baktım. Erkeksi kokusunun ve baharatının patlaması içimi ısıttı. Jareth inledi. Bu ses içimde yeni bir güç uyandırdı.

Öpücüğü derinleştirirken hırladım. Parmakları saçlarımın arkasından kıvrılarak beni kendine çekti ve dili ustalıkla ağzımı ele geçirdi. Dudaklarım onunkilere daha çok bastırdı ve daha fazlasını isteyerek dilinin taleplerini karşıladım. Ne istediğimden bile emin değildim. Tek bildiğim, sıcaklığın beni yuttuğu ve ruhumun derinliklerinde bir ateşin alevlendiği idi.

Duygulara teslim oldum, öpücüklerine bir öpücükle karşılık verdim. Daha önce hiç hissetmediğim bir yoğunluk. Sonra boğuluyordum, gerçek dünyada kaybolmuştum ve buna daha önce hiçbir şeye ihtiyaç duymadığım kadar ihtiyacım vardı.

Öpüşmeyi kesmeden kucağına oturdum. Elleri aşağı kayarak kalçalarımın yapıştığı anda homurdandı. Sırtım dikleşti. Beni daha yakına sürükledi, sert vücuduna bastırdı. Gerginlik Ellerimi saçlarında dolaştırırken karnım sıkıştı.

Ben bunu istemiştim. Daha derin. Daha sert. Daha fazla sürtünme.

Beni kendisine karşı sallarken ağzımın içinde inledi, taleplerime boyun eğdi ve kendisi için aldı. Zonklayan Duygu içimde alçaktan başladı ve kanımı ateşe verdi.

Kalçalarımı serbest bıraktığında bedenim kaybın acısıyla sarsıldı. Elleri gömleğimin altındaki çıplak tenimde gezindi. Avuç içi kaburgalarımın etrafından dolaşp göğsümün dolgunluğunu kavradığında ona doğru eğildim.

Öpücüğü daha sahiplenici, bir egemenlik dansı haline geldi ve ben de açgözlülükle karşılık verdim. Başparmağıyla birlikte ağrıyan çekirdeğime ihtiyaç duydum. hassas ve sert meme ucumun üzerinden geçti.

Ağzımı ayırırken nefes nefese kaldım. "Bekle."

"Sorun nedir?" Jareth hırıltılı bir nefes verdi ve elini dağınık saçlarının arasından geçirdi. Dudakları şişmişti, hala ıslaktı.

baş döndürücü bakışları yüzümde gezinirken öptü.

Neyse ki yüzümdeki kızarıklığı gizleyecek kadar karanlıktı.

Çünkü zaten yeterince utanıyordum. "Bunu daha önce hiç yapmadım."

"Hiç ne yapmadın?" Gözleri şaşkınlıkla kısıldı.

Ugh. Bana söyletecek.

Onu geri ittim, uzaklaşmaya ihtiyacım vardı.

"Dayan." Beni kollarımdan yakaladı ve gözlerini kırıştıtırırken olduğum yerde tuttu. "Bunların hiçbirini daha önce yapmadın. Fark etmemiştim. Kendine çok güveniyor gibiydin."

"Kendime güveniyorum." Ona homurdandım. "Ve bu hale gelmek için bir alete ihtiyacım yoktu."

Kıkırdadı. Ne demek istediğimi anlatmak için kasıklarına vurmaya düşündüm.

"Kendini benim için mi saklıyordun?"

"Kafan daha fazla büyüyebilir mi?" Onu sırt üstü iterek ve kollarımı tuttuğu yerden çekerek bağırdım. Kayalardan sıçradım ve ormanın zeminine çömelerek indim.

"Bekle, prenses." Peşimden atladı.

"Bir prenses değil," diye milyonuncu kez homurdandım. Öfke beni ele geçiriyordu ve bu, hâlâ vücudumda zonklayan karşılanmamış ihtiyaçtan ve yüzümü buruşturmama neden olan utançtan çok daha iyi hissettiriyordu.

"Dur," diye Alfa komutuyla konuştu. Evet,

bende de onlardan bir tane vardı.

"Hayır." Yürümeye devam ettim.

"Kera, lütfen. Kelimelerle aram iyi değildir. Seni üzmem istememişim." Elini benimkinin içinden geçirdi. "Özür dilerim."

Olduğum yerde durdum.

Az önce özür mü diledi?

Kesinlikle öyle. Kurdumun bile akli karışmıştı. Burada neler olduğundan emin değildim. Pislik olan o muydu? Yoksa ben miydim?

"Teşekkür ederim." Jareth yüzünü boynuma yaslayıp kokumu içine çekerken ağır bir iç çekti. Onun içinde eridim ve öfkem dağıldı, içim bomboş kaldı.

Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım. "O kadar da büyük bir anlaşma." şey değil ma."

"Ama öyle." Geri çekildi ve çeneme dokunarak Böylece gözlerimin derinliklerine bakıyordu. "Zamanımız var. Acele etmemize gerek yok."

Artık yalan söylediğini biliyordum. Kalbimin göğsümde sıkıştığını hissederek bir kahkaha attım. "Biz Alfayız. Ekstra zaman diye bir şey yoktur."

"Zaman yaratacağız." Hırıltısındaki inanç dizlerimin bağını çözdü. Kulağıma fısıldamak için hareket ettiğinde ona sarıldım. "Ve prensesimi ilk kez toprakta kızıştırmayacağım. Sen daha fazlasını hak ediyorsun. Bunu sana vereceğim."

"Prensesin mi?" Dudağımla ısırıldım, tatlı sözlerinin beni boğmasına izin vermemeye çalıştım.

Jareth başını salladı ve elini yanağımda gezdirirken gülümsedi. "Benimkini."

İçimde bir şeyler koptu. Duvar yıkılmaya başladı. Denemek istedim. Jareth'in oğlu olmanın nasıl bir şey olduğunu hissetmek istedim.

Benim.

"Alfa, bir sorunumuz var." Sınır devriyesi benimle sürü bağlantısı üzerinden bağlantı kurdu. "*Anubis'ten buraya girmek isteyen bazı kurtlar var.*"

Tekrar ona baktığımda Jareth homurdandı. Yumruklarını sıkmış, telsizden her ne duyuyorsa onu dinliyordu. sınırımıdaki sürü üyeleriyle bağlantı kurdu.

Gözlerimin arkasındaki yanma hissini kırıştırdım ve çenemi kaldırdım. "Görünüşe göre zamanımız doldu, Alfa."

Her sinir ucum yanlış çalışıyordu, beni gergin bırakıyordu. ve sinirli. Yanımda Kera olduğu halde Cerberus sürüsünün Alfa malikânesine doğru yürürken bir sigara yaktım. Bu son birkaç gün *Tatil*, daha yavaş bir saatte çalıştığım bir rüya gibiydi. Bu akşamki yemek, kızıl saçlı dişi kurdu ormanda kovalamak ve göl kenarında geçirdiğim birkaç keyifli an, gerçek dünyaya dönerken beni beslemeye yetecekti.

Ben bir Alfa'ydım.

Ve görevlerimden kaçabileceğim süreyi ciddi şekilde yanlış değerlendirmiştım çünkü grubumdan iki koşucu nefes alıyor ve acilen benim varlığımı istiyor.

"O şeyler seni öldürecek." Alfa'nın malikânesinin pencerelerinden gelen ışıklar Kera'nın yumuşak gülümsemesine gölge düşürüyordu.

İkimiz de yüz ifadelerimizi sertleştirip sigarayı botumun altında ezerken ona son bir kez hüzünlü bir bakış attım. "Öldürmesi zor biri olmam iyi bir şey."

Parmakları benimkilerin üzerinde gezindi ve ikimiz de merdivenleri çıkmadan önce başını salladı.

"Bu önemli olsa iyi olur." Homurdandım.

Sesim çoğunlukla boş olan evde yankılandı. Son zamanlarda yapılan temizliğe rağmen burada hâlâ bir ölüm kokusu vardı. I Kera'ya baktı ama o bundan rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Mezarlık prensesi hayaletlerden korkmuyordu. Kalbimde yeni oluşan sızıyı görmezden geldim. Şu anda nedenini soracak zaman yoktu.

Koşucular cevap vermeyince endişem artmaya başladı. Kim olduklarını anlamaya çalışarak sürü bağlantıma ulaştım. Bir süre sonra Anubis kadar büyük bir sürüde herkesin adını bilmek zordu ama kokularından Griffon'un eğittiği yeni genç kurt grubuna ait olduklarını anladım.

Kera oturma odasının kapısını iterek açtı. Dekor, rahmetli büyükannemin evine ait bir şeydi. O yapardı

yüz yaşını geçmişti. Altın süslemeli kırmızı kadife kanepede iki Anubis şekil değiştiren oturmuş su içiyordu. Bir Cerberus şekil değiştiren, elinde bir tepsi yemekle yanımdan hızla geçti ve boynunu saygıyla Kera'ya doğru uzattı.

"Bana cevap vermediğiniz için yaralı olduğunuzu düşündüm." Ses tonumdaki güç genç kurtları korkuttu.

"Özür dilerim Alfa," diye bağırdı daha zayıf olan erkek. fincanını düşürdü. "Sabahtan beri hiç durmadan koşuyoruz."

"Ve muhtemelen susamışlardır." Kera bardağı almak için eğilirken bana gözlerini devirdi.

Daha sonra, sürümün önünde bana saygısızlık ettiği için onunla konuşmam gerekecekti. Ama neler olduğunu anlayana kadar onunla tekrar kavga etmeye hazır değildim. Zaten bu mobilyaların çoğu parçalanmaya ramak kalmış gibi görünüyordu.

Gerçi Kera'yı çocukluk evinin ortasında altıma alma düşüncesi kurdu...

Bu düşüncelerden kurtulmak için başımı salladım. Kera'nın delici mavi gözleri, bardağı yeniden doldururken ne düşündüğümü biliyormuş gibi bana doğru baktı.

Cam sürahiyi elinden aldım ve bakışlarındaki gerilimi görmezden gelerek koşucularıma odaklandım. "Neden buradasın?"

Her iki şekil değiştiren de birbirlerine acımasız ifadelerle baktı ve kurtlarının sızlanışını hissettim. Korku onlardan dalga dalga yayılıyordu. Sıkıntıların nedenini hissettiğimde, sürahi yumruklarımda paramparça oldu ve koşucuların yere düşüp teslimiyet göstermesine neden oldu.

Tanrılar. Hayır.

Canavarım kontrolü ele geçirdiğinde pençelerim uzadı ve kıyafetlerim yırtıldı. Göğsümden çıkan öfkeli uluma Pencereler. Alfa gücü sesimde kükredi ve sızlanan kurtlara konuşmalarını emrettim.

"Kız kardeşime ne oldu?"

*

Kör edici öfkem, kurdum gibi kendi zihnimi yırtmamı sağladı. Ormanın içinden koşarak geçti. Güvende olmalıydı. Konvoy zırhla kaplıydı ve Anubis'teki en güçlü savaşçılar onun eskortlar.

Hiçbir şey olmamalıydı.

Kurdumu daha hızlı ittim. Çenesinden tükürükler fışkırıyor ve kasları yanıyordu. Onu vahşileştirmekten ve yoluna çıkan her şeyi yok etmekten alıkoyan tek şey Kera'nın koşan kızıl kurduydum. Onun yanında.

Geri dönmedi, Skoll ve Coral'ın takip ediyordum ama ona bakmaya dayanamıyordum. Bu benim hatamdı. Ben mezarlıkta romantikçilik oynarken, kız kardeşim kaçırılmıştı.

Boş yere çığlık attım, kurdumun tuttuğu karanlıkta yumruklarımı başıma vurdum.

Ophelia Santa Lindo'ya dönmüş, evimizde güvende ve korunuyor olmalıydı. Ama koşuculara göre Cerberus topraklarındaki yarışta arkamızda kalan kız kardeşim yolculuğunda bir mola verdi.

Lanet olsun, Ophelia!

Aptal kız onlara durmalarını emretmişti. Bunu yapacağını bilmeliydim. Tarımsal su yolları ve elektrik şebekeleri inşa etmeme rağmen fazladan insani yardım gönderdiği çöl sınırlarındaki küçük köylerden bahsettiği her seferinde Onlara daha iyi bir yaşam sunmak için elimden gelen her şeyi yaptım. Yüzümü göstermem için bana yalvaran haşere gibi sesini hâlâ duyabiliyordum. Elbette o benim yokluğumu fırsat bilip eteklerinde dans eder, bebekleri öper ve hediyeler verirdi.

Küçük kız kardeşimin kanayan bir kalbi vardı. Onu bu dünyadaki zehirden korumak benim görevimdi.

Ve ben başarısız oldum.

Muhtemelen Tanrı aşkına balık tutuyordum. o terk edilmiş küçük kasabaya bir baskın düzenledi. Öfkelenmek istedim. Öldürmek istedim. Yumruklarımı göğsüme vurmak ve bu dünyayı yerle bir etmek.

Saflar kız kardeşimi aldı.

Kendi gözlerimi oyabilseydim, oyardım. Kurdum ikimiz için uludu, acısının ve öfkesinin kızıl güneş gibi dünyaya yankılanmasına izin verdi.

üzerimizde yükseldi. Kera'nın kurdu vücudunu onunkine bastırıp rahatlatmaya çalışırken adımlarını bozmadı.

Ama bizim teselliye ihtiyacımız yoktu. Kana ihtiyacımız vardı.

*

Adrenalinin verdiği güçle, Junction City'yi kaplayan yanan küllerin arasından yalınayak ve çıplak bir şekilde yürüdüm. Anubis topraklarındaki kuzey kasabası Fenrir bölgesine sınırdı. Uzaklardaki Fenrir dağlarının zengin topraklarında yeşeren ana soylarından sürüklenen tohumlarla yetişen cılız ağaçlar, sert çöl rüzgârları altında eğildi. Ağaçlar hala sertleşmiş bir şekilde Az sayıdaki konutun çoğunu yok eden patlamalara rağmen oldukları gibiydiler.

Burada yaşayan Anubis şekil değiştiricileri, bağımsızlıklarına çok uzak olmalarına rağmen hala bana ve konseye hesap veriyorlardı. nüfusun geri kalanından uzaklaştırıldı. Kalanlar da artık bu mesafeden pek hoşnut görünmüyordu.

Kirden sırlıslam olmuş bedenler sokakta beni karşıladı; ben titreyerek durup vahşi bir uluma salarken şekil değiştirenler saygıdan boyunlarını büktiler. Geçim kaynakları küle dönmüştü. Yıkık dökük binalar cadde boyunca sıralanmıştı. Duman hala havada ağır ağır asılı duruyordu.

küçük kasabanın enkazı.

Hala kilometrelerce uzakta, Santa Lindo'dan gelen yardım kamyonlarının ve Fenrir paketinden güneye doğru giden birkaç kamyonun gürültüsünü dinledim.

Alpha Nolan'ın durumumuza cevabı.

Kalbim göğsümde sertçe atarken, etrafı taradım. Yıkım. Düşürülmüş iki purist uçan makine çöl ufkunda tütüyordu. Geriye kalan binaların sarkık duvarlarında kurşun delikleri vardı. Etrafımda toplanan şekil değiştirenlerin her birinin yüzünde hızla iyileşen yaralar vardı.

"Ne oldu?" Dişlerimi sıkarak tükürdüm, bir yandan durumu anlamaya çalışırken bir yandan da içimdeki canavarı zapt etmeye çalışıyordum.

"Savaşttık, Alfa Jareth." Aksak bacaklı yaşlı bir şekil değiştiren gözlerindeki yaşları saklamak için başını eğdi.

"Sen mi yaptın?" Suçluluk duygusu midemi paramparça ederken yüzlerinde gerçeği ararken sordum.

"Bu kadar yeter." Kera homurdandı.

Yanıma geldi.

Tabii ki çıplaktı.

Canavarım ileri atıldı, parçalara ayrıldı ve korumaya ihtiyaç duydu. Öldürmek için. Onu durdurmak için.

"Üzerine bir şeyler giy," diye bağırdım ona, görüşüm tünelleşirken.

"Siktir git." Omuzlarını dikleştirdi. İhanet yazılmıştı yüzünde. Gözlerinin altında torbalar vardı ve ağır ağır nefes alıyordu.

Karnıma bir yumruk daha yedim.

Bütün gece çok koşarak onlara cehennemi yaşatmıştım. Ama bu onların suçu değildi. Benim suçumdu. Ben burada olsaydım, bunlar olmazdı. Yüzümdeki utancı görmemesi için Kera'ya döndüm ve onun yerine sürüme hitap ettim.

"Sen savaştın ama onlar kazandı." Hiçbir şekil değiştiren gözüme bakmadı. Karşılama zorunda da değillerdi. Yenilgilerini hissedebiliyordum. Yükselen safra gibi tadı boğazımın arkasına. "Luna'nın kendini feda etmesine neden izin verdin?"

*

Onu almaları için yalvarmıştı.

Ölen şekil değiştirenlerimin cesetlerini yakarlarken ateşin yanında durdum. Tanrı'ya dua ederken sesim hiç kısılmadı.

Tanrılar. Duman, berrak çöl gecesi gökyüzüne doğru sürüklendi ve tepedeki yıldızları gizledi. Hayatta kalanlar bana hikâyelerini anlatırken kendimi tuttum ve gerçeği kurgudan ayırmaya çalıştım.

Safkanlar ilk başta şekil değiştirenleri kör eden ve kurtlarını çığına çeviren bir tür gaz atmışlardı. Birkaç avcı cephaneliğe koşma içgüdüüne sahipti. Korkak insanlar kaos hakim olana kadar yere ayak basmadı.

Diğer sürülerin aksine, Anubis şekil değiştiricileri mekanik savaş. Büyükbabam ısrar etti ve ben de gelenek. Düşmanlarınızın silahları, onlara karşı kullanabileceğiniz kadar tanıdık olmalıdır.

Takviye birlikler havadan gelmeden önce uçan saldırı araçlarından ikisini vurmayı başardılar. Safkanlar, küçük cephaneliği ve şehir merkezindeki tüm büyük binaları yok edene kadar yere inmediler.

Sonra kurşunlar başladı.

Sert ve hızlı bir şekilde, insanlar dalgalar halinde ilerlerken şekil değiştirenler kördü. Koordineliydi. Bu bir tür hastalıklı amaca hizmet ediyordu. Ama insanları daha fazla endişelendirmeden bunu onlara söyleyemedim.

Daha fazla ceset yığıldıkça ateşin alevleri dans ederek yükseliyordu. Halkımın külleri aşağıya sürüklendi ve tenimi kapladı. Onları hayatımın sonuna kadar yanımda taşıyacaktım.

"Bana Lone Pine'ı hatırlatıyor." Fenrir sürüsünden Beta Calder, konsey yardım çağrısı yaptığından beri destek gösterisi için yanımda duruyordu. Yaşlı adamı severdim. Bana destek olan birkaç kişiden biriydi.

saçmalıkları gören ve dünyamızdaki tehlikeli dengeyi anlayan biriydi. Ama o bir Alfa değildi. Sadece emir alabilirdi.

Nolan ona buraya gelmesini emretmişti.

"Nasıl yani?" Konuşacak havada değildim, ama yine de şekil değiştirenlerin bedenleri yanarken dayanışma içinde durarak onu eğlendirdim.

"Çocuklar için geldiler." Calder kuru toprağa tükürdü. "Piçler canımızı yakmak için bizi nereden vuracaklarını biliyorlardı."

"Luna'mızı da aldıklarını unutuyorsun." Öfke hâlâ derimin altında kaynıyor, canavarımın vahşi bir acıyla ulumasına neden oluyordu.

Onu geri getireceğiz.

Hepsini öldüreceğim.

Fırtınalı mavi gözler ateşin karşısında benimkilerle buluştu. Kera'nın kaşları endişeyle çatıldı. Kendimi başka tarafa bakmaya zorladım.

*

Gece boyunca, yıkımı temizlemek için halkımla birlikte molozları karıştırdım. Duramadım ya da dinlenemedim. Endişeli enerji beni acele etmeye itiyordu ama bunu bölümlere ayırmak zorundaydım.

Bu vites değiştiricileri iyileşme yoluna sokmam gerekiyordu. Beta Griffon'ım saf araçları yüklemek için kamyonlarla yola çıkmıştı.

Bunu hallettikten sonra gidebilirim.

İntikam ihtiyacı o kadar güçlüydü ki kafatasımı ikiye bölüyordu. Kendimi kaybetmemek için elimdeki işe odaklandım.

Canavar.

Kera'ya koşturmak için meşgul olmak zorundaydım.

Gece boyunca herhangi bir şekil değiştirenden iki kat daha fazla çalıştı, fark etmemiş gibi yaptığım çalıntı bakışlarını bana doğru fırlattı. Şimdi onun acımasıyla başa çıkamazdım. Daha sonra, kız kardeşimi kurtardıktan ve o saf şehri yerle bir ettikten sonra, belki o zaman onunla yüzleşebilirdim bir Alfa gibi.

*

İnşaat ekibinin ilkini en acil işe yönlendirmeyi bitirdiğimde güneş ufukta yeni yeni belirliyordu.

Bölümler. Dişi bir şekil değiştirenin feryat figan çığlıkları dikkatimi çekti.

Küreğimi elimden bıraktım ve acı seslerini takip ederek karşılaşabileceğim duruma karşı kendimi sertleştirdim.

Kasabanın kenarında kurşun delikleriyle dolu bir karavan duruyordu. Metal kapı eğilmiş, menteşelerinden sarkıyordu. Kadın içeride ağlamaya devam ediyordu, eve doğru attığım adımlardan habersizdi.

Kırık pencere camlarının ve parçalanmış mobilyaların üzerinden yürüyerek onu arka yatak odasında buldum. Küçük bir yatağın kenarına oturmuş, kucağındaki doldurulmuş kurdu bir çocuk gibi sallıyor ve uluyordu

Bir ölüm perisi gibi.

Kendimi ilerlemeye devam etmeye zorladım ve onun acısını kendi acım olarak kabul ettim, yanına çömelirken varlığımla endişelerini hafifletmek için sürü bağlantısından uzandım. "Bu çocuğu tanıyor muydun?"

Kırmızı çerçeveli gözler bana bakmak için döndü. Alfa bile bu acıyı dindiremezdi. "Küçük oğlumu çaldılar."

Bana verilen listeyi zihnimden geçirirken yumruğum mavi yatak örtüsünde sıkılaştı. Bir daha bu kadar güçlü bir öfke dalgası hissedebileceğimi sanmıyordum. Yanılmışım. "Adı ne?"

"Logan," diye boğuldu, yüzünü oyuncağa gömüp hıçkırığa hıçkırığa ağladı. "O iki yaşında. Avlanmaya çıkmıştım. Onu korumak ve onu güvende tutmaya çalışırken eşimin yanında ölmek için burada değildim."

"En iyisi bu." İçimdeki gücü kullanarak
Çocuğun adını kendi kendime tekrarlayıp hafızama kazırken acılı
annenin gözlerinin içine baktım. "Onu bulacağım ve eve, sana
getireceğim."

Başını salladı ve titrek bir nefes aldı. "Yapacağını biliyorum Alfa.
Luna'mız da bunu biliyordu. Bu yüzden bebeklerimizle birlikte gitti."

Yavaşça tam boyuma yükseldim. Yanlış bir adım atarsam
dağılabilirdim. Başına dokunmak için kendimi zorladım ve sadece bir
Alfa'nın verebileceği bir güvence dalgası gönderdim. Uzaklaşmak için
döndüğümde canavar uludu, kalbi ikiye bölündü.

Hiçbir talep olmamıştı. Fidyeye yok. İletişim yok. Aldıkları ocuklar
oktan ölmüş olabiliirdi. Ama sinmeyi ve sürümün umudunu
kaybetmesine izin vermeyi reddettim. Bu benim hatamdı. Onları
koruyamadım.

Karavanın dışında, yumruğumu ağzıma götürüp ısırmaya
alıştım.

Kller topraklarımın yıkımına yağmaya devam ederken sessiz ığlık.

Yapacağım son şey olsa bile hepsini bulurdum.

Kalbim paramparça olmuştu.

Kendimi bağa açmak onun duygularının daha fazla ortaya çıkmasına izin veriyordu ve bu beni kırıyordu. Bütün gece, onunla savaştım.

Kurdumun ona gitme içgüdüğü. Görev, onur, pişmanlık, intikam... Duyguları bir siren çağrısı gibi titreşiyordu. Kendi ruhumun söylediği bir şarkı. Daha da acı veriyordu çünkü bu duyguları yakından tanıyordum ve onları değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Yakın bir yerde çalışıyorduk ama burada ona yaklaşmadım. Nasıl yapacağımı bilmiyordum. Sevgi ve teselli benim güçlü yanlarım değildi. Coral ve Skoll'un yanımda kalması gibi, benim varlığımın da onun bu konuda yalnız olmadığını kanıtlamasını umabilirdim.

Yerimi biliyordum.

Bir Alfa olarak, diğer kurtlar rehberlik için bize bakarlardı. Biz sakın kalırsak, onlar da bizim gücümüzden yararlanırdı. Yine de teknik olarak burada olmam gerektiğinden emin idim. Bu benim sürüm değildi. Burası benim toprağım değildi. Jareth'in bizi resmi müttefik olarak ilan edip etmediğini bile bilmiyordum. Ama kadersel eş bağı olsun ya da olmasın, onu ihtiyaç duyduğu anda yalnız bırakamazdım.

Benim de burada olmak için bencilce sebeplerim vardı.

Bunu kendi gözlerimle görmem, gerçeğe tanıklık etmem gerekiyordu. Bahsettiği şey buydu. İçimdeki tüm şüpheler silinip gitmişti.

Tutucular bize saldırdı.

Küçük, savunmasız bir kasabayı yerle bir etmek için zümrüt şehirlerini terk etmişlerdi. Püristler şekil değiştirenleri öldürdü.

Ve çocukları aldılar.

Dişlerim ve pençelerim her seferinde kurtulmaya çalışıyordu. düşündüm. Gece boyunca burada olanlarla ilgili hikâyeleri dinledim. Kaos, şekil değiştirenlerin boğuk sesleri Çılgın atılmaktan sesleri kısılmıştı ve ne kadar mücadele etmiş olurlarsa olsunlar bunun yeterli olmadığını fark etmişlerdi.

Öfkemi bastırdım ve umut ışığı olarak öne çıkan tek bir hikâyeye odaklandım. O kadar çok anlatılmıştı ki, neredeyse kusursuz bir netlikte gözümde canlandırabiliyordum. Ophelia yoğun duman ve uçuşan mermiler arasında ellerini kaldırmış yürüyor, yalvarıyordu. Unvanını tekrar tekrar söylerken onu da götürmelerini istedi. Şekil değiştirenlerin saygılı fısıltıları, yalnız olmadıklarından emin olmak için yavrularla birlikte gittiğini söylüyordu.

Tanrım, o kadın çok cesurdu.

Onu öldürmediğim için çok mutluydum. Eğer Jareth gidip kız kardeşini kurtamasaydı, bunu bir an bile pişmanlık duymadan yapardım. Ama bu benim egomun konuşmasıydı.

Hâlâ bilinmeyen çok şey vardı ve bu beni rahatsız ediyordu. Sürüme böyle bir şey olmasına izin veremezdim. Jareth haklıydı. Biz savunmamızı güçlendirmemiz gerekiyordu. Tüm sürülerin uyanması ve birlikte savaşması gerekiyordu.

Jareth umursamadıklarını ama bundan sonra umursamak zorunda kalacaklarını söyledi.

Büyükbabam burada değildi ama Beta'sını gönderdi.

Destek. Bunun bir anlamı olmalı. Yine de kendi büyükbabamı tepkisi hakkında konuşacak kadar tanıımıyordum. Diğer Alfaların hiçbirini o kadar da iyi tanıımıyordum. Jareth bile benim için hâlâ bir gizemdi ama birilerinin bana güvenmeye başlamasının zamanının geldiğine karar verdim.

Onu.

Üzerinde çalıştığımız yığından kalan son moloz parçasını da damperli kamyonun arkasına taşıdım ve üzerimdeki teri sildim. Alnımız. Artık güneş doğmuştu ve başımıza acımasızca vuruyordu. Coral'ın aceleyle hazırladığı kalın giysiler sıcağa hiç yardımcı olmuyordu. Yanımdaki küreğin üzerine çöktü, Skoll ona su ikram ederken biraz hava almak için yakasını salladı.

"Neden siz ikiniz biraz dinlenmiyorsunuz?" Çalışmayı taradım Jareth'i arama çabaları. Derin bir kayıp duygusu bağda yankılanıyordu ama onu hiçbir yerde göremiyordum.

"Bir dakika içinde." Coral soğuk sıvıdan biraz içti ve sürahiyi bana uzattı. "Beta Calder ile konuşacağım ve Fenrir'in tepkisinin ne olduğunu öğreneceğim."

Arkadaşıma gülümsedim. Düşüncelerimiz çoğu zaman aynı doğrultuydu ve yanımda olmasını tercih edeceğim başka bir Beta yoktu.

"Bölgedeki tüm Alfaları acil bir toplantıya çağırın. Toplantıya Cerberus topraklarında ev sahipliği yapabiliriz, böylece kimsenin çok uzağa gitmesine gerek kalmaz. Bir saldırı planıyla hazır olmak istiyorum, böylece Jareth'in bunu ayarlamak için stres yapmasına gerek kalmaz."

"Anlaşıldı, Alfa." Coral bana sahte bir selam verdi. Skoll'a su testisini uzatırken başımı salladım, hâlâ ısrarla bahsettiği Roger denen adamın kim olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.

*

Güneş o kadar parlaktı ki, sonunda geniş omuzlarını ve dağınık siyah bukleli başını seçene kadar gözlerimi kısmak zorunda kaldım. Uzaktaydı. Puristlerden arta kalanların bir vinç tarafından uzun bir yarı kamyonu yüklendiği yerde durdu.

Yanındaki şekil değiştiren, amcamın yaşlarında bir beta kurttu. Tuzlu ve biberli saçları kafasına yakın kesilmişti ve hareketleri militarist ve keskindi. Jareth'e hitap şeklinden, onun henüz tanışmadığım Beta Griffon'u olduğunu tahmin ettim. Son kayış da bağlanana kadar onları rahatsız etmek istemediğim için geride durdum.

Beta yola çıkmak için bir düdük çaldı ve öndeki kamyonu tırmandı. Jareth çölde tek başına durmuş, bir yandan sigarasını yakarken bir yandan da dağlara bakıyordu. Yine de tereddüt ettim, içindeki kargaşayı hissediyor ve söyleyecek doğru kelimeleri arıyordum.

Yüzünü acımasız güneşe dönerken bir duman bulutu üfledi. "Ne düşünüyorsun prenses?"

"Bir prenses değil." Koşullara rağmen gülümsedim ve sonunda aramızdaki mesafeyi kapattım.

"Cevap değil." Gözlerindeki karanlığı aydınlatmak için hiçbir şey yapmayan hafif bir gülümseme dudaklarını kıpırdattı.

"Düşünüyorum da, bir acil durum toplantısı ayarlamalıyız. diğer Alfalar." Sanki çok önemli bir şey değilmiş, yüzlerce şekil değiştirenin hayatını riske atmayacakmışız ve diğer Alfalara savaş açmayacakmışız gibi söyledim. başka bir sürü için kendi halkımı tehlikeye atmayı önermediğim gibi.

"Çok uzun zamandır Alfa değilsin." Jareth'in kahkahası mizahsızdı. "Hâlâ insanlara inanıyorsun. Bu çok hoş."

Hakaretin omuzlarımdan yuvarlanmasına izin verdim. Şu anda zor bir durumdaydı. "Denemek zorundayız."

Elindeki sigaraya baktı, sanki parlayan kor dünyadaki tüm cevapları barındırıyormuş gibi. "Harekete geçmeyecekler. Onlar asla yapmam."

Omzumun üzerinden baktım, temizlemeye çalıştığımız küçük kasabanın yıkımını görüyordum. Hala çığlıklarını duyabiliyordum. yavrularını ve sevdiklerini kaybedenler için.

"Onları ikna edeceğiz," dedim. Akli başında hiçbir Alfa bunun cezasız kalmasına izin vermezdi.

"Bunun ilk kez olmadığının farkındasınız değil mi?" Jareth başını salladı.

"Hiç Luna alındı mı?" Geçmişimizi düşündüm Tarih dersleri, Jareth tamamen bana dönene kadar bir an için kendimi unuttum.

Kan çanağına dönmüş ve asla düşmeyecek gözyaşları için yalvaran o kararmış gözler, ruhumun derinliklerinde saklı olan acıyı çekiyordu. Varlığımın her zerresi onun acısına son verme ihtiyacıyla ağrıyordu.

Dokun ona. Kurdum beni ileri itti.

Tökezledim ve panikle elindeki sigaraya uzandım. "Şundan biraz alabilir miyim?"

Yavaşça üzerinden geçerken bir kaşını kaldırdı. Parmaklarım tenini sıyırdı ve orada kalmalarına izin verdim, yalnız olmadığına dair güvence gönderdim. Onu görmüştüm. Bir erkek olarak kim olduğu gerçeğini ve bir lider. Sürüsünün acısını kendi acısıymış gibi kabul ederdi.

Alfa olmak yalnız bir pozisyondu ve Beta'sı bile pek sıcaklık vermemişti. Benim Sage ve Coral'ım, amcam ve büyükannem vardı. Sahip olduğu tek şey kız kardeşiye ve o da gittiyse...

Anladım ve onun yanında olmak istedim.

Niyetim kalbine ulaşmış gibi titreyerek gözlerini kapattı ve içimi bir huzur kapladı. Garip bir şekilde sigarayı elinden aldım ve dudaklarıma bastırdım.

Tadı yanan ölüm gibiydi.

Dilim, boğazım ve ciğerlerim kalın bir suyla doldu. İğrenç pamuk kötülüğü ve hemen öksürmeye başladım, vücudumu bu tattan kurtarmaya çalışıyordum.

"Kahretsin, Kera." Jareth omzumdan tuttu ve sırtımı sıvazladı. "Nasıl bu kadar masum olabiliyorsun?"

"Masum mu?" Öksürdüm, hâlâ cehennem gibi ölüm çubuğu dumanından boğuluyordum. "Biliyor musun? Her zaman bir pislik değilmişsin gibi davranacağım."

Numara yapmıyordum. Yapabildiği tatlılığı görmüştüm ama nefes almak cidden acı veriyordu.

"Numara yapma." Sigarasını geri alırken iç çekti. "Ben her zaman bir pisiğim."

Ona meydan okuma dürtüsü içimden geçti ama ne yeri ne de zamanıydı. Dünya değişiyordu. Etrafımız Kaos. Ve geleceğimizin neye benzeyeceğini bilmiyordum.

Ama korkmayı reddettim. "Onu geri getireceğiz, tamam mı? Söz veriyorum yapacağım-"

Dudakları sahiplenici bir şekilde benimkilere çarptı ve söylemek istediğim diğer kelimeleri çaldı.

Öpücük kızgın ve baskındı. Dudaklarım morarmıştı. Bunun acısı beni nefessiz bıraktı. Boğuluyormuş gibi bana sarılırken, içimde alevler yükseliyordu.

Ayaklarımın altındaki kavrulmuş toprak.

Çok geçmeden ağzını kapattı ve dağların çorak çölün ötesinde farklı bir yaşamı işaret ettiği uzaktaki ufka baktı.

"Tutamayacağın sözler verme." Sigarasını yere attı ve alnını benimkine yasladı. Yorgun

Onunla aramdaki bağdan yayılan acı bana yeni bir enerji verdi.

"Onları yardım etmeye ikna edeceğim." Hırladım, düşündüm Yapmam gereken her şeyi. Cerberus paketine gitmek için acele etmeliyim. Acil toplantı çağrısı yaptığımda hemen geleceklerdi. Diğer Alfalar mantıklı davranırdı. Birlikte duracağız.

Jareth yalnız olmayacaktı.

"Göreceğiz." Dudaklarıma neredeyse özür dileycek kadar yumuşak bir öpücük kondurdu ve arkasını döndü.

Ona göstereceğim. Arkasında bıraktığı ölüm sopasının yanan korunu ezerek söndürdüm.

Kesinlikle. Kurdum küçük bir öksürük çıkardı. **Ayrıca, bir daha asla o boku içme.**

"Plan nedir?" Skoll garajımın duvarına yansıtılmış insan şehri haritasına bakarken çenesi sıkılmıştı.

Anahtarı tezgâhın üzerine fırlattım ve ellerimdeki yağı pantolonuma sildim. Vites değiştiricilerin vurduğu makine Pervaneyi tamir ettiğim ve arka kanadı düzelttiğim için aşağı taraf gayet iyi çalışıyordu. Diğerleri boka batmıştı ve motor kabloları tamir edilemeyecek şekilde yanmıştı. Bütün sabahı konsey ile konuşarak geçirdikten sonra, başlamadan önce ellerimle yapacak bir şeylere ihtiyacım vardı boyunlarını sıkıyorlar.

"Planımız Ophelia ve yavrularını almak." Bir sigara tuttum Yağ lekeli ceplerimi yoklarken dişlerimin arasında kibrit arıyordum.

Kurdum, Kera'nın dün nasıl öksürdüğünü hatırlayarak sızlandım. Onu böyle acı içinde görmek beni fiziksel olarak hasta ediyordu. Kaydırdım yanmamış sigarayı kutuya geri koydu ve tezgahdaki İngiliz anahtarının yanına fırlattı.

Kera'yı özledim.

Cerberus'a döneli sadece bir gün olmuştu.

Ben de sürüme bakmak ve konseyi yatıştırmak için eve geldim. Ondan uzakta olmanın verdiği endişe kurdumun sürekli hayal kırıklığını artırıyordu. Ophelia kaçırılalı üç gün olmuştu. Konsey toplantısından bu yana altı saat geçmişti.

Üyeler bir saldırı başlatmayı reddetti. Ve son sigaramın üzerinden üç saat geçti. Geçen her dakika sinirlerimi bozuyordu.

"Neden bana boka basmışım gibi bakıyorsun?" Skoll homurdandı.

"İçine mi bastın? İçinde uyuduğunu sanıyordum."

Gözlerindeki kurt parıltısı benimkini yansıtıyordu. Bastırılmış saldırganlığın bir kısmını boşaltmak için onunla dövüşmeyi düşündüm.

"Bu kadar yeter çocuklar." Coral mutfaktan bir tepsi yemekle içeri girdi. Burun deliklerim alevlendi. Hâlâ belli belirsiz Kera kokuyordu.

Kıyafetlerini ya da başka bir şeylerini paylaşıyorlardı ama üzerindeki koku yanlıştı.

Hayal kırıklığı mı hissettiyse de yorum yapmadı. "Demek konseyiniz can sıkıcı. Ne kadar kontrolleri var ki?"

"Olması gerekenden daha fazla," diye tükürdüm kelimeleri sıkarak. Dişler, onaylarını almak için geçen acı verici uzun süreleri hatırlayarak. Allah rahmet eylesin, babam daha demokratik bir toplum istiyordu. Nüfusumuz artmaya devam ettikçe ben de bu geleneği sürdürdüm.

"Ama son sözü ben söylerim," diye mırıldandım.

Beta Griffon'ım, konseyin uyarısına rağmen emri verdiğimde gitmeye hazırdı. Ordumuz eğitilmişti ve kendilerini

Luna. Şu anda saf şehrin kapılarına saldırıyor olabilirdim. Ama itiraf etmek bana ne kadar acı verse de, konsey haklıydı.

Şekil değiştiren ordumuzun büyüklüğü ve gücü bile, duvarların arkasına tikiştirdikleri milyonlarca insana karşı savaşmak için yeterli değildi.

"Hepsi dövüşemez. İnsanlara şiddet kullanmamaları öğretiliyor," dedi Coral, daha önce yaptığımız konuşmaya geri dönerek. zaten tekrarlandı. "Kendilerine söylense bile birçoğunun bunu yapacağını sanmıyorum ama önce diğer Alfa'larla toplantıya gidelim. Kera'yı alıp ne söyleyeceğini görmek istiyorum."

Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde elimi saçlarımda gezdirdim. Bu zaman kaybıydı. Herkesin nasıl bu kadar sakin olduğunu anlayamıyordum.

Tezgahı ikiye bölmek istedim.

"Koğuşlar sorun yaratacak." Coral haritayı incelerken alt dudağını çiğnedi.

Yaşadığı yer hakkında bu kadar az şey bilmesi biraz üzücüydü. büyümüş. "Koğuşlar her zaman sorunludur. Bu yüzden kaynağım benim için elektrik akımını kızarttığı anda bunu fark etmeyecekler."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Artık şehirde casusumuz yok sanıyordum."

"Bilmiyoruz. Onun bir *kaynağı* var." Skoll homurdandı.

Sahiplenici piç.

"Sakin ol." Ben de ona hırladım.

O haklıydı. Casuslarım yoktu. Kimsenin kaynağımın kim olduğunu bilmesine gerek yoktu. Fringes'de yaşayan on altı yaşında bir hacker

pek güven vermezdi. Ama yıllardır onunla çalışıyordum ve beni hiç hayal kırıklığına uğratmamıştı. Bu, uğraştığım çoğu şekil değiştiren için söyleyebileceğimden daha fazlaydı.

Skoll bana ters ters bakmaya devam etti. Aklını okumak için bir paket bağlantısına ihtiyacım yoktu. Evet, kızının annesi gibi olup olmadığını görmek istiyordum, ama onu buna zorlayacak değildim. Ayrıca, şu anda endişelenmemiz gereken daha önemli şeyler vardı. İçeriden daha fazla bilgiye ihtiyacım yoktu. Kız kardeşimi ve yavruları oradan çıkarmam gerekiyordu.

Coral mırıldandı, düşüncelere dalmıştı. "Acaba neden tüm saldırılar güney kapılarının ötesinde gerçekleşiyor?"

Sözleri göz göze gelmemizi engelledi ve ben de eşini görmezden gelerek ona döndüm. Bu sık sık merak ettiğim bir şeydi kendim. "Tahminimce burada daha kalabalık olduğumuz ve daha büyük bir tehdit olarak görüldüğümüz için. Bizim nüfusumuzu azaltmaya çalışmaları mantıklı. sayılar."

"Belki." Parmağıyla duvar haritasına yansıtılmış bir bina kümesine dokundu. "Hükümet araştırma tesislerinin güney kapılarının yakınında yer almasının sadece bir tesadüf olduğuna eminim."

"Sen neden bahsediyorsun?" Skoll'un hırıltısını duymazdan gelerek onun yanına gittim ve omzuna yaslandım. "Daha fazlası var hükümet tesisleri burada ve burada." Şehrin merkezindeki ve biraz batısındaki binaları işaret ettim.

Coral ofladı ve göz ucuyla bana baktı. "Bazı kaynaklarınız var. Üniversite daireleri için hükümet binalarının yerini değiştirdiler ve ben hayatta olduğum sürece hastane burası."

Parmağını güney kümesine doğru sürüklemeyi önce binayı batıya doğru daire içine aldı. "Bunlar hükümet araştırmaları tesisler. Halkın girmesi yasak ama herkes mutantları... şey... şekil değiştirenleri oraya götürdüklerini biliyor."

Haritaya bakıp bu yeni bilgiyi değerlendirirken kurdum sessizdi. Ortaya çıktığında Lycan DNA'sını halktan yok ettiklerini ve bu DNA'ya sahip olanları incelediklerini biliyordum ama tekil olarak değil konum. Harita üzerinde bir nokta. Binanın üzerinde bir X işareti varmış gibi o noktaya odaklandığımızda gözlerim yanıyor, kurdumla birlikte parlıyordu.

Ophelia'yı orada bir kafeste kilitli otururken görebiliyordum. Kaçırıldığını öğrendiğimden beri ilk kez gerçek bir umudum vardı. Bu her şeyi değiştirdi.

"Şimdi nereye gidiyorsun?" Skoll homurdandı ve ben odadan çıkarken onu takip etmek için döndü.

Düşüncelerim somut bir cevap veremeyecek kadar hızlı ilerliyordu. Bu sistemlerin kodlarını almam, görüntülerini hackleyebileceğim güvenlik kameraları olup olmadığına bakmam, mavi baskıları ve düzenleri bulmam gerekiyordu...

"Jareth, dur." Skoll elini omzuma koydu. "O çılgın beyninde her ne oluyorsa, bunu tek başına yapmıyorsun.

O da benim için bir kız kardeş gibidir."

"Bunu biliyorum kardeşim." Elini üzerimden ittim. "Ama bir bebek bakıcısına ihtiyacım yok. Cerberus'a geri dön. Yarınki toplantı için seninle orada buluşacağım."

Eğer şimdi başlarsam, eve dönmeden önce tüm verilere sahip olabilirdim. Belki de diğer Alfa'lara ihtiyacım yoktu. Belki de küçük bir ekip kurun ve...

"Bunu yapamam." Skoll iç çekti. "Kera istiyor."

"Kera ne istiyor?" Tersledim. Onun adını duymak beni olduğum yerde durdurdu. Ruhumun bir parçasının uzaklara uzanması ve eşimle birlikte olma ihtiyacını görmezden gelmek zaten yeterince zordu. Ama kız kardeşim, bu ilkel arzuya boyun eğdiğim için kaçırılmıştı.

Skoll uzaklara bakarken omuzları çöktü. "Kera yalnız kalmanı istemiyor."

Kurdum bu itiraf karşısında sızlandı ama bunun beni etkilemesine izin veremezdim. "Sen ve Kera, Alfa olmanın yalnız olmak demek olduğunu biliyorsunuz."

Meydan okuma gözlerinde alevlendi, söylenmemiş sözler aramızda havada asılı kaldı, çünkü biliyordu. Skoll sırrımı açtığım tek kişiydi. Alfa olarak geçirdiğim onca yıldan ve Başa çıkmak zorunda kaldığımızda, neden kimseye güvenemediğimi herkesten daha iyi anlıyordu.

"Evet, bu benim için işe yaramayacak." Coral başını aramıza sokarken parlak bir şekilde gülümsedi. "Çemberimizde yalnız kalmayız.

Ve eğer Kera'yla çiftleşiyorsan, bize mahkûm olursun. O yüzden hemen ne yapman gerekiyorsa yap ve buradan gidelim."

*

"İhtiyacım olan şey bu." Griffon'a talimat setini uzattım, ben dönmeden önce bir araya getireceğini biliyordum.

Babama Beta olarak hizmet etmiş, etkili ve kaba bir ihtiyardı. Şekil değiştiren sert ve umursamaz görünebilirdi ama eğitimde kıcımı tekmelemediği zamanlarda bana ve Ophelia'ya karşı nazik davranırdı. Yine de kız kardeşim onu parmağında oynatıyordu.

Onun botuna takılıp dondurma külâhını kaldırıma döktüğü günü hala hatırlıyorum. Kız feryat etmişti ve adam onu kucağına alıp tüm arabayı satın almak için satıcıya koşmuştu.

Diğer şekil değiştirenler onunla alay etmeye cesaret edemezdi. Ophelia onun tek zayıf noktasıydı.

Ensemi kaşıdım, Ophelia'nın uzun siyah saçlarıyla onun omuzlarına binişini hatırlayınca boğulmamaya çalıştım sert yüzünü yarı yarıya örtüyordu.

Griffon listeyi okudu. "Bundan emin misin Alfa?" "Eminim."

Beni sık sık sorgulamazdı ama ben de genellikle Bu tür şeyler için onun hizmetlerinden yararlanmak. Diğerleri gibi o da eski kafalı ve metodikti. Uzun zaman önce kimin bu işlere uyum sağlayabileceğini öğrenmiştim. ve işleri kitabına göre yapmayı tercih eden biriydi.

"Peki ya onlar?" Coral ve Skoll'un beklediği zırhlı siyah sedana doğru baktı.

Çöl güneşi.

"Önce onların yöntemini deneyeceğiz, ama başarısız olursa, yapacağımız şey bu."

Griffon sayfayı katlarken başını salladı. "O zaman hepimizin iyiliği için planlarının işe yarayacağını umalım."

*

Açık camdan içeri giren rüzgar Coral'ın sarı saçlarını bir toz şeytanı gibi savuruyordu.

Saatte 120 mil. Rüzgârın uğultusu öfkeli düşüncelerimi ve canavarımın aralıksız ulumasını bastırıyordu.

Parçalanmış ve karmakarışık, yavru arkadaşını kurtarmak istiyordu ve Kera'nın yanına dönmek için bağ tarafından çekiliyordu.

Koruma içgüdüğü

Kurtarılması gereken o kadar çok kişi varken bu çok zordu. Elimden geldiğince onu görmezden geldim, önümdeki yola ve sınırlarını test ettiğim motorun gürültüsüne odaklandım.

Görmezden gelemediğim şey Skoll'un koltuğumun arkasını ölümüne kavramasıydı. Eğer dikkatli olmazsa, özel deriyi yırtabilirdi.

Coral rüzgârın sesini duyabilmek için, "Sanırım onu korkutuyorsun," diye bağırdı.

Dikiz aynasını kontrol ettim, yoldaki bir başka virajda hızlanırken tenindeki yeşil tonu fark ettim. İyi olacaktı.

Benim endişelendiğim zaman kaybı ve bunun kız kardeşim için ne anlama gelebileceğini düşündüm. Ophelia'nın bir sebepten dolayı canlı yakalandığına inanmak zorundaydım. Eğer ölmesini isteselerdi, onu öldürürlerdi.

Görmek. Diğer Alfalarla temasa geçmek için bu aptalca planı yapmamın tek nedeni buydu.

Kader ortağım olan ateşli kızıl kafa bunun işe yarayacağını düşünebilirdi ve ben de onun neler yapabileceğini merak ediyordum ama Kera'nın hâlâ böyle bir umuda sahip olması için daha önce çok kez yanmıştım.

"Hiç uyudun mu?" Sage beni kulübede karşıladı, ellerinden yemek kokuları yayılırken cennet gibi kokuyordu.

Teşekkür ederek homurdandım ve ondan kahvaltılık bir sandviç kapıp banyoya girdim, aynadaki yansıma bakarken bisküvi ve yumurtayı ısırdım. "Uyumak için zaman yok," diye konuştum ikinci ısıriğin etrafında.

Gözlerim şişmiş ve kan çanağına dönmüştü. Neredeyse kurdumun içlerinde volta attığını görebiliyordum, tekrar eşinin yanında olmak için can atıyordu. Küçük Midemde kelekler uçuşuyordu ama bunu açlığa yordum. Ya da sinirler. Bölgede sağlam bir varlık gösterecek kadar uzun süredir Alfa'da değildim. Yine de buradaydım, acil bir toplantı düzenlemek için geçen gün koşucular gönderdim ve sürü anlaşmasını bugün Cerberus topraklarında bulunmalarını talep ediyor.

Başarısızlığın nasıl görüneceğine çok fazla odaklanmamaya çalıştım.

Coral yakında Jareth ile burada olacaktı. Bunun için çalışmalıydım. Onun için. Ve Ophelia için. Kız kardeşini çok az tanıyordum ama kendini o yavrular için feda ettiği düşüncesi koruyucu içgüdülerimi harekete geçirdi.

Diğer Alfalar da bunu hissedecekti. Bundan emindim.

Jareth'i hayal kırıklığına uğratmayız.

Sandviçin geri kalanını ağızıma attım ve saçımı fırçaladım. Sage kapının girişinde durmuş, yüzünde

Bu sabahın gerginliğini azaltmaya yardımcı olan rahatlatıcı büyü. Coral'ın aksine Sage, ben istemedikçe fikrini asla özgürce söylemezdi. Sürüdeki küçük sorunları şefkatli ve yargılamayan bir kalple ele alarak iyi bir Luna oldu.

Kader onu buraya göndermeseydi ne yapardım bilmiyordum. Dedikodu ve söylentiler yüzünden şekil değiştirenleri öldürmek bana sadakat kazandırmazdı. Beni daha iyi hissettirecek olsa bile.

Şaka yapıyorum.

"Bırak yardım edeyim." Sage fırçayı elimden aldı ve saçımı düzeltti. Lavaboya yaslandığımda iç geçirdim ve

Saç tellerimi örgü haline getirirken sakinleştirici büyüğü kafa derime işliyordu.

"Teşekkür ederim." Aynada onun gözleriyle karşılaşmak istemediğim için alt dudağımı çiğnedim. Benim ve bu sürü için çok şey yapmıştı. I bunu telafi etmenin bir yolunu bulmalıydı.

Sage örgüyü bitirene kadar bekledi ve ellerini geri çekti, büyüğü varlık yeteneğiyle beni zorlamak istemiyordu.

İnsanları iradesine boyun eğdirebiliyordu. Son zamanlarda büyüğü o kadar güçlenmişti ki beni bile biraz korkutuyordu. "Konuşmak istediğin bir şey var mı?"

Gözlerimi onunkilere diktim ve yüzündeki sıcak ifadeyi gördüm. Yüzünü. Belki de bu konuşmayı Coral'la yapmak daha doğru olurdu ama onu Skoll ve Jareth'le bırakmışım çünkü yalnız kalmasını istemiyordum. Yine de bu soru içimi kemiriyordu ve sormak için bir daha ne zaman fırsat bulacağımı bilmiyordum.

"Maddock amcamla aranızdaki eş bağına göre hareket etmekte neden tereddüt ettiniz?"

"Birkaç hafta insanlar için o kadar da uzun bir süre değil." Sage kıkırdadı. "Şekil değiştiren standartlarına göre bunun sonsuzluk gibi gelebileceğini biliyorum. Sorunuza cevap vermek gerekirse, tereddüt ettim çünkü aramızdaki duyguların yoğunluğuna dayanabileceğimden emin değildim. Ve ben de aramızdaki Onları hak ediyor muydum yoksa onlara göre hareket ederek Coral'a bir şekilde zarar mı veriyordum?"

"Ama hayatta kaldın," diye üsteledim, biraz fazla hevesle ve utanç içinde sesimi alçalttım. "Duyguların yoğunluğu. Teslim olduğunda o kadar da kötü değillerdi."

Sage elini omzuma koyarken bana bilmiş bir gülümseme verdi. Bir enerji patlaması göğsümü doldurdu, neredeyse sersemlememe ve başımın dönmesine neden oldu.

"Hayatımda verdiğim en iyi karardı ve iki hafta beklememeliydim ama aşk hikayeniz size ait. Sizi nereye götüreceğini görmek için kalbinizi takip etmeniz gerekecek."

"Bu hiç yardımcı olmadı," diye mırıldandım nefesimin altında.

"Bana öyle geldi." Kolumu okşarken güldü. Yansıyama baktım. Torbalar gitmişti ve gözlerim berraktı. İyi dinlenmiş görünüyordum ve kendimi harika hissediyordum.

Cadılar çok garipti. Ve
havalı.

Ama neden hepsi bilmecelele konuşmak zorundaydı?

*

Kader arkadaşı dūřüncelerimi derinlere gömerek dışarı fırladım ve bahçede Maddock'la karşılaştım. Çoktan iri kahverengi kurduna dönüşmüştü ve gitmeye hazırdı. Bu kadar önemli bir toplantı için, Çevreyi devriye gezmek, varış eskortlarını organize etmek ve Alfa'nın evinin misafirleri kabul etmeye hazır olduğundan emin olmak arasında ikimiz de fazla uyuyamamıştık.

Maddock'un kurdu alçak bir hırıltı çıkardı. Bu sabah her zamankinden daha sinirliydi. Alfa Nolan'ın Fenrir'deki evinden ayrıldığımızdan beri onu rahatsız eden bir şeyler vardı. Sage'in etkisi geçmiş olmalı.

Çünkü bana hiçbir şey söylememişti.

"Sizce bu toplantı yanlış bir şey mi?" Yanımda amcamın kurduyla koşuya çıkarken sordum.

"Hayır, bu önemli," diye konuştu bağlantı aracılığıyla.

Kuşlar cıvıldıyor ve sabah sisi ağaçların üzerinden kalkıyordu. Yavaşça yükselen güneş, geriye doğru işleyen bir saat gibiydi ve her dakikayı acı verici bir şekilde uzatıyordu. Hareketi tercih ederdim. Oturup böyle konuşuyorduk ama Alfa olmanın pek çok kuralı vardı.

Kuralları biz koyarız. Kurdum tedirgin bir hırıltı çıkardı.

Bizim topraklarımızda var.

Terli bir nefes verdim ve dūřüncelerimin beni götürdüğü yönü görmezden gelmeye çalışarak hızımı artırdım. "Bana sorunun ne olduğunu söyleyecek misin?"

Sessizlik.

Büyürken hep onun sessiz yalnızlığını arardım. Hayatımdaki sürekli kaos ve saçmalıklar için hoş bir rahatlamaydı. Ama sabrım tükeniyordu ve kurdum huzursuzdu.

"Eğer senin üzerinde işe yarasaydı, tükürmeni sağlamak için bir Alfa komutu kullanırdım."

Maddock'un kurdu omzunun üzerinden baktı ve homurdandı.

"Peki. Bana söyleme." Amcamı görmezden geldim ve onun yerine uyanan ormanın şarkısına odaklandım.

Keskin esinti ciğerlerimi doldurdu, oksijen için yanarken ferahlattı. Daha sıkı koştum, hareketsiz oturmaktan daha fazlasını yapma ihtiyacıyla kaslarımı ve sınırlarımı zorladım. Bu ormanda açtığım patikalardan dökülen yaprakların arasından avlar saçılıyordu. I Merkezde kalmak için bu berraklık ve doğa ile huzur anına ihtiyacım vardı. Her şey yoluna girecekti.

Diğer Alfalar bize yardım edecekti.

Bunu biliyordum.

"*Kera, bekle.*" Alfa'nın malikânesinin bahçesine yaklaştığımızda Maddock yavaşlayarak tırısa kalktı.

"Söyleyecek bir şeyin olduğunu biliyordum." Ellerimi başımın üzerine koydum, yürümeye başlarken ağır ağır nefes alıyordum.

"*Bu toplantı planladığınız gibi gitmezse hayal kırıklığına uğramayın.*"

Onunla yüzleşmek için döndüğümde neredeyse açıktaki bir köke takılıyordum. "Yapılacak en doğru şeyin bu olduğunu söylemiştin."

"Öyle." Maddock yer değiştirdi. Kemikleri yeniden düzenlenirken sesi hâlâ kurt gibi gırtlaktan çıkıyordu. "Ama bunun daha önce Lone Pine'a yapılan saldırıda da yaşandığını gördüm. Kasabanın Fenrir ve Anubis sürüleriyle sınırı olmasına ve bu da onu bölgeler arası bir kriz haline getirmesine rağmen, kurallarımız Nişanlılık, saf şehrin içine doğru kovalamaca yapmayacaktı."

Fenrir'in en güney bölgesine yapılan büyük bir saldırı olması dışında Lone Pine hakkında hala pek bir şey bilmiyordum. Fenrir ve Anubis'in güç merkezleri olarak arasındaki ilişki. Amcalarımın orada savaştığını ve Skoll'un bir yavru olarak kurtarıldığını biliyordum. yıkım. Ancak ayrıntılar hakkında fazla konuşmadılar. "Bu farklı.

Püristler çocukları aldı."

"Lone Pine'daki yavrular için de gittiler." Maddock çenesindeki sakalı kaşdı ve bana öyle acıma dolu bir bakış attı ki Savunmalar yükseldi.

"Anubis'in Luna sürüsünü de aldılar." Hırladım. "Belki de Alfalar o zamandan beri bir çift taşak büyötmüştür."

"Belki." Maddock yanımdan geçti.

Avuçlarımı gözlerime bastırdım ve sinirlerimin yatışmasını diledim. "O zaman ne yapmamızı öneriyorsun?"

"Şu anda yaptığın şey." Omuz silkti.

"Biliyor musun, eskiden daha yardımseverdin." Onun hızına yetişmek için ileri atıldım.

"O sen çocukken oldu. Artık bir Alfa'sın. Eğer tavsiyemi istiyorsan, bunu istemelisin."

"Ne yaptığımı sanıyorsun?" Hayal kırıklığı içinde neredeyse çığlık atacaktım.

"Tavsiyemi mi istiyorsun?" Maddock yürümeyi bıraktı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Bu konuşma çok komik." Kestirip attım. "Evet. Sigma. Danışman. Lütfen bilgi verin."

Ağır bir iç geçirdi. "Bazen yapabileceğin tek şey denemektir, işe yaramayacak olsa bile."

Yabancı bir motorun gümbürtüsü ve gevşek çakıllarda çok hızlı giden lastiklerin gıcirtısı dikkatimizi eve doğru çekti. Maddock ölümcül vaatlerle dolu bir uyarı hırıltısı çıkardı.

Kalbim göğsüme fırlarken ve kurdum onayını ulurken onu susturmak için bir bakış attım.

O burada!

"Hâlâ tavsiyemi istiyor musun?" Amcam şık siyah sedana ters ters baktı.

"Eğer konu eşimse, bunu kendine saklayabilirsin." Tekrar hırlamaya başladığında koluna bir şaplak attım.

*

Derin bir nefes aldım, canavarımı sakinleştirdim ve evin önüne doğru yürürken çok hevesli görünmemeye çalıştım. Bu bir peri masalı değildi. Gerçekten berbat bir durumun ortasındaydık. Hayatlar tehlikedeydi. Yapmamız gereken işler vardı.

Ama o anda, koyu renk gözlüklerinden yansıyan güneş ışığı ve sanki beni nerede bulacağını biliyormuş gibi başını bana doğru çevirmesiyle kalbim küt küt atmaya başladı. Sanki yeniden on yaşındaydım ve daha parlak bir gelecek için hâlâ umudum vardı.

Yalnız kalacak vaktimiz yoktu ama o karşı konulmaz arzuyu bastıramıyordum. Sadece bir dakika. Elimden gelse onu çalardım.

Tanrılar. Neyim var benim?

Bizi bir araya getiren bağ buydu. Bundan başka bir şey değil. İkimiz de daha önemli şeyler söz konusu olduğunda dürtülerimize göre hareket etmeyecek kadar güçlüydük. Ama bedenim hâlâ ağrıyordu ve ruhum geçen gece gölde yaşadığımız gibi daha fazla anın özlemine çekiyordu. Elleri üzerimdeyken...

Bu düşünce beni ayılttı.

Nasıl bir geleceğimiz olacaktı? Kaotik bir dünyada çalınmış anlar... Tabii bu, önce saflarla olan savaştan sağ çıkabilirsek.

Bir yırtıcı hayvan gibi yavaşça bana doğru yürürken ona doğru koşma dürtüsüne direnerek sabit durdum. Yaklaştıkça varlığı tüm havayı emiyor gibiydi. Güç, acı ve adrenalinin girdabı sabah güneşini kararttı.

Kurdum bizi saran erkeksi kokunun tadını çıkararak inledi ve nefes nefese kaldı. Tozlu adaçayı, biber ve tütün kokusu benim felaketim olacaktı.

Zaten kıyafetlerimi yırtmak istiyordum.

Kendine gel, Kera. Jareth'e bakarken nefesimi sakinleşmeye zorladım. "Hey. İyi misin?"

Gerçekten pürüzsüz. Tabii ki iyi değildi.

Jareth homurdandı, elini örgümün altından geçirdi ve kokumu içine çekmek için eğildi. Dudaklarımı ıslatıp başka bir öpücüğe hazırlanırken beklenti karnımda dönüp duruyordu.

Ama beni öpmedi.

Alnını benimkine yaklaştırdı ve kalp atışları yavaşlayıp nabızı düzene girerken derin bir nefes aldı. "Bunu yapmaya çalıştığın için teşekkür ederim. Acele edelim ve şu işi bitirelim."

Bu bir öpücük değildi ama onun sakinleştiğini görmek ve bunun benimle bir ilgisi olduğunu bilmek kendime olan güvenimi artırmaya yetti.

Katılmıyorum. Kurdum homurdandı.

Onu ve ilkel dürtülerini görmezden gelerek çenemi düzelttim ve bir adım geri attım. Jareth'in sedanının arkasından bir limuzin yanaştı.

Daha fazla şekil değiştiren geldikçe orman yaprak hışırtılarıyla canlanıyordu. Sonra, bir an daha çalacaktım.

şu an doğru zaman değildi.

*

Alfalar Nolan, Uki, Oscar ve Jareth yemek odasında benimle birlikte bulunan tek kişilerdi. Tüm muhafızları ve refakatçileri Ava'nın hazırladığı yemeğin tadını çıkararak etrafta dolanıyordu. Anlaşma bu toplantılarda büyü kullanılamayacağını söylüyordu. Sage son zamanlarda çok güçlenmişti ve en iyi niyetine rağmen büyüünün bir kısmının sızmasından endişeleniyordum, bu yüzden tatsız yemekler yedik ve

eşit derecede metanetli yüzler bölgenin kaderini tartışıyor.

İyi gitmiyordu.

"Anlamadığım şey, bunun nasıl bir kurtarma operasyonu olduğunu düşündüğünüz.

durum. Luna onlarla kendi isteğiyle gitmedi mi?" Alfa Oscar güzel bir adamdı. Esmer ve temiz kesimli.

Benzer yapılarına ve saç renklerine rağmen Jareth. Jareth'in kenarları pürüzlüyken, Oscar köşeli bir yüz ve mizahla parlayan gözlerle parlatılmıştı. Çiftleşmemiş erkek miskin baskın kokusu öğürmemeye neden olmasaydı ona daha çok hayran olurum.

Jareth sanki kurdu düşüncelerimi hissedebiliyormuş gibi yanımda hırladı ve ayağını yere vurmaya başladı. "Kız kardeşim kaçırılan yavrularla birlikte gitti. Planımız, daha önce yapmamız gerektiği gibi hepsini kurtarmak."

"Lone Pine farklıydı." Alfa Nolan sanki arkasındaki Skoll'u hissedebiliyormuş gibi kapıya baktı. Büyükbabam bu eve adımını attığından beri ketum davranıyordu. Sanki kızının hayaletleri hâlâ onu burada rahatsız etti. "Saldırmaya hazırдық ve onları katlettik. Sadece birkaçı kaçabildi."

"Belli ki mesajı almamışlar." Jareth'in ayağı daha hızlı vurmaya başladığında homurdandım. Endişeli enerjisi kurdumu kızdırıyor ve derimin altına işliyordu. "Aynı hatayı bir daha yapmayacağız."

Jareth sırtarak göz ucuyla bana baktı ama ben ona bakamayacak kadar kızgındım.

"Bunlar tutkulu sözler, genç Alfa." Uki sandalyesinde arkasına yaslandı ve bıçağının ağzıyla pençelerinin altını temizledi. "Bir savaşta kendi şekil değiştirenlerini katletmek istediğinden emin misin? kazanamaz mı?"

Zıplamasını engellemek için elimi Jareth'in dizine koydum. Coral'ın buraya girmesine izin verilseydi, bu seraserilerin aklını başına getirebilirdi.

Jareth'in bağ aracılığıyla kaynayan öfkesi üzerime çöktü ve dişlerimi sıktım.

"İnsanlardan daha zayıf olduğumuzu mu söylüyorsun?" İşte bu oldu.

Diğer Alfa'nın kurtları meydan okuma karşısında öne atıldıkça masanın etrafından hırıltılar yükseldi. Gerginlik daha da arttı ve benim canavar pençelerini uzattı. Şimdi böyle bir toplantıya neden sadece Alfaların girebildiğini anlıyordum. Birbirimizi parçalayacaktık. ayrı. Yolumuza kim çıkarsa çıksın Tanrı yardımcımız olsun.

"Hayal kırıklığını anlıyorum torunum." Alfa Nolan yorgun bir iç çekişle dişlerini geri çekti ve kendini hepimizden daha hızlı kontrol altına aldı. "Ama şekil değiştirenler ile safkanlar arasında çıkacak bir savaş her iki tarafın da ağır kayıplar vermesine neden olacaktır. teknolojimiz yok."

Ellerimi saçlarımın arasından geçirmek istedim. "Önce bize saldırarak zaten savaş ilan ettiler."

"Hepimiz değil." Alfa Oscar takım elbisesinin kollarını düzeltirken gözleri hâlâ canavarıyla parlıyordu. "Anubis'e saldırdılar ve Luna da isteyerek onlarla birlikte gitti. Bunun nasıl Cadejo'nun sorunu olduğunu anlayamıyorum."

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" Çenem neredeyse masaya çarpacaktı.

Jareth sandalyesini arkaya çarptı. "Eğer bu korkaklar toplantısı biterse, kız kardeşimi kurtaracağım."

Her şey o kadar hızlı oldu ki tepki verecek zamanım bile olmadı. Oscar'ın gözleri kıpkırmızı parladı ve Jareth'in dişleri uzadı. İki adam da bana doğru saldırdı. birbirlerinin boğazına sarıldılar. İkisinin arasına atladım, kimin kazanacağından emin değildim ama Oscar'ı dostumdan uzak tutmak için duyduğum koruyucu dürtünün üstesinden geldim.

Jareth'in gücü vahşi bir şekilde gümbürdüyordu ve bu odayı kanın kaplamasını istemiyordum.

Oscar'ı duvara çarparken, "Sakin ol," diye tısladım.

Gözleri hâlâ kırmızı parlıyordu ama kokumu içine çekerken düz dişleriyle mükemmel bir gülümseme verdi. "Özür dilerim, Alfa."

Arkamdan gelen hırıltılar şiddetlendi. Arkama dönüp baktığımda Nolan'ın Jareth'i kollarından tuttuğunu gördüm. Yüzü öfkeyle çarpılmıştı ve sahiplenici bir kıskançlık içimdeki bağı yumrukladı.

Ne yaptığımı fark ettiğimde Oscar'a olan bağlılığımı çabucak bıraktım.

Bitti.

"Bırakın beni." Jareth homurdandı ve ellerini kaldırarak tehdit anlamına gelmiyordu.

"Jareth... Ben..." Özrümü duymayı beklemeden hışımla yanımdan geçip giderken fısıldadım.

Başarısız olmuşum.

Ve öfkeli varlığının gücü odayı doldururken, o gittiğinde oda soğuk bir boşluğun içine çekildi.

Ona git, diye yalvardı kurdum.

"Bırak onunla ben konuşayım." Diğer iki Alfayla yüzleşmek için döndüğümde Nolan omzumu sıktı.

Oscar tek bir düğmesi bile açılmamış takım elbisesinin düğmelerini ilikledi.

dikiş. "Bunun müzakerelerimize gölge düşürmeyeceğine inanıyorum ama şunu anlamalısınız ki, şekil değiştirenlerimi etkileyen her türlü eylemin maliyetini tartarım."

Başımı salladım, konuşamayacak kadar uyuşmuşum ve hâlâ tüm bunların nasıl olduğunu anlamaya çalışıyordum.

Bu noktada muhtemelen en güvenli çıkış olan yan kapıda durdu ve bana sıcak bir gülümseme verdi. "Seninle konuşmaktan keyif alıyorum Kera. Ne yazık ki sadece bugün yüz yüze görüşebildik. Eğer halkımın kanını dökmemi gerektirmeyecek bir ihtiyaç duyarsan, sana nasıl yardımcı olabileceğimi söyle."

Buna ne diyebilirdim ki?

Kapı Oscar'ın arkasından kapanırken Uki'ye döndüm ve her şeyin nasıl bu kadar hızlı ters gittiğini merak ettim.

Kıkırdadı, çizmesini masamın üzerine koydu ve bıçakla pençelerini temizlemeye devam etti. "Sana hayranım genç Alfa, ama

sürü politikaları hakkında hala öğrenmeniz gereken bir iki şey var. Sıradaki Böyle bir toplantıya çağırdığınızda, yardım karşılığında sunacak bir şeyiniz olsa iyi olur."

"Doğru şeyi yapmak yeterince teşvik edici değil mi?"

Homurdandım. Coral muhtemelen bana, "*Doğru olanı yaparsan daha çok sinek yakalarsın*" derdi.

Tatlım, ama bu çok yanlıştı. Uki çakısını katladı ve bir kenara koydu.

"Sanırım kalbinin sesini dinleyerek doğru şeyi yaptığını düşünüyorsun." Bakışları bana dönmeden önce Jareth'in çıktığı kapıya kaydı. "Ama hepimiz aynı duygulara sahip değiliz. bu durumda yatırım. Sürü topraklarındaki savaşa yardım etmek için gelirdim. Aşk için şekil değiştirenlerimi feda etmek tamamen farklı bir şey.

önemli."

Tırnaklarımı avucuma geçirdim ve boğazımda yükselen safranın tadına baktım. Jareth haklıydı. Tüm Alfa'lar bencil pisliklerdi. Sadece kendilerini düşünürlerd. Ve toprakları. Ve insanlarını...

Burada hatalı mıydım?

Başımı salladım ve bu yola girmeyi reddettim. Kelimeleri çarpıtıyorlar ve oyun oynuyorlardı. O tavşanın içine düşmezdim. delik.

Bu yanlıştı.

Umursamaları

gerekirdi.

"Akıllıca bir söz," diye ayağa kalkarken beyaz ipek bluzunun üstünü çözdü Uki, "biriyle çiftleşiyor olmanız, tüm hayatınızın onun etrafında döndüğü anlamına gelmez."

Şaşkınlıkla omzuna kazınmış iddia işaretine baktım. "Çiftleştiniz mi?"

Duh. Kera. Bu şimdi çok açıktı ama daha önce sormak aklıma gelmemişti ve kimsenin bundan bahsettiğini hatırlamıyordum.

Uki omzunu kapattı ve gömleğini düzeltti. "Öyleyim ve bir anlaşmamız var. O yalnız yaşamayı tercih ediyor ve ben de her yıl kızgın olduğumda onunla tatil yapıyorum. Bu ikimize de diğer zevklerimizi keşfetmek için zaman bırakıyor."

Gülümsedi. "Ama sana işaretimi göstermemin nedeni bu değil. Hayatın asla sandığımız kadar siyah ve beyaz olmadığını anlamanı istiyorum."

Bu da ne demek şimdi? Benim kurdum hiper-Uki'nin sözlerine odaklanırken bir yandan da onları kendim işlemeye çalışıyordum. İkimiz de güçlü bir dişi Alfa olarak ona hayrandık. Çiftleştiğini bilseydim, durumumla ilgili tavsiye almak için onu arayabilirdim.

Yine de hiçbir şeyi değıştirmede.

Yanıliyordu.

Yoksa yanıliyor muydum?

Kafam çok karışmıştı.

"Um, Kera. Ne oldu? Jareth burada çıldırıyor."

Coral'ın paket bağlantısından gelen sesi beni düşüncelerimden kopardı.

"Ben de geliyorum." Uki'ye başımı salladım ve ayrıldım.

Keşkeler üzerinde durmanın zamanı değildi.

Harekete geçme zamanı gelmişti.

Nabzım kulaklarımda uğulduyor, bir sigara yakmaya çalışırken Skoll ve Nolan'ın söylediği cesaretlendirici sözleri bastırıyordu.

Siktiğimin Oscar'ı.

Şu sıçan piçini öldürelim.

Ondan nefret ediyordum.

Cadejo'nun toprakları bölgedeki en zengin topraklardı ve bunun sebebi de diğer sürüleri bağımlı kıldığı biyodizel ihracatı idi. Yıllarca diğer Alfaların daha sürdürülebilir kaynaklar kullanmasını sağlamaya çalıştım, hatta kendim özel ekipman üretmeyi bile teklif ettim, ancak kısa vadede bana borçlu olmak istemediler. Bunun yerine o pisliğin cebini doldurmayı tercih ettiler. Hepsi korkaktı, değişimden korkuyorlardı ve o da onlarla aptallarmış gibi oynadı.

Sanki ondan nefret etmek için yeterince sebebim yokmuş gibi, Kera'nın onu korumak için acele etmesini izlemek...

Onun kokusunu içine çekmesini izlemek.

Kibrit çakarken ellerim titredi.

Daha önce hiç böyle bir öfke yaşamamıştım. Canavarım hırlıyor, o sik kafalıyı avlamak için serbest bırakılmak için yalvarıyordu. Tüm sürülerimizin geleceğini değiştirecek bir şey yapmadan önce buradan gitmeliydim çünkü onun boğazını parçalayacak, kanında yıkanacak ve Cadejo bölgesini kendime mal edecektim.

Ki bu çok korkutucuydu.

Böyle düşünmemeliyim.

Kız kardeşim tutsaktı, genç yavrular topraklarımdan alınmıştı ve ben bu saçma toplantıyla vakit kaybediyordum.

Alfa'yı öldür. Safları öldürün... Kurdum adım atmaya ve ilahi söylemeye devam etti.

Skoll etli elini omzumdan çekince gözlerim yukarı fırladı. Kera şatafatlı Alfa evinden çıktı ve verandada durdu.

Beta'sıyla iletişim kurarken bana bakıyordu.

Yüzündeki ifade içime parçalanmış bir kazık sapladı.

Kalp. Bu sabah bir umut ışığı görmüştüm. Şimdi gözlerindeki ışık sönmüş, yerini hayal kırıklığına uğramış bir kabullenişe bırakmıştı.

Kulübe hoş geldin prenses. Çizmelerimin altında ezmeden önce sigaradan derin bir nefes çektim.

*

"Benimle yürüyecek misin?" Kera sordu.

Başımı salladım, canavarımı sakinleştirmek için kokusunu içime çektim ama uzanıp ona dokunmamak için yeterli mesafeyi korudum.

"Çok uzak değil. Yakında dönmem gerek."

Kera'nın dudakları ince bir çizgi halinde sıkıştı, duyguları savaşıyordu. Onları duymazdan geldim.

"Haklı olmandan nefret ediyorum."

Bu beni hazırlıksız yakaladı ve biraz sııttım. "Kaybetmeye alışık değil misin prenses?"

"Prensес değil." Yanıtında sevmeye başladığım her zamanki ısırik yoktu. Bu dünya onu çoktan yıpratmıştı. Gerçek yutulması zor bir haptı.

Ellerimi ceplerime soktum ve yüzünün ana hatlarına baktım. Her seferinde bir adım. Kız kardeşimi dışarı çıkaracak, yobazlara bedelini ödetecek ve topraklarıma tekrar saldırmak konusunda iki kez düşünmelerini sağlayacak, sonra da Kera'yla olan bu eş bağıni çözmek için geri dönecektim.

"Planın nedir?" Dişlilerimin döndüğünü görür gibi bana baktı.

"Anubis kendi başının çaresine bakacaktır." Farklı bir şey beklemiyordum. Ama ne kadar faydasız olursa olsun, yapılması gereken doğru şey buydu. Onu ezmelerini izlemek beni öldürüyordu. Masum bir umut.

"Senin yanımdayım." Omuzlarını dikleştirdi, tıpkı bir savaşçı gibi içinden güç fıskırıyordu. "Birlikte gideceğiz."

"Hayır, yapmayacaksın." Elimde değildi. Örgüsünden kaçan bir tutam kızıl saç kulağının arkasına sıkıştırdım.

"Bana ne yapıp ne yapamayacağımı mı söylüyorsun?" Kızın kaşları kalktı.

Bu meydan okuma onun kıvılcımını yeniden ateşledi.

İşte orada. Boğazımdaki yumruyu yutkunarak geçiştirdim. En azından uzun süre yerde kalmadı.

"Haklılar." Bu gerçek benim için ağır bir yükü. omuzlar. "Kendi konseyim de aynı fikirde. Risk çok büyük. Kayıp çok fazla olur. Kendimizi yok etmeden, tüm teknolojileriyle birlikte bu saf şehre saldırmamızın imkânı yok. Böyle bir şeye hazırlanmak için yüzlerce yılları vardı. Bu yüzden daha önce saldırmadık."

Kera başını salladı. "Yuvarlanmayı ve karnımı göstermeyi reddediyorum.

Bunu düzeltmenin bir yolu olmalı."

"Ophelia kız kardeşim olmasaydı ve ilk inandığın gibi seçilmiş eşim olsaydı yine böyle hisseder miydin?" Bunu söylemek istememiştim.

Ama bu bağın beni etkilediği kadar onu da sağlıklı düşünmeye sevk etmediğini ona göstermem gerekiyordu.

Gözlerindeki inanç doğrudan ruhuma hitap ediyordu. Kera yalan söyleyemezdi. "Evet. Ve Lone Pine sırasında Alfa olsaydım, o savaşta da durmazdım. Bu *yanlış*."

Ondan çok büyük değildim ama bu dünyadaki beş yıllık deneyimim aradaki yaş farkını onlarca yıl uzatıyor gibiydi. Yorulmuştum.

"Eminim yaparsın." Dudaklarımı yanağına bastırdım. "İstersen burada kal ve onları ikna etmeye çalış. Yakında seninle temasa geçeceğim."

Avucunu göğsüme dayayarak beni geri itti. "Bana söylemediğin şey ne?"

Gülümsedim. Zekiydi. Ya da belki de bağ beni daha kolay okunur hale getiriyordu.

"Merak etmeyin. Anubis'e dönmem gerekiyor ama daha iyi bir planım olduğunda haber göndereceğim." Her şey plana uygun giderse, birkaç gün içinde ben de burada olurdum.

"Vazgeçmiyor musun?" Kera rahat bir nefes aldı ve dokunuşuma doğru eğildi. Elimin yüzünde oyalanmasına izin verdim, hissini ezberledim.

ve bağıın içinden nabız gibi atan su katılmamış gücünü içine çekti.

"Hayır." Onu nazikçe öptüm, topraklayıcı kokusunu içime çektim. "Artık gitmem gerekiyor."

"Burada oturup beklemem mi gerekiyor?" Ses tonundaki hayal kırıklığı beni neredeyse güldürüyordu.

"Senin bakman gereken bir sürün yok mu?" Canavarımın onu yanımda tutma arzusunu görmezden geldim.

"Bahsettiğim şey bu değil." Hırladı. "Yapacak bir sürü işim var ama planın ne olduğunu duymayı beklerken çıldıracağım."

"Dikkatli ol prenses." Alnına hafifçe fiske vurdum. "Birileri bana aşık olduğunu düşünebilir."

"Sen yokken kafanın daha fazla büyümesine izin verme." Güldü.

Elini tuttum, başparmağımı parmak eklemlerinin üzerinde gezdirirken kalbimi sertleştirdim ve kendimi uzaklaşmaya zorladım.

"Boya beni

bir şey, tamam mı?"

*

"Bu mudur yani?" Çöl kumlarının üzerinde acımasız güneşin altında dururken kürek kemiklerimin arasından ter damlıyordu. Anubis. Kuzeyde, sonbahar ağaçlardaki yaprakları değiştiriyordu, ancak kış sıcaklığı hafifletmeden önce hala sonsuz sıcak günlerimiz vardı.

Kendimi o kadar ileriye düşünmemeye, ona veda öpücüğü verirken Kera'nın dudaklarının tadını unutmaya zorladım. Görevim, Griffon'un isteğim üzerine bir araya getirdiği ekiple buradaydı.

Vahşi Beta yanımda metanetle duruyordu. "İstediğin buydu, Alfa."

Hazır olda duran ve onayımı bekleyen dört şekil değiştireni gözden geçirdim. Jimenez ve Shelby savaş gücümüzün seçkinleriydi. Her ikisi de Lone Pine'da savaşmış ve yeni askerlerin eğitimine yardımcı olmuşlardı. Büyük ve hantaldılar. Shelby de aynı şekilde Omzuma yaptırdığım Anubis dövmesi gibi. Jimenez

daha temiz kesimli ve cilalıydı, ama acımasız bir katilin çelik gözlerine sahipti. Bu ikisinin resmi bir Alfa mücadelesinde sorun olacağını bilecek kadar ikisiyle de dövüşmüştüm.

Neyse ki, sürüye sadık oldukları için iş o noktaya hiç gelmedi.

Diğer ikisi cehennem gibi yeşildi. Vücutları zayıf ve iyi tonlanmış olsa da yüzleri sert çölde eğitimin acımasızlığından iz bırakmamıştı. İsimlerini ve zayıflıklarını hatırlamaya çalışarak sürü bağlantısını araştırdım.

İşaret üzerine Griffon öne çıktı. "Foster ve Neil. Antrenman gruplarının zirvesinde yer alıyorlar ve elimizdeki en hızlı koşucular."

Her iki genç adam da saygıdan boyunlarını bükmüş olsalar da daha dik durdular. Bir adım geri çekildim, bir sigara yaktım ve dumanını burnumdan çektim.

"Bunun bir intihar görevi olduğunu anlıyor musun?" Ben sordum. Öyle değildi, ama sadakatlerini yargılamak için bunu düşünmelerine ihtiyacım vardı.

Luna'ları için ölmeye istekli olup olmadıklarını görmek için. "İsterseniz eve gitmekte özgürsünüz."

Onların onaylamayan homurtuları canavarımı kızdırdı. Acımasızca gülümsedim. En azından hepimiz aynı fikirdeydik.

Adamların önünde yürüdüm ve grubun en genci olan Foster'ın önünde durdum. O daha fazla olamazdı

On yedi. Babam beni ilk görevime götürdüğünde olduğumdan sadece bir yaş büyüttüm. Onun hevesli yüzüne ve yeni kesilmiş saçlarına bakmak beni geçmişe götürdü.

Skoll'un yanımda olduğunu hâlâ hatırlıyordum. Sinirler. Korkuyu. Gerilimi hafifletmek için yaptığımız şakaları. Mojave bir çatışmadan öteye gitmemiş olsa da, o korku benimle kaldı ve beni bugün olduğum kişi yaptı.

"Korkuyor musun?" Foster'a yalanın kokusunu almayı bekleyerek sordum.

Yavaşça nefes verdi ve çoğu kurdun cesaret edemeyeceği bir şekilde gözlerime odaklandı. "Evet, Alfa. Ama Luna'mızın onu kurtarmak için bize ihtiyacı var, bu yüzden korkmamın bir önemi yok. Ben savaşmak için buradayım."

Başımı salladım. Sürümün sadakati, onlara liderlik etmek için yeterince iyi olup olmadığımı ilk kez sorgulamama neden olmamıştı ve bu son da olmayacaktı.

Sonunda. Ama şüphe ya da özbilinç için zaman yoktu. Harekete geçme zamanıydı.

"Dağılın. Sizin için hazırlanan çantaları alın. Bu gece yola çıkıyoruz."

"Emredersiniz Alfa," dedi şekil değiştirenler hep bir ağızdan. emirlere uymak. Onların kana susamışlığı ve endişeli enerji ulumaları, canavarımın dürtülerini artırdı.

Onlar gittikten sonra Griffon'a döndüm. "Beş tane istemiştim."

"Ve işte buradayım." Homurdandı.

Başımı salladım. "Gelmiyorsun."

"Alfa, tüm saygımla söylüyorum, sana izin veremem-"

Onu uyanan bir hırıltıyla sözünü kestim. "Benim yokluğumda sürüyü daha iyi koruyacak kimse yok. Eğer bir şey olursa, sana burada ihtiyacım var."

Beta'm pazıları bükülürken ve kurdu parlarken hırladı.

Gözler.

"Biliyorum," diye tükürdüm sıkılmış dişlerimin arasından.

"Bilemiyorum.

bu kararı hafife almayın."

"O zaman beni senin yerine gönder." Canavar gibi bir adam yerinde duruyordu. Babam için yaptığı gibi bana da hizmet etmeye yemin etmişti ve geri dönemeyeceğimiz ihtimaliyle mücadele ettiğini biliyordum. Ama bu görevin sorumluluğunun yalnızca bana ait olduğunu da biliyordum.

"Bunu yapmak zorundayım." İçimi çektim ve reddedemeyeceği bir Alfa emri verirken bir elimi saçlarımda gezdirdim. "Burada kalacak ve sürüyü koruyacaksın. Ve benim için başka bir şey daha yapmanı istiyorum."

"Ne istersen, Alfa." İsteksizce dikkat kesildi.

Ver ona.

Daha önce not aldığım notu cebimde aradım ve tören yapmadan uzattım. Bir şey beklemiyordum.

Olabilirdi ama yenilmez olduğumu düşünecek kadar aptal değildim. Yaptığım şey her şeye hazırlanmaktı. Hazırlanmayanların başına yeterince kötü şey geldiğini görmüştüm. Bu yüzden bu saldırıyı önceden tahmin edememiş olmam benim hatamdı. Ve neden benim hatamdı?

işleri yoluna koyma sorumluluğu.

"Her ihtimale karşı, bu Alfa Kera için. Cerberus sürüsüyle ittifakı sürdürecektir ve onun her zaman her şeye sahip olduğundan emin olacaksınız."

ihtiyacı var." Bir ciğer dolusu duman daha çektim içime. Görüşüm kurdumun yoğunluğuyla daha da karardı. "Anlaşıldı mı?"

"Elbette, Alfa."

*

Gelecekle ilgili düşüncelerimi bir kenara ittim ve önümdeki göreve odaklandım. Skoll'un şu anda burada olması iyi olurdu ama bir şey olması ihtimaline karşı onu Cerberus'ta Kera'nın yanında istiyordum. Yanlış gitti. Yine de, kaba mizah anlayışı, saf bölgeye bu kadar yakın durduğum son seferde dehşeti uzak tutmuştu.

Sanki bir ömür önceydi. O bir avcı olarak işe girmeden ve ben Alfa rolümü yerine getirmek zorunda kalmadan yıllar önce. Hala o gençlik kıvılcımına sahip olduğumuz zamanlar. Foster ve Neil birbirleriyle şakalaşarak bana o uzun geçmiş günleri hatırlatıyorlardı.

Onları susturmak için hırladım.

İşareti beklerken gözlerimi kapattım ve araştırma tesisinin planlarını zihnimden geçirdim, ta ki katları yüzlerce kez dolaşmışım gibi olacak kadar aşına olana kadar. Ekibin geri kalanında haritalar vardı ama benim ihtiyacım yoktu.

Onlar. Tuhaflıkları yüzünden beynime kızdığım zamanlar oldu.

Ezber o şeylerden biri değildi.

Hepsini öldürmek için beyne ihtiyacımız yok.

Genç şekil değiştirenlerin sürülerini kontrol edip hâlâ her şeye sahip olduklarından emin olurken kurduma kıkırdadım. Hepsinin eğitimini aldıkları insan silahlarını taşıyorduk ama asıl güç canavarlarındaydı. Jimenez saf uçan makinenin kontrollerini yaptıktan sonra çoktan yerini almıştı. Mekanik konusunda neredeyse benim kadar iyiydi. Eve döndüğümüzde onun sürüdeki konumunu yükseltmek için aklıma bir not aldım.

Foster ve Neil'i ayırmak istemiyordum ama Shelby ve benimle birlikte içeri girecek başka bir bedene ihtiyacım vardı. Artık bunun için endişelenmek için çok geçti. Elimizdekilerle uyum sağlayacak ve bu işi başaracaktık.

Bir sonraki hedefe geçmeden önce silahlarını son bir kez daha kontrol ettim.

*

Biz çite yaklaştıkça gece yavaş yavaş çöküyor, çöl sıcakını hafifletiyordu. Shelby dokunduğunda sihir kıvılcımlandı. Yüzlerimiz boyalıyken birbirimize başımızı salladık ve beklemek için bozuk yolun kenarındaki kayaların gölgelerine geri döndük.

Dokuz yaşındayken yeniden inşa ettiğim el telsizinden gelen sinyal üç kısa patlama şeklindeydi. En düşük ses ayarında bile, vites değıştirenler sanki bir sis kornası çalmış gibi irkildiler.

Zamanında geldi. Kurdum memnun oldu. Ben de öyle.

Üç parmağımı kaldırdım.

"Hazır mısın?" Sürü bağlantısından sordum.

Şekil değıştirenler, kana susamışlık damarlarında sıcak bir şekilde akarken sinirlerini çelikleştirerek düzene girdiler.

İki... Bir...

Yırtıcılar benimle birlikte düşmanın saf bölgesine doğru ilerlerken enerjinin çatırtısı kayboldu ve geriye sessiz, mütevazı geceden başka bir şey kalmadı.

Bu resim berbat.

Çizgilerin hepsi yanlıştı. Biri diğerinden biraz daha büyük olan çarpık gözler. Boya çok ince olan üst dudağa damlıyordu. Gözlerimi kısıp arkama yaslandığımda neredeyse şöyle görünüyordu.

Bir canavarın şişkin burnundan kocaman bir sümük sızıyordu.

Fırçayı tuvale vurdum ve *gerçekte olmayan* yüzün ortasında siyah *bir* çizgi bıraktım.

"Bu soyut sanat." Mercan yatağımda yüzüstü uzanırken kitabından başını kaldırdı.

"Sonuncusu için de böyle demiştin." Hayal kırıklığı içinde inledim, bunu kurtarmamın hiçbir yolu olmadığını fark ettim. canavarlık. Utançlarımın bir izleyicisi olmasına gerçekten ihtiyacım yoktu ama Jareth'e gizli hobimi gösterdikten sonra, onu karanlıkta tutmak yanlış geliyordu. Beni bunun için yargılamamıştı. *Soyut* kelimesi dışında. Onu daha iyi tanımasaydım, bunun üstü örtülü bir hakaret olduğunu düşünürdüm.

"Bunu atıyorum." İğneleri çözdüm ve sehpadan söktüm. Coral ayağa fırladı.

"Yapma bunu." Tuvali kaptı. Sessiz halat çekme savaşımız, çirkin şeyi ona bırakmadan önce tam iki saniye sürdü.

Coral, fener ışığında tabloyu incelerken kazandığı zaferin sevinciyle sıçrayarak uzaklaştı. "Bu o, değil mi?"

"Öyle olması gerekiyordu," diye homurdandım ve şövalenin üzerine boş bir tuval koydum. Amarok'ta pazardan aldıklarım neredeyse bitmek üzereydi. Bu tam bir zaman ve kaynak israfıydı. Neden sürekli onun resmini yapmaya çalıştığımı bilmiyordum. Evrenin tüm sırlarını elinde tutuyormuşçasına duygulu gözlerindeki bakışı yakalamak şöyle dursun, bir ağacı bile zar zor resmedebiliyordum. Ya da yüzümü okşarken elinin kıvrımını. Ya da dizlerimi zayıflatacak şekilde dudaklarıma bastırıldığı dudaklarının gücünü.

Acıması bir inilti çıkardım ve Coral'ın kötü sanatı güvenli bir yere taşıyarak odadan çıkarken bunu duymaması için dua ettim.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Sesi aşağıdan seslendi Salo

n. Boş tuvale baktım. "Skoll nerede?"

"Saptırmanın yolu." Beta'm bir yerlerden bana güldü mutfğa. "O ve Maddock güney sınırlarını işaretlemek için fazladan bir çalışma yaptılar. Bunu siz de biliyorsunuz. Bunu sen istedin."

Fırçayı maden ispiertosu kavanozunda temizledim. Belki de bu her neyse onu yapmak yerine onlarla birlikte sınıra gitmeliydim. Ama bugün eğitimde sürüyü normalden daha fazla çalıştırdıktan sonra, Beta'm beni bir adım geri atmam için şiddetle teşvik etti. Önümüzdeki günlere ve Jareth'in hazırladığı plana hazırlanmak için sayılara ihtiyacımız vardı.

Moralimizi yüksek tutmak istiyorsak kendi şekil değiştirenlerimi öldürmek görünüşe göre hoş karşılanmıyordu.

Patronluk taslayan Beta, elinde iki taneyle odama geri döndü. dumanı tüten çay bardakları. "Kader arkadaşın hakkında konuşmaya hayır mı diyorsun?"

"Söyleyecek ne var ki?" İçimi çektim, fırçayı kahverengiye batırırken omuzlarımdaki gerginliği hafifletmek için boynumu döndürdüm. Renk onun nefis bronz ten rengine yakın bile değildi. Boyayı bile doğru karıştıramıyordum.

"Nasıl hissettiğin hakkında konuşabilirsin." Coral fincanlardan birini boyaların yanına koydu.

"Hissediyor musun?" Ben sordum.

"Bilirsin işte, insanın bir şey yaşarken verdiği o tamamen normal duygusal tepki." Coral elindeki fincanın buharını üflerken gülümsedi.

"Ah şu." Gülümsememeye çalıştım. "Onları sevmiyorum. Bir şey öldürmeyi tercih ederim."

O kadar sert homurdandı ki burnuna çay kaçtı ve yüzü kıpkırmızı oldu. Tekrar nefes alabildiğinden emin olduktan sonra resmime geri döndüm.

"Söyleyecek pek bir şey yok. İkimiz de Alfayız. Yaklaşan bir savaş var. Zaman bizden yana değil." Gerçeklere sarıldım, başımı sallayarak

Elmacık kemiğinin ilk çizgisini tuvale dikkatlice yerleştirirken kendimi.

"Bu düşünceni unutma." Coral odamdan koşarak çıkarken güldü.

Taze pişmiş tatlıların kokusuna karışan tarçın ve toprak büyüsunün kokusunu almam için bir saniyelik bir şaşkınlık yaşamam gerekti. Coral kulübenin ön kapısını açtı.

"Operasyon kız gecesi." Sage verandanın önündeki sepeti kaldırırken gülümsüyordu. "Malları aldım. Nerede bu kız?"

*

Üzerimde bol bir eşofmanla kanepeye uzandım, Beni kurabiyelerle doldururken tamamen Luna cadısının ve Beta'mın merhametine kalmıştım. Ama o anda, onlar sadece Sage'di. ve Coral. Kahkahaları ve beni de dahil etmeye çalıştıkları şakaları küçük kulübeyi dolduruyordu. Onlar geldiğinden beri dünyam alt üst olmuştu, iyi anlamda. Hiçbir zaman yakın arkadaşlarım ya da rahatlayabilirdi.

Alfa'nın kızı olmak beni sürünün geri kalanından ayırıyordu. Kendi kendime kıkırdadım ve içimdeki eğlenceyi gizlemek için çayımdan bir yudum aldım.

Jareth bana prenses deyip duruyordu, sanki ben izole edilip sürünün dışında tutulmak yerine fildişi bir kuleye kapatılmışım, saflar arasında savaşmak zorunda kalmışım ve babamın tacizine uğradım.

Jareth her şeyi bildiğini sanıyordu. Tipik alfa erkekleri ve onların dev egoları.

Başka ne kadar büyük olduğunu düşünmek bile istemedim. Kucağına oturduğumda karnıma bastırdığı hissi değil. Ellerinin karnımı kavrayışını değil.

"Sage, ne yaptın sen?" Coral'ın endişeli fısıltısı beni düşüncelerimden kopardı.

Oda çok sıcaktı. İkisinin de gözlerinin üzerimde olduğunu görmek için başımı kaldırdım, uyarılmışlığımın kokusu havada ağır ağır asılı dururken kızardım.

"Ne?" Sage kurabiye sepetinden geriye kalanlara bakarken kaşlarını çattı. "Erkekler hakkında konuşacağımızı söylemiştin.

bu gece."

Kızarıklık tenimi daha da yaktı ve bacaklarımı birbirine kenetledim, kesinlikle hiçbir erkeği düşünmüyordum. Jareth bir erkekti.

Hırıltısı doğrudan içime titreşimler gönderdi. Ağzımı süpüren dilinin tadı. Kendine olan güveni.

İnleyerek ayağa fırladım.

"Olamaz." Coral'ın gözleri büyüdü. Kız kardeşine doğru eğildi ve sanki ben onu duymuyormuşum gibi fısıldayarak, "Aşk kurabiyelerinin içinde biraz tutku var mıydı?" diye sordu.

Kan hücumu yüzümde boncuk boncuk ter birikmesine neden oldu ve sertçe yutkundum. "Kurabiye sever misin?"

"Hayır," diye başladı Sage, sanki suç onda değil de sepetteymiş gibi. "Kader arkadaşları hakkında düşünüyordum ve onlar hakkında konuşurken rahatlayabilmemizi istedim."

Rahat değildim.

Oh Tanrım. Eşimi istiyorum.

Bir arzu dalgası üzerime çökerken kurdum nefes nefese beni koşmaya çağırdı. Bir ateşle aynı yoğunlukta değildi - neyse ki - ama aynı hızla yükseliyordu.

Gelecek yıl ne yapacağımı düşünerek kıyafetlerimi çekiştirdim. Artık Jareth'i tanıdığıma göre, ben bir mağarada tek başıma başımın çaresine bakarken büyükannemin saygılı bir mesafede nöbet tutmasını değil, onun orada olmasını istiyordum. Bir dahaki sefere gürültülü olacaktım. Vahşi. Canavarımın her arzusuna boyun eğecektim.

Bu da, bu koltukta otururken aklıma gelmesini istemediğim görüntüleri çağırıyordu.

"Kurabiye sever misin?" Bu sefer daha yüksek sesle havladım, eriyen çikolatanın lezzetli diplerden aşağı damladığını hayal ederken çılgına döndüm ve

Jareth'in kaslı göğsünün kıvrımları. Dudaklarımı ıslattım, neredeyse tadına bakıyordum. Sage ve Coral ayağa fırladılar.

"Bunların hepsi senin suçun!" Coral çılgılık atıyordu. "Yatak odasındaki Maddock'u bir dakika olsun düşünemez misin?"

"Özür dilerim," diye ağladı Sage.

Gözlerimi sıkıca kapattım. Amcam şu anda dünyada düşünmek istediğim son şeydi.

"Bekle. Bunu düzeltebilirim." Sage mutfağa koştu.

Dudaklarıma bir bardak su bastırıldı ve vücudumu içten dışa yakan ateşi hafifleten serinleme hissine minnettar olarak derin derin içtim. Nefes alışım yavaşladı ve karıncalanmalar solmaya başladı.

Kontrolün tekrar bende olduğundan emin olmak için bir yudum daha aldım ve tek gözümü açarak onlara baktım. "Bu hiç hoş değildi."

Sage ve Coral heykel gibi durmuş, sanki patlayacakmışım gibi beni izliyorlardı. Suyun geri kalanını üzerlerine fırlatarak Trans.

Kahkahalara boğuldular, birbirlerine yaslanırken yanlarını tuttular. Kıkırdamalar yüzünden nefes alamıyordum.

Beni de sallıyorlardı. Onları durdurmak sonsuza kadar sürdü.

İç çekerek başımı kanepeye yasladım. "Tamam, buna ihtiyacım vardı."

"Gerçekten çok üzgünüm." Sage hâlâ kahkahalarını tutmaya çalışıyordu. "Sanki son birkaç ayda bir huni açıldı ve büyü istediğimden daha güçlü akıyor. Onlara aşk düşünceleri aşılarken bir anlık bir arzu kaçmış olmalı. Yemin ederim onları bu kadar güçlü yapmak istememiştim."

"Hayır. Sorun değil." Elimi havada salladım ve kaçmak isteyen bir kahkahayı daha bastırdım. "Senin büyüün sadece Niyet orada ve ben bu yanıma biraz bastırıyor olabilirim."

Sage ve Coral aynı bilmiş bakışı paylaştılar, açıklamamı bekliyorlardı. Omuz silktim. Umursamadığım pek çok şey vardı. ama benim deneyimsizliğim bunlardan biri değildi.

Coral konuyu daha az rahatsız edici bir konuya çevirerek, "Ondan hoşlanıyorsun ama," dedi.

"Seviyorum," diye itiraf ettim. "Garip ve biraz tuhaf biri ama onda beni daha derin bir seviyeye çağıran bir şey var. Bunun sadece eş bağından kaynaklandığını da sanmıyorum."

"Maddock onun bir pislik olduğunu düşünüyor." Sage

kıkırdadı. "Jareth bir Alfa. Hepimiz pisliz." Sage'e baktım. Yüzümdeki endişeyi görmemelerini umuyordum. Bana acımalarını istemiyordum ama bu sözleri söylemem gerekiyordu. "Alfaların birlikte eşleştirilmeleri gerektiğini sanmıyorum."

Coral elime uzandı ve nazikçe sıktı. "Açıkçası ben de bunu düşünüyordum ve anladım ki kader senin senden daha az iradeli biriyle asla yetinmeyeceğini biliyordu."

"Bana pislik deme şeklin bu mu?" Alay ettim.

"Eğer ayakkabı uyarsa..." Göz kırparken yüzü aydınlandı. "Şaka yapıyorum.

Senin de seninle ilgilenecek birine ihtiyacın var. Kader seni bunu yapabilecek kadar güçlü bir Alfa ile eşleştirdiği için mutluyum."

Gözlerimin arkasındaki yanma hissini geri kııptım. Bu Ağlamayalı yıllar olmuştu ve şimdi ağlamaya başlamayacaktım. Özellikle de gelecekteki bir ilişki gibi önemsiz bir şey için. Endişelenmemiz gereken daha önemli şeyler vardı.

"Kader beni bir Alfa ile eşleştirdi. İkimizin de birbirimize ayıracak zamanı yok. Çok fazla sorun var ve her zaman da olacak." Gerçekler bunlardı.

"Hiçbirimiz geleceği bilemeyiz." Sage yanıma geldi ve elini omzuma koydu. Büyüsü yatıştırıcı bir merhemdi. "Ancak Lisa, elbette, ama o bile her şeyi göremez. Kader sizi bir sebepten ötürü eşleştirdi. Eğer reddetmek istemiyorsanız bu bağa güvenmeniz gerekecek."

Onu reddetme, onsuz bir hayat yaşama düşüncesi, kurdum acı dolu bir uluma çıkarırken kalbimi parçaladı. I

Özünü tenimin altına gömdüğü ve bana neler olabileceğinin tadına baktırdığı için artık bu fikri aklıma bile getiremezdim.

Boğazımı temizledim ve başımı salladım. Sage haklıydı.

O benim.

Ama bu nasıl olacak?

"Kız kardeşini kurtarmak için planın nedir?" Coral tedirginliğimi hissederek konuyu tekrar değiştirdi.

Sanki savaş hakkında konuşmak benim için daha rahatmış gibi. Aşk.

Bunu daha sonra hallederim.

"Emin değilim. Birkaç gün içinde bana geri dönecek. Yarın güneydeki karakolları kurmayı bitirdikten sonra birliklerle konuşacağım."

"Peki onlara ne söyleyeceksin?" Sage muhtemelen ailelere ne söylemesi gerektiğini düşünerek alt dudağını sıkıttı.

"Kimseyi savaşımaya zorlamayacağım," dedim ona, diğer Alfaların duruşunu hatırlayarak. "Kendi kararlarını vermelerine izin verilecek. Benim ve Anubis'in yanında yer almak istiyorlarsa, bu onların seçimi olacak."

"Sen iyi bir lidere sin." Sage gülümsedi. "Sürü sana sahip olduğun için çok şanslı."

Övgüsü karşısında kızardım ve dalgın olan Coral'a döndüm. "Ne oldu?"

Mercan uzun bir nefes verdi. "Bunların hiçbirisi doğru görünmüyor. Vatandaşların çoğunun bilmediği bir sır olmadığı sürece, saf insanlar şekil değiştirenlere karşı bir savaş vermiyorlar. Bu doğru olabilir. Bildiğimizi sandığımız her şey bir yalandı. Ama ben anlatmaya çalıştım Anubis'teki konsey bu konuda. Safların neredeyse hiçbirisi kendini nasıl savunacağını bilmiyor. Savaş için eğitilmemişler. Bize birbirimizle savaşmamamız öğretilti. Hayal ettiğiniz tehdidin varlığından emin değilim."

"Jareth onların silah kapasitesini biliyor. O görüyordu..." Sesim kesildi. Bunlar onun sözleriydi, benim değil ve zaten onları kullanacak kadar anlayamadım. "Püristler saldırdı Junction City. Yavruları ve Ophelia'yı aldılar. Görgü tanığı raporlarımız var."

"Bunu inkâr etmiyorum." Coral ellerini kaldırdı. "Daha fazla bilgiye ihtiyacımız olduğunu söylüyorum. Belki de geri dönmenin bir yolunu bulmalıyım. Mia'yla konuşabilirim."

"Hayır." Sage başını salladı. İkisinin arasına baktım ve bu konuşmayı çoktan yaptıklarını fark ettim. Sage'in gözlerindeki endişe beni rahatsız etti. İkisinin de oraya geri dönmelerini istemiyordum.

"Bunu şimdilik rafa kaldıralım." Maddock ve Skoll'un geri döndüğünü hissettim, iki kadın da kapıya doğru hüznle bakıyordu.

Ve bu benim gitmem için bir işaretti.

Ayağa kalktım, odama doğru ilerliyordum ama sepeti işaret ederken son bir Alfa emri vermek zorunda kaldım. "Ve Sage, o *aşk kurabiyelerini* kendi lanet kulübene geri götür."

*

Yatağında tek başıma, rahat etmeye çalıştım. Tenime değen her kumaş parçası ve yataktaki her küçük yumru uyumamı zorlaştırıyordu. İçimi çektim, duyularımla uzanarak Cerberus topraklarındaki sürümle olan bağlantı ağımı kontrol ettim. Hâlâ hareket halinde olan ve yerleştirdiğimiz gözcülere konuşlanmış birkaç uzak ruh dışında hepsi artık yerlerine yerleşmiş, hayallerine dalmışlardı bölgenin güney kısmında. Mesafe onlarla bağlantı kurmayı zorlaştırıyordu ama güvendediler.

Başımı yastığa yaslayıp diğer odadaki Coral ve Skoll'un yumuşak horultularını dinledim ve Jareth'in de uyuyup uyumadığını merak ettim.

İnleyerek sıcak yastığı başımın altından çıkardım ve yüzüme koydum.

Ona söylemeliydin.

Ona ne söyledin?

Onu istediğimizi.

Bu bir şeyi değiştirir miydi?

Onun işaretini taşıyor olabiliriz.

Yine de bir şey değişmeyecek, diye homurdandım.

Eğer bağı mühürlersek, nerede olursa olsun onu hissedebilirdim. Ruhumuzu, iyileştirme yeteneklerimizi, anılarımızı ve duygularımızı paylaşacaktık. Ama tamamlanmış olsa bile. onunla bu kadar uzak mesafeden iletişim kurmak. Bu şekilde geçireceğimiz çok gece olacaktı.

Yatağında tek başıma.

Onun burada olmasının nasıl bir şey olacağını merak ederken içimde boş bir sızı oluştu.

Sage'in aşk kurabiyeleri hâlâ kafamı karıştırıyordu. Onun kokusunu alabiliyordum. Kalıcı erkeksi kokusu odamda asılı duruyordu ve Canavarımı çağırırdı, güreşirken yumruğumdaki sert aletin görüntülerini geri getirdi. Gülümsedim, dudaklarıma dokundum ve hatırladım Ağzının tadı benimkinde.

Elim aşağıya indi, ellerimi göğüslerimin üzerinde hayal ederek onları nazikçe yağurdum. Gözleri arzuyla kararıyor. Vahşi

canavarının hırıltısı.

İçimden bir zevk şoku geçti.

Elimi pantolonumun bel bandının altına daldırarak aşağıya indirdim ve klitorisime sürtündüm. Elleri çok sertti ve Nasırlı. Daha sert bastırdım, bana buradan dokunursa parmaklarının nasıl hissedeceğini merak ediyordum. Merkezimi kavradım ve ona karşı sallandım.

Ben bir iniltiyi bastırıırken, bedenime bastıran onun bedeniymiş gibi davranıyordu.

Bu yeterli değildi.

Bacaklarımı açarken gözlerimi sıkıca kapattım, bir şey arıyordum. Bir bağlantı. Yüzünün görüntüsü. A Bir parmağımı içeri soktuğumda büyüyen bağımızın fısıltısına tutunmak için.

İşte. Bir alevin en ufak ipucunu hissederek soluklandım. Kibritten çıkan bir kıvılcım zihnimin karanlığında sıçradı. Parmağımı kıvrıp yavaşça yukarı çektim.

"Jareth," diye fısıldadım, adını dudaklarımda hissederek. Alev daha da parladı. Ruhum ona sesleniyor, beni duyması için yalvarıyordu.

Parmağımı daha hızlı pompaladım, ısı artmaya devam ederken o ışığın parlaklığını kovaladım.

Benim için gel prenses. Sesinin tınısı kendi zihnimin yarattığı bir alaydı. Onun çağrısına doğru tek başıma dans ederken yıldızlar görüşümü sınırlıyordu.

Ben patlarken kırmızı ve turuncu alevler patladı.

Yana doğru yuvarlanırken çığlığımı bastırmak için yüzümü yastığa gömdüm. Işık sönmeye başladı ama yine de ona tutundum, artçı sarsıntılar içimde titreşirken henüz bırakmaya hazır değildim.

Bu oydu. Bir şekilde bunu biliyordum. Belki de hüsnü kuruntuydu ama öyle olmasını istiyordum.

Jareth'i yanımda istedim.

Işık geldiği gibi hızla yanıp söndü. Açık pencereden sırtıma soğuk bir esinti vurdu. Gözlerim açılırken kurdum hırladı.

Hayır.

Çantamdaki bir bağlantı yerine oturdu. Bir ruh uyandı ve bana doğru uzandı. Büyükannemin sesi bağlantının üzerinden geldi.

"Kera. Bir sorun var."

Kera.

Kurdum uzun bir iç çekiş yaptı, bir an için dikkati dağıldı. Kendimi, ateşli dişi kurdun ve onun tatlı kızının düşüncelerini uzaklaştırmaya zorladım. toprak kokusu. Orada bir şey vardı, kısa bir kıvılcım çakmıştı ama şu anda odaklanamayacak kadar tehlikeliydi.

Gölgelerde kalarak, insanlık dışı bir hızla ilerledik ve saf şehrin yükselen duvarlarının dışında kalan yıkık dökük binaların arasından yolumuzu bulduk. Pis koku çok ağır basıyordu. Bunun yerine Kera'nın kokusunu hatırlamak istememe şaşmamalı. Çöp birikintileri ve çürüme, yıkanmamış bedenler ve çamurlu sokaklar. Orada burada yanık kokan büyü patlamaları vardı -yanlış- sanki kullanıcılar kendi zayıf güçleri tarafından yakılmış gibi.

Arada sırada bir şekil değiştiren kanı kokusu alıyorduk ama o bile bir şekilde seyreltilmiş ve lekelenmişti. Meraklı gözler Aralarındaki avcılarını fark etmeden doğrudan içimizden geçiyorlar.

Eğer insanlar çürümeye yüz tutmuş kenar mahallelerde duvarlara tutunarak böyle yaşıyorlarsa, belki de bir istila onlara iyilik yapmış olacaktı.

Ama bu başka bir günün sorunuuydu.

Tek odak noktam ekibimi hayatta tutmak ve insanları güvenli bir şekilde çıkarmaktı.

"Her şey hâlâ sessiz mi?" Jimenez'e sordum.

Safkan uçağı çit hattının içindeki kayalıkların yanına park etmişti ve biz de iz sürücülerini devre dışı bırakmıştık.

"Ben hazırım. Seni bekliyorum, Alfa."

"Ben işaret verdikten yirmi dakika sonra." Homurdandım ve duyularımı duvara doğru yönlendirerek benimle olan bağlantıyı kavramaya çalıştım.

sürünün içinde saklıydı. Ağlar oradaydı ama insanlar tarafından karartılmıştı.

binalar ve teknolojinin bulanıklığı, ama yavruların her teline dokundum. Sakinleştirici bir güvence gönderdim, umarım küçük olanlar

geldiğimi biliyordu. Onun varlığına ulaşmam biraz daha uzun sürdü, hâlâ doğrudan iletişim kuramayacak kadar uzaktaydı ama sonunda hissettim.

Aurası çok güçlüydü.

Yoldayım, Ophelia.

Rahat bir nefes alarak ekibimin geri kalanını kontrol ettim ve Fringes'in derinliklerine doğru ilerledim.

Bölünmüş odaları olan iki katlı bir binanın karanlık kapısında durduk. Bu kadar çok insanın kokusu

Tek bir alana sıkışmak kurdumu tedirgin etti. Yanımdaki şekil değiştirenlerin tedirginliği her şeyden önce geliyordu ve ben de onlara güven vermeye odaklandım. Shelby ve Foster'ın omuzlarına dokundum, onları çürük merdivenlerden yukarı gönderdi ve Neil'e sokağı izleyerek yerini almasını işaret etti.

Şimdiye kadar çok iyi.

Görevin birinci aşaması tamamlanmıştı.

*

Masanın üzerinde duran bayat cipslerin ve ambalajların üzerindeki bilgisayar ekranlarının panelinden mavi ışık parlıyordu. Ağır siyah perdeler ışığı içeri ya da dışarı tutmak için pencerelere asılmıştı. Shelby ve Foster hala gergindiler, ne yaptığımızı açıkladıktan sonra bile bakıyorlardı. Holograf projeksiyonlarını gösterdiğinde gerçekten akılları başlarından gitti.

On iki yaşındayken yenilediğim eski model bir dizüstü bilgisayarım vardı ama herkese gösterdiğim bir şey değildi. Ayrıca Fringes'ten gelen sinyali almamı sağlayan bir amplifikatör de kurmuştum.

Bunu bir avuç kurda anlatmaya çalış.

Lütfen bir daha denemeyin.

Ethan'ın genç bir çocuk olduğu gerçeği

Tüm bu kokunun altında bir tür seyreltilmiş köpek gibi kokmak da hiç yardımcı olmuyordu. Neyse ki, şekil değiştirenlerim beni sorguladı. Açıklayacak zamanım yoktu. Amaç buradan mümkün olduğunca çabuk çıkmaktı. Biraz daha uzun sürerse konsey ne yaptığının rüzgarı.

Uğraşacak yeterince baş ağrım vardı.

"İşte ana güvenlik kamerası yayınları." Ethan ekranda bir pencere daha açtı. Shelby ve Foster ani parlama karşısında homurdandılar.

Çocuğun sivilceli alnında boncuk boncuk terler belirdi ve derin bir nefes aldı. "Buna kimse inanmayacak."

"Kimse olmayacak çünkü biz hiç burada olmadık." Elimi omzuna koydum ve ses tonuma bir Alfa komutu kattım. DNA'sının nesillerine ulaşmayı ve onun kayıp parçasıyla konuşmayı umuyordu.

"Oh, evet. Elbette." Ethan hevesle başını salladı. "Ama şunu sormak istiyorum, siz gerçek mutantlar gibi misiniz? Değişebiliyor musunuz?"

Elimi kaldırdım ve bir pençe uzatarak ekrana dokundum. "Görüntülere geri dönelim."

"Çok havalı." Parmakları klavyenin üzerinde gezinirken geniş gözleri mavi ışığı yansıtıyordu. Daha fazla video penceresi açıldı ve birkaç tıklamayla onları havada süzölmeleri için holograf görüntüler olarak gönderdi.

Farklı açıları gösteren kameralarla her yönden yayınlar geldi. Koridorlar, ezberlediğim planlarla aynı sırada göründü ve 3B ayrıntıları en ince ayrıntısına kadar doldurdu.

Hayal ettiğim yeniden yapılandırılmış düzen.

"Gizli sistemleri hacklemeyi denedim ama beşinci ve altıncı katlarda kamera varmış gibi görünmüyor. En üstteki iki kata sadece asansörlerden gizli giriş yapılabiliyor. Ve sonra iniş pistindeki çatı kameraları." Ethan'ın komutuyla her yeni pencere bir hologram görüntüsü olarak açıldı ve daracık odayı doldurdu.

Shelby homurdandı ve koluna çok yaklaşan bir tanesini böcekmiş gibi tokatladı. Onun tedirginliğini görmezden geldim, yüksek hızda oynatılan görüntülere odaklandım ve zihnimde onları yavaşlattım Göz.

"Geri dönün." Dördüncü Kat etiketli kamerayı işaret ettim. Ethan videoyu geri sardı ve daha yavaş bir hızda tekrar oynattı.

Bileğindeki bilezikler ışığın yansımalarını yakaladı. floresan ışığı. Kafesin asansöre girip yukarı çıkmasından hızlı bir flaş.

"Tekrar durdur." Bir bilezik parçasına bakarken öfke görüşümü kırmızıya boyadı. Annemin biz küçükken taktıklarının aynısıydı.

Küçük kız kardeşimi bir kafese koydular.

Her birini öldüreceğim.

"Ve kimse gitmedi mi?" Canavarıma eşlik ederek hırladım.

Ethan yayınları ileri sarmak için tıkladı. "Bana haber gönderdiğinden beri onları izliyorum. Hâlâ o iki kattan birinde olmalılar."

"Pekâlâ." Yumruklarım iki yanımda sıkılmıştı. O binadaki her katın planını ezberlemiştim. Kameraların canı cehenneme. "Çöp için servis çıkışının açık olduğundan emin misin?"

"Oh bilim, siz çocuklar gerçekten bu şekilde gidiyorsunuz. Bu James Bond tarzı bir şey." Ethan'ın yüzü şaşkınlıkla aydınlandı.

"Kim?" diye üçümüz de sorduk.

"Boş ver." Başını iki yana salladı. "Paraşüt şuradan açılıyor Sabah ikiden akşam yediye kadar kamyonları boşaltıyorlar. Şimdi giderseniz daha az sıkışık olacaktır."

"Hadi gidelim." Shelby'ye başımı salladım. "Foster, sen burada kalacaksın." Foster çocuğa bakarak, "Alfa," dedi. O değildi Çok daha yaşlıydı ama bilgisayar ekranının arkasında geçirdiği yıllar Ethan'a daha genç bir görünüm vermişti.

Foster'ın eline ikinci bir telsiz verdim. "Eğer bir şey olursa Jimenez'le temasa geçersin. Onları öyle ya da böyle dışarı çıkaracağız."

"Ve onu izle," diye ekledim paket bağlantısından.

Foster başını salladı, radyoyu patlayacakmış gibi vücudundan uzak tutuyordu. "Bununla ne yapacağım?"

"Sana göstereyim." Ethan tekerlekli sandalyesini arkaya kaydırды, yardım etmeye hevesliydi. Bir gün onu ve büyükbabasını buradan çıkarmak için ne yapabileceğime bakacaktım. Onca yıllık iletişimimize rağmen bana hiç bu kadar kötü olduğunu söylememişti.

Her seferinde bir adım.

Yanımda Shelby'yle merdivenleri hızla indim ve bu gece bizi korumaları için Tanrılara sessiz bir dua gönderdim.

"Alfa, ona güvenebileceğimizden emin misin?" Shelby arkamdaki kirli sokağa adım atarak sordu. "O sadece bir çocuk."

Sırıttım, sırtımdaki silahı pençelerimi serbest bırakacak şekilde ayarladım ve Neil'in bize katılması için ısıklık çaldım. "Eskiden benim için de böyle derlerdi."

*

Bu çok kolay oldu.

Bunu biliyordum ama oturup nedenini düşünecek değildim. Çöp servisi çıkışı korumasızdı, çöp yığınlarını karıştıran el fenerli birkaç çöpçü dışında hayat yoktu.

Onlarla birlikte avlanmak için orada olmadığımızı anladıklarında bize zar zor baktılar.

Eğer dev duvarların ötesi Saçaklardan daha iyiye, girişte daha fazla koruma olması gerektiğini düşünürsünüz. Ama belki de kayıtsız kalmışlardı. Sırt üstü yuvarlanıp hayattaki kaderinizi kabullenirseniz daha iyi bir şey için mücadele etmenize gerek kalmaz.

Kaydırıcı görüşümüz sayesinde, karanlıkta yolumuzu bulmak için uzaktaki binaların loş ışıklarına ihtiyacımız yoktu. endüstriyel kompleks. Boş otoparklar ve keskin çelik kokusu etrafımızı gece gibi karartıyordu.

Hükümetin araştırma tesisi ileride uğursuz bir fener gibi duruyordu. Güvenlik projektörleri dikenli tellerle kaplı metal çitleri aydınlatıyordu.

"İşte." Shelby ve Neil'e işaret ettim. Homurdandılar. Kurtları tehlikeli bir şekilde yüzeye yakındı ve savaşmak için can atıyorlardı.

Onları bir süre daha geride tuttum, araziye hissetmek ve gizli tuzakların kokusunu almak için duyularımla uzandım. Burada sihir yoktu. Pişmiş kil ve zehirliydi, ihtişamıyla boğucuydu.

Yerleşkenin sağ tarafındaki duvarda bir nöbetçi kulesi duruyordu. Yumuşak homurtular ve şapırtı seslerinden bir süre meşgul olacağını umuyordum.

Şimdilik fark edilmediğimizden memnun bir şekilde sürü bağlantılarıma yaslandım ve binadaki şekil değiştirenlerimi aradım.

Ophelia her zaman uzun siyah saçlarına uygun koyu renk kıyafetler giyerdi ama ruhunun özü olan aurası bana gökkuşağı gibi parlardı.

Parlaklığı yakaladım ve artık iletişim kurabilecek kadar yakın olduğum için gülümsedim. *"Seni aptal küçük kurt."*

"Jareth?" Uykudan uyandığı için düşünceleri bulanıktı ama sesi güçlüydü.

Neil ve Shelby peşimdeyken sessizce yaklaşmakta olan tesise doğru koşuyor olmasaydım rahatlamış bir şekilde uluyabilirdim. *"Sen Yaralandın mı?"*

Onları öldüreceğim.

"Ne? Neden? Nasıl?" Nefes nefese kaldı, tamamen uyandı.

"Yapmayacağımı mı sandın?" Hırladım ve onu azarlama isteğime direndim. Bunu yapmak için daha sonra zamanım olacaktı.

Güvenli. *"Bulunduğunuz yer hakkında herhangi bir bilginiz var mı?"*

"Hayır. Yapamazsın." Aklından konuşmasına rağmen sesi bir fısıltı gibiydi. *"Geri dönmek zorundasın. Sürünün sana ihtiyacı var."*

Tabii ki böyle aptalca bir şey söyleyecekti. Shelby ve Neil çitlere ulaştığımızda arkamda durdular. Projektörlerin ulaşamadığı gölgelerde çömelmiştik.

"Yirmi dakika." Jimenez ve Foster'ın frekansına ayarlı telsizden konuştum.

Shelby ve Neil hırladılar, pençeleri metal bağlantıları kavradıkça uzadı.

Üç... İki...

Bir...

Projektörler yanıp söndü.

Kahretsin, o hacker çocuk iyiydi.

Hükümet araştırması sırasında sessizlik önümüzde uzanıyordu. tesis etkin bir şekilde kapatıldı. Güvenlik sistemleri bir düğmeye dokunarak kapatıldı. Teknolojinin vızıltısı artık işe yaramaz.

Çıplak ayaklarımı metal bağlantılara geçirdim ve kendimi yukarı çektim.

Çiti yıkabilirdik ama o kadar da uzak bir tırmanış değildi.

Shelby bileğini sallayarak tepedeki dikenli telleri söktü. Onun

Teli yere bırakmadan önce eli iyileşmeye başlamıştı bile.

"Buradasın!" Çitin diğer tarafındaki otoparka sessizce indiğimde Ophelia'nın tiz çığlığı kafamın içinde çınladı.

"Sana öyle olduğumu söylemiştim." Hızla ilerledim, güvenlik ofisine ve onun ötesindeki servis merdivenine açılan yan kapıyı kırdım.

Shelby, kemerindeki el feneriyle boğuşan nöbetçiye doğru hamle yaptı. Pençelerini uzatan şekil değiştiren, saf adamın bağırsaklarını yumrukladı ve iç organlarını dikenli tel gibi kolayca söküp çıkardı. Daha fazlası için ofisi tararken kan ayaklarımın altında ezildi. cesetler.

"Temiz." Neil ileri atıldı, sesinde hissettiğini bildiğim gerginlikten eser yoktu.

Koridorun sonunda merdiven boşluğuna açılan çelik kapıya doğru koştum, arkasında bir hareket olup olmadığını kontrol ettim ama bulamadım. Hiç tereddüt etmedim. Karanlıkta soğuk beton basamakları atlayarak çıktık.

Merdiven boşluğu, sadece ilk kapıyı zincirlemek için durdu.

"Jareth! Dur!" Ophelia bağırdı. *"Dinliyorlar."*

"Dinliyor musun?" Kolumu uzatarak Shelby ve Neil'in ikinci katın sahanlığına kayarken bana çarpmalarını engelledim. Kurdum *dinlerken* duyma yetisini bana ödünç verdi.

Üst katlarımızda bir kargaşa vardı. Çizmeler muşamba zeminler üzerinde tepiniyor. Aceleyle "davetsiz misafirler" diye bağırdılar. Sorun değil. Sürpriz unsurunu bu kadar uzun süre koruyabileceğimizi düşünmemiştim. Uzun.

On yedi dakika daha.

Kalbimi yavaşlattım, ağır çekimde her botun yukarıdaki katlara çarpışını saydım. Sekiz adım. Dört gardiyan. Üstümüzdeki sahanlıkta bulunan metal kapı gürültülü bir gıcırtyla açılırken gölgelerin arasına geri çekildik ve kendimizi duvara yasladık.

El feneri ışınları üstümüzdeki ve altımızdaki katlarda merdiven boşluğunu taradı. İnsanlar gürültülü ve sakardı. adımlar.

"Jareth, seni aptal! Bu cihazlara sahipler..."

Muhafızlardan ilki bir kol mesafesine geldiğinde kız kardeşimin çılgınca çığlıklarını duymazdan geldim. Yakın olmalarını istedim. Silahları

sadece ben onları ellerinden çekip alana kadar işe yarardı.

Çıglıklar etrafımızda yankılandı. Yakın mesafeden ateşlenen silahlardan çıkan patlama sesleri karanlık merdiven boşluğunda çınladı.

Azı dişlerimi

İlk muhafızın boynunu kırdım, şah damarını yırttım ve onu geri iterken beton duvarlara kan sıçradı.

Vücudu, onu takip eden bir grup saf insana çarptı. I

Düşen muhafızın üzerinden atlayıp bir diğerine uzandım ve yumruğum boynuna dolandı. Kafatasına vurduğumda beyin parçaları etrafa saçıldı. Merdivenlerden.

Diğer iki muhafız kuyruğunu kısıtırıp kaçtı. Shelby ve Neil peşlerinden giderken ben de çantamdan çıkardığım başka bir zincirle ikinci katı kilitledim.

On üç dakika.

Üçüncü katın sahanlığında Shelby ve Neil'in öldürdüklerinden geriye kalanları iterek giriş kapılarını zincirledim. Şekil değiştirenler yanımda nefes nefese durmuş, çenelerindeki kanı siliyorlardı.

Bu yoldan geri dönmeyecektik. Yavruları istemedim. kanlı sahnelere maruz bıraktım. Ama yine de temellerimizi korudum ve püristlere üzerinde çalışacakları bir şey verdim. Bizim de onlar kadar aptal olduğumuzu düşünmelerini sağladım.

On dakika.

Yukarıda yağın kaosun sesini takip ederek bir sonraki katın sahanlığına koştuk. Neil oraya ilk varan oldu ve omzunu daha fazla çizme giymiş ayak koridordan aşağı doğru koşarken kapıya yaslandı.

Kapı dışarı doğru itildi, ama ben kolu başka bir zincirle kilitlerken, safların çabası üç yetişkin vites değiştiriciyi yerinden oynatmaya yetmedi.

"Sonunda burada olduğumuzu anladılar." Shelby kıkırdadı.

"Yeterince uzun sürdü." Homurdandım ve zinciri kilitledim.

"Ne kadar zamanımız var?" Neil arkamdan merdivenleri hızla çıkarken nefes nefese kalmıştı. Genç şekil değiştiren kendi başının çaresine bakıyordu. Griffon onları iyi seçmişti.

"Sekiz dakika kaldı, ama buna ihtiyacımız yok." Tuşa bastım Telsizdeki düğmeye basarak Jimenez'e çatıya uçuşu için izin verdi ve biz de merdiven boşluğundan binanın beşinci katına çıktık.

Eğer Ethan haklıysa, gece bekçilerinden herhangi birinin Bu kattaki asansörlere erişmek için gizli geçiş izni almak. Şimdiye kadar güvenimi kazanmıştı.

"Hangi odadasın?" Koridordaki kapılar önümüzde uzanırken kız kardeşimle bağlantıya geçtim. Koridor, elektrik kesintisinden sonra jeneratörle birlikte devreye giren loş kırmızı acil durum ışıklarıyla aydınlatılmıştı. Altı ofis, bir laboratuvar ve sekiz hasta odası vardı.

Altıncı katta da benzer bir düzen vardı. Ophelia usulca ağlıyordu.

"Cevap ver bana!" Shelby odayı boşaltmak için içeri koşarken ben de onu tersledim ve sağdaki ilk ofis kapısını tekmeleyerek açtım.

"Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Artık çok geç," diye hıçkırdı. *"Kahraman olduğun için sana lanet olsun."*

Kurdum kana susamışlığını dünyaya haykırırken onun sesindeki yenilgiyi duyunca kanım dondu.

Onları öldüreceğim... öldüreceğim...

Hırlayarak kendimi odaklanmaya zorladım. Sürümün ağı laboratuvara doğru çekiliyordu ve yavruları hissedebiliyordum. Ophelia orada değildi.

Yine de. Gözlerimi kapattım, nefesimi sakinleştirerek onun varlığını aradım.

Ve bir üst kata yerleştirdim.

Shelby laboratuvar kapısının sürgüsünü tekmeledi ve İçeride. Neil onun peşinden içeri dalmadan önce koridoru taradı. İki şekil değiştiren erkeğin kederli ulumaları beni sürüme yönelik tehdidi yok etmeye hazır bir şekilde ileri doğru koşturdu.

Laboratuvar kapısının hemen dışında durdum.

Ani mide bulantısı canavarımı ele geçirdi.

Neil'in ağzından yere kusulan kusmuk. Dışkı ve kimyasal maddeler ölümün musallatıyla kirlenmişti.

Kafesler. Küçük kafesler. Odanın uzunluğu boyunca uzanan sıra sıra parmaklıklar. Sessiz makineler hortumlara bağlıydı. Yumruğumu ağzıma götürdüm ve hırıltımı bastırdım. Hayatımda ilk kez beynim olanları yeterince hızlı algılayamıyordu.

Kemikli, kürk kaplı dirsekler. Yarı aç yeni doğmuş kurtlar. Kafes kafes bakarken miyavlayan inilti ve zayıf yipsler

Parmaklıkların arkasından dışarı bakan dehşete düşmüş altın gözlerin. Ve Bunlar sadece bize bakanlardı. Diğerlerinin gözleri şişmiş, zar zor hareket ediyorlardı. Sıra sıra terk edilmiş yavrular, kafeslerle birbirlerinden ayrılmışlardı, bu yüzden ısınmak için üst üste bile yığılamıyorlardı.

Burayı yerle bir edeceğim.

Canavarım değişimi zorlamaya çalışırken pençelerim uzadı ve kıyafetlerim bedenimden koptu. Shelby ve Neil destek için bana bakarken dişlerimi sıkarak onu kontrol altında tutmaya çalıştım. Onların kurtları da canavarımın kana susamışlığıyla yükseliyordu ama bunun için ellere ihtiyacımız vardı.

"Çok fazla var." Neil ağzındaki kusmuğu sildi. "Hepsi nereli?"

Gözlerimi kırıpıştırdım, kurdumun kontrolünü ele geçirdim.

"*Ophelia, neler oluyor?*" Harekete geçtim, kafeslerin kilit mekanizmalarını yırttım ve beni vahşi bir yaratığa dönüştürmekle tehdit eden yakıcı öfkeyi zapt ettim.

"*Beni burada bırakın!*" diye bağırdı.

Sinirli bir hırıltıyla kafeslerin ilk sırasındaki cıvataları söktüm. Shelby ve Neil de onları takip ederek sürü üyelerimizi koklayarak çıkardılar ve bir çuvala yerleştirdiler. Kalçamdaki telsiz bip sesi çıkardı.

Kahretsin.

Jimenez neredeyse gelmişti, çatıya inmeye hazırdı. Gidip Ophelia'yı bulmam gerekiyordu.

İlk kafese uzandım ve küçük yavruyla göz göze geldim. İki yaşından fazla olamazdı ve heyecanla havladı, minik pençeleri Alfa varlığımın onu çevrelediğini hissettiğinde koluma gömüldü. Kokusu tanıdıktı. Kurşunlarla dolu yatak odasını ve oyuncak pelüş kurdu hatırlayarak kokuyu içime çektim.

Logan.

Annesine bir söz verdim.

Yavruyu göğsümde tutarak diğerlerine baktım. Onlardan çok fazla vardı. Benim sürümdekilerden daha fazla. Annesiz. Yalnızdılar. Söz isteyecek kimse yok.

"Hepsini dışarı çıkarın," diye bağırdım ve Logan'ı Neil'e teslim ettim. O da hemen yavruyu diğerlerinin yanına soktu.

"Ama, Alfa..." Shelby dönüp bana baktı ve ben çantamı yere bırakırken kafes sıralarını işaret etti.

"Her birini yakalayın." Homurdandım ve Toplayabildiğim en güçlü Alfa komutu. Öfke ve canavarca doğa beni çok zorladı. Koruyucu içgüdülerim mantıklı düşünmeyi engelledi.

"Peki ya Luna Ophelia?" Neil sızlandı, yeni doğmuş kör bir yavruyu dışarı çıkarmaya çalışırken kafese geri dönmek zorunda kaldı.

"Ben kız kardeşimi getireyim. Bütün bu yavruları çatıya götür. Eğer ışıklar yanmadan geri dönmezsek, gidin ve arkanıza bakmayın."

Onaylamayan homurtuları koridorda beni takip etti ama itaat etmekten başka çareleri yoktu.

*

Altıncı kattaki koridordan hasta odalarına doğru hızla ilerlerken Ophelia'nın kokusu daha da güçlendi.

Kalbim daha sert atmaya başladı ve kurdum uluyarak intikam istedi.

"*Gidiyoruz!*" Ayaklarım soğuk zemine çarparken ona hazırlanmasını haykırdım.

"*Sağdaki son oda.*" Sesinde sessiz bir uyarı vardı, öfke nöbetimde beni neyin beklediğini umursamadan kapının önünde durdum.

Dövüşü memnuniyetle karşıladım. Bana meydan okumalarına cesaret ettim. Kurdum saf kanın tadını almak için hırladı. Metal kapıyı tekmeledim, ikiye büktü ve iterek sonuna kadar açtı.

Hasta yatağına bakan tek pencereden zayıf ay ışığı sızıyordu. Beyaz tüpler ve bantlar traş edilmiş Başını. Bütün saçları gitmişti. Çok solgun görünüyordu. Bana bakarken endişeli gözleri yaşlarla doldu.

Öfkeyle uludum, pençelerimi uzattım. "Sana ne yaptılar?"

Boynuma bir eşek arısı iğnesi battı ve yatağa doğru bir adım atarken neredeyse dalgın bir şekilde ona vurdum. Görüşüm dalgalandı Odadaki kör edici parlak ışıklar yanıp sönerken gözlerimi kapatarak sendeledim.

Zehir.

"Alfa, yükümüzü aldık," diye homurdandı Jimenez sürünün içinden.

Bağ

lantı *"Git."* Emri bağırarak söyledim ve dizlerimin üzerine çöktüm. Dünya

.

Döndüm ve küçük kız kardeşimin çığlıklarını dinleyerek kendi boğazımı tırmaladım.

"Birinin bana neler döndüğünü anlatması gerekiyor." Midemde soğuk bir korku çukuru taşıyarak ofisimde volta atıyordum. En hızlı koşucularımdan üçü Anubis'e gidip geri dönmüştü. Hiçbiri Alfa Jareth ile temasa geçmeyi başaramadı.

"Belli değil." Büyükannem Lisa yalnızlığından gelmişti. Ormanda bir kulübe vardı ve masamda başını ellerinin arasına almış oturuyordu. "Onun düştüğünü gördüm. Çocukların çığlıklarını duydum. Ama yerini belirleyebileceğim tanıdık bir şey yok."

İçimdeki düğüm daha da sertleşti. Yumruk haline getirdiğim avuçlarım terden sıırılsıklam oldu. Hasta olacaktım gibi hissediyordum.

"Çay yapraklarını falan dene." Ona hırlamamalıydım ama kuşluk vaktiydi ve dün gece hiç uyumamıştım.

Çünkü bir şeylerin yanlış olduğunu *biliyordum*. Bunun acısı iliklerime kadar işlemişti. Eğer bu gelecek için bir tür önseziyse, Jareth'i ve diğer sürüleri uyarmam gerekiyordu. Ama bana öyle gelmiyordu.

bir şey geliyordu. Hissettim.

Ağlamamak için dişlerimi sıktım. Sanki çoktan olmuş gibiydi.

Kader arkadaşım benim için kayıptı.

Hayır. Değil, diye hırladı kurdum.

Bu benim şansım olurdu, diye düşündüm acı acı. Mutluluk için bir şansım vardı ve elimden kayıp gitmesine izin verdim. Onu burada tutmak için yeterince mücadele etmedim. O da gitti.

Ben yeterli değildim.

Babamın alaycı sözleri geçmişin fısıltıları gibi geldi, Bana hatalarımı hatırlatıyordu. Sevdiğim biriyle bir geleceği hak etmiyordum. Bu her zaman olması gereken bir şeydi ve ben aptalca davrandım.

farklı şekilde inanmak.

"Skoll şu anda dışarı çıkıyor." Coral ofisin kapılarını açmadan önce benimle zihinsel bağlantı kurdu.

"Onunla gidebilirsin." Gözlerindeki endişeli bakışı görerek ona izin verdim.

"Ve seni sürüye dehşet saçman için yalnız mı bırakayım?" Duvarın önünde hazır olda bekleyen üç koşucuyu işaret ederken homurdandı.

"Büyük şans."

Tanrım, hâlâ orada durduklarını unutmuşum. Başımı eğdim, onlara tekrar sorma ihtiyacı duydum, "Başka kimse olmadığına emin misiniz?

Saldırı mı?"

İçgüdülerim yanılıyor olabilir. Onları uyarmak için hala zamanımız olabilir.

"Hiçbir şey yoktu, Alfa. Beta Griffon, Alfa Jareth bulunduğu yerden döner dönmez onunla temasa geçeceğini söylüyor. gitti."

"Kovuldunuz." Sesimi eşit tuttum, paniğin dışarı sızmasına izin vermemeye çalıştım.

Kız kardeşini kurtarmaya gitti.

Kendi başına gidecek kadar deli olamaz.

Ama onu gerçekten tanıımıyordum. Bunu yapacak kadar deli olabilirdi. Yoksa neden cevap vermesin ve nerede olduğunu bana bildirmesin?

Aklıma karanlık bir düşünce geldi. Belki de o istemedi Benimle tekrar konuş. Aramızda büyüyen bağı hayal etmişim. Beni açıkça reddedemeyecek kadar korkaktı. Ve işte buradaydım, bir deli gibi davranıyordum.

Bize ihtiyacı var. Kurdum bu düşünceleri susturmak için hırladı. Gaza gelmiş ve bilinmeyen bir tehditle savaşılmaya hazır bir şekilde volta atıyordu.

Bundan emin değiliz.

Biliyorum.

Kendime duyduğum acıyı yuttum ve Mercan'dan bilgece sözler bekledim. "Ya yanılıyorsam?"

"Kendinden şüphe etme." İri kahverengi gözleri kısıldı. "Alfa içgüdün güçlü ama kaderindeki eşinle olan bağın daha güçlü. Eğer bir şeylerin doğru olmadığını hissedersen, sana inanırım."

Onun güveninden güç alarak omuzlarımı dikleştirdim ve kurdum onaylayan bir hırıltı çıkardı.

"Ve Skoll da arabayı kullanacak, yani öğleden sonra orada olacak." Coral yanımda durdu ve ben de arkadaşşımdan güç alarak ona yaslandım.

"Her şey yoluna girecek." Büyükannem elime uzandı. "Bunun ötesinde bir gelecek görüyorum. Sadece o noktaya nasıl ulaşacağımı bilmiyorum."

Mavimsi gri gözlerinin ardında bir şey gizliydi, bana aktardığı aynı renk, acı bir gerçeği anlatıyordu. Ama işlerin yoluna gireceğini söylediğinde bunu sorgulamadım. O her zaman ne zaman olacağını bilirdi.

Etrafımdaki insanlara güvenmek
zorundaydım. Bu da beklemem
gerektiği anlamına geliyordu.

*

Kurt formunda bölgenin çevresini dolaştık,
Saf şehirden gelecek saldırılara karşı bizi uyarmak için yer
değiştirenleri yerleştirdiğim nöbet noktalarını kontrol ediyordum.
Canavarım güney hatlarına doğru çekiliyordu ve onu sürekli geri
çekmem gerekiyordu.

Her şey sessizdi. Ağaçlardan tembelce dökülen kahverengi
yapraklarla anormal derecede sıcak bir sonbahar günü. Coral koşarken
sessizdi.

Yanımda, beni parçalayan endişeli enerjiye karşı koymak için sağlam bir
varlık veriyordu.

Kendimi yemek yemeye
veremiyordum. Her şey kötüye
gidiyordu.

Ve kurdum, çalışmak için eğitim alanına geri döndüğümüzde
değişimle her zamankinden daha fazla mücadele etti. Sürüyle
konuşmadan ayrılmak zorunda kaldım. Benden daha iyi bir Alfa'yı hak
ediyorlardı.

Kendi lanet kafamın içinde o kadar kaybolmuştum ki,
kulübemizin verandasında uyuşmuş bir halde oturup yola bakmaktan
başka bir şey yapamıyordum.

"Her şey yoluna girecek." Coral'ın iyimserliği fışkıran bir yaraya
merhem sürmek gibiydi, iyi niyetli ama anlamsızdı. Ne olduğunu
öğrenene ve harekete geçmek için bir planım olana kadar

akılsız canavar. Ben bir Alfa'ydım. Kontrolün bende olması gerekiyordu. Burada oturup beklemek beni öldürüyordu.

Sage ve Maddock verandada yanımda sabit pozisyon alırken güneş ufukta alçaldı ve yıldızlar gece gökyüzünü süslemek için ortaya çıktı. Kendime gelmem gerekiyordu. Bir şeyler yapmalıyım. Bir şeylerle savaşmalıyım. Bir şeyleri parçalamalıyım.

Kamyon motorunun gürültüsü, özlemini çektiğim tatlı rahatlamayı getirdi. Cevaplar. Hayatımda o kalın kafalı alfa kurdu gördüğüm için hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

Skoll kamyondan indi ve Coral hemen onun yanına koştu. Onu nazikçe kucakladı ve kokusunu içine çektikten sonra acı içinde yüz ifadesi bana baktı. Ve aniden, artık bilmek istemiyordum.

*

Masanın üzerindeki katlanmış kâğıt parçasına baktım, uyuşmuş ve kendimden umudumu kesmiş bir halde. Dışarıda duran bir seyirci ve olayları izliyordum. Beni ayakta tutan tek şey kurdumdu, çocukken birçok kez yaptığı gibi geri dönmem için sızlanıyordu. Bu uyuşukluk. Korku. Umudun parmaklarının arasından kayıp gitmesini izlemek.

Bu şeylerin büyümemesi çok komik.

"Bu bilgiyi Beta Griffon'dan aldım." Skoll konuşuyordu ve ben onun sözlerine odaklanmaya çalışıyordum. "Bu mektubu sana vermek istemedi. Jareth bunun sadece geri dönmezse gönderileceğini söyledi.

Griffon geri döneceğine yemin ediyor."

"Kaç yavruyu kurtardılar?" Maddock sordu. Derinden gelen sesi gerçekliğe bir çıpa gibiydi.

"En az yüz tane olmalı." Skoll Coral'ı kolunun altına sıkıştırdı.

"Anubis'in dört bir yanından ıslak hemşireler getiriyorlardı."

"Safkanların o kadar yavruya sahip olduğuna inanamıyorum. Eğer buradan alınmadılarsa, orada mı yetiştirildiler?" Coral'ın gözlerinde yaşlar vardı.

Sage masada oturmuş, avuçlarının arasında yuvarladığı viski bardağına bakıyordu. "Buna inanabilirim."

Bardağı dudaklarına götürdü ve bakışlarını bana doğru çevirdi. Bir şey koptu ve bedenime geri çarparken gözümü kırptım. "Neden diğer sürüleri uyarmadı? Neden Beta'sı onunla?" Daha fazla bilgi almak için çırpındım, tekrar batmamak için kontrolü ele almam gerekiyordu.

Skoll'un ifadesi yumuşadı. "Anubis'in çalışma şeklini anlamalısın. Bu kadar büyük bir sürüyü yönetmek için konseye ihtiyaç vardır. Babasının zamanından beri aynı konsey var.

ve onun büyüdüğünü gördüler. Jareth her zaman bir dahi olmuştur. Ancak konsey değişime direniyor ve o da sürüyü halkı için daha iyi hale getirmek için her adımda onlarla savaşmaya alışkın. Eğer isyan etmeseydi onu kıracaklardı. Yıllar boyunca öğrendi ki bir şeyin yapılmasını istiyorsa, bunu kendisinin yapması gerektiğini düşünüyor. Ve şimdi yardım edecek insanlara güvenmiyor."

Yüzümü eğdim ve masanın üzerindeki kâğıda bakarken başımı salladım. Bir zamanlar ben de aynı şeyleri hissediyordum. Kâğıdı izledim.

Bu sürünün insanları babama karşı çıkmayı reddediyor ve beni terk ediyor. Eğer bir şeyler değişecekse, bunu yapmak için öne çıkan kişi ben olmalıydım. Ama Jareth'in aksine, artık bir destek sistemim vardı. Çevreme güvenmeyi öğrenmiştim. Ophelia'yı kurtarma ihtiyacını anlıyordum, özellikle de bir Alfa olarak yalnız konumdayken ona yakın olan tek kişi oysa.

Mektuptaki kelimeleri okumak için kendimi hazırladım.

El yazısı berbattı. Bazı satırları seçebilmek için gözlerimi kısmak zorunda kaldım, boğazımda bir yumru oluşurken tekrar okudum. Bu yutkunmak için yandım ve gözlerimdeki nemi geri kırptım.

Beni affetmenize yardımcı olacaksa, bunu göreceğinizi hiç düşünmediğimi bilmenizi isterim. Ama umarım hepiniz neden gitmek zorunda olduğumu anlarsınız. Şekil değiştirenlerime, aileme bir söz verdim. Alfalar korur. Bizim işimiz bu.

Birlikte yeterince zaman geçiremediğimiz için üzgünüm.

Annemle babam kader arkadaşıydı ve mutluydular. Keşke onlarla tanışabilseydin. Annem her zaman ruhların yaşadığına inanırdı. Eğer

Bu doğru, seni bir sonraki hayatta bulacağıma söz veriyorum ve o zaman bu kadar çok hata yapmamaya çalışacağım.

Seni asla reddedemezdim. Mutlu ol.

Aşk bul. Bizim için yaşa.

Zaten senin için yeterince iyi değildim prenses.

-J

"Ben prenses değilim." Acıyla gülümsedim ve kurdum acı içinde ulurken mektubu katladım. Oda sessizdi. Ailem cevabımı bekliyordu.

Gözlerini üzerimde görmek için başımı kaldırdım. "O ölmedi."

"Griffon da öyle düşünmüyor." Skoll sandalyeye ağır ağır oturdu. "Jareth akıllıdır. Sanmıyorum..."

"Hiçbir şey düşünmek zorunda değilsin," diye tersledim. "Onun ölmediğini biliyorum."

Coral onu sakinleştirmek için ellerini omuzlarına koyarken Skoll canavarını kontrol altında tutarak başını salladı.

Bakışları benimkilerle buluştu, kararlılıkla doluydu. "Ne yapacağız? Griffon'a emredildiği gibi beklemeli miyiz?"

Esprili olmayan bir kahkaha attım. "Jareth benim Alfa'm değil. Ondan emir almam."

Bu aptal mektup gibi. *Mutlu ol, tamam mı?*

Hayır.

Kaçıp başka bir hayatta tekrar deneyemezdi. Bu bizim hayatımızdı. Bunu ben istedim. Onu istedim.

"Yardıma ihtiyacı olursa haber göndereceğini söyledi. Bu mesajı bir SOS olarak görüyorum."

"Şehirlerindeki tutuculara karşı savaşamazsınız." Maddock başını salladı. "Tek başına gitmeye karar verdi, çünkü sonuçları."

"Elindekiyle elinden geleni yaptı." Yumruğumu masaya vurarak amcamı bana bakmaya zorladım. "Coral ya da Sage kaçırılmış olsaydı, sence ben de aynı şeyi yapmaz mıydım?"

Maddock hırıliyordu. Skoll hırlamaya başladı. Evet, bu sinirime dokundu.

Adamlardan birinin bana meydan okumasına cesaret ederek ikisine birden hırladım.

Coral ellerini havada sallayarak herkesi sakinleştirmeye çalıştı. "Şimdi acele kararlar vermenin zamanı değil ve açıkçası hiçbirimiz savaş istemiyoruz."

"Öyle bir şey olmayacak." Mektubu cebime koydum. "Eşimi almaya yalnız gidiyorum."

"Kesin şunu." Mercan ayağını yere vurdu. "Bunu kaç kez yaşadık? Yalnız değilsin. Biz senin aileniz. Sen bir yere gidersen, biz de gideriz."

Kurdum acınası bir inilti çıkarırken yeniden dolmaya çalışan gözyaşlarımı durdurmak için gözlerimi sıktım. "Lütfen beni senin güvenliğin ve benim gelecekteki mutluluğum arasında bir seçim yapmalısın. Ben bir Alfa'yım. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

Odadaki anlık sessizlik şaşırtıcıydı. Daha fazla tartışmayı bekleyerek gözlerimi açtım ama kimse bana bakmıyordu. Skoll Coral'ı kucağına çekti ve ona sıkıca sarıldı. Sage Maddock'un koluna dokunarak canavarını susturdu.

"Ne?" diye sordum. Göğsümün şiştiğini hissederek sordum. Herkes bağırırken her şey daha kolaydı. Alfa gücüyle odaya hükmedebiliyordum. Konumumun bilinmesini ve duyulmasını sağlamak. Ama sessiz kaldıklarında, onların konuşmalarını duymaya ihtiyacım vardı.

Çünkü onlar benim ailemdi.

Gerçek bir ilişkide nasıl olunacağını bilmek, bu kadar geç yaşta öğrenmek kolay değildi ama yine de deniyordum, kahretsın.

Sage viskisinden bir yudum daha aldı. Kehribar rengi sıvı Fenerin alevi onun iri kahverengi gözlerine de aynı şekilde yansıyor. "Alfa sen olabilirsin ama benim yerime de karar veremezsin. Otur."

"Bu da ne demek oluyor?" Sandalyeme geri oturdum.

Sage benimle hiç böyle konuşmazdı. Coral'la konuşurdu ama bana karşı bir kez bile sesini yükseltmemişti. Beta'ma baktım. O da başka tarafa baktı.

Hırlayarak yeniden Sage'e odaklandım.

Ona bir kurtmuş gibi hükmedemezdim. Cadılar kendi ritimleriyle yürürler. Ama hiçbir şeyi riske atamayacağımı bilmeliydi. onlara oluyor.

Bu beni öldürür.

"Bize ihtiyacın var." Sage, Maddock'un kolunu tekrar ovuşturdu. hırlamaya başladı. "Jareth'in bağlantıda olduğu kaynağı bir şekilde bulup çitleri aşabilsen bile, şehirde nasıl dolaşacağını bilemezsin."

O haklı.

"Sürünün onlarla ilgilenmek için sana ihtiyacı var," diye karşı çıktım, bunun zayıf bir nokta olduğunu ve bu savaşı kaybetmek üzere olduğumu biliyordum.

"O zaman çabuk oluruz." Sage göz kırptı.

Maddock sandalyesini geriye iterken hırladı. Skoll Coral'a daha sıkı sarıldı. Kontrol elimden kayıp gidiyordu ve erkeklerin tarafında olduğumu fark ettim. Şimdi bunun bana çok faydası olacaktı. Coral ve Sage her zaman istediklerini alırlardı.

"Bu çok tehlikeli," diye tekrar denedim.

Kız kardeşler bir bakış daha paylaştı. Sessiz olanlardan biri bir sürü bağlantısıyla iletişim kurmanın ötesine geçti. Ve her ne düşünüyorlarsa, bundan hoşlanmayacağımızı biliyordum.

"Bu benim geleceğim. Benim eşim. Benim için incinmeni göze alamam." Sesim gücünü kaybediyordu.

"Seni her ne kadar mutlu görmek istesem de, bu senden daha büyük bir mesele." Coral Skoll'a doğru eğildi, onun canavarını yatıştırdı ama benimkini daha da kızdırdı. "Eğer yavrular üzerinde deney yapıyor ve onları orada yetiştiriyorlarsa, bir şeyler yapmalıyız. İnsanlar hükümetin neyin peşinde olduğunu bilmeyi hak ediyor. Eğer karşı koymazsam kendimle yaşayamam."

Tanrılara lanet olsun. Coral neden hep haklıydı?

"Bir savaşı tek başımıza kazanamayız," dedi Maddock. Sesinin tonu da giderek sertleşiyordu. "Ve şu anda ne yaptığımızı bilsek bile, diğer tüm sürülerin aynı fikirde olmasını sağlamak uzun zaman alacaktır."

Skoll acı bir şekilde, "Eğer yaparlarsa," diye ekledi.

Başımı ellerimin arasına aldım. Başka seçeneğimiz yoktu. Sürümün kontrolünü ele geçirdiğimde bunun için imza atmamıştım ama artık dünyanın gerçeklerini gördüğüm için görmezden gelmeyi reddediyordum.

"Yapmak istediğiniz şeyin bu olduğuna emin misiniz?" Başlarını salladıklarında her birine bakmak için yüzümü kaldırarak sordum. Kararlarını çoktan vermişlerdi. Skoll ve Maddock bile istemeye istemeye kabul ettiler.

Bunun olması gerekiyordu. Tek bekledikleri bendim. İyi olduğumdan emin olmak istiyorlardı, çünkü yalnız değildim. Jareth gibi değil.

Bir ailem vardı.

O da bizim ailemiz. Kurdum bir savaş çılgılığı attı ve ben onun çağrısını iliklerimde hissettim.

Eşimi kurtaracak ve bu süreçte dünyamızı değiştirecektim. "Sürü sabahın ilk ışıklarında benimle eğitim alanında buluşsun."

"Şimdiden bir planın var mı?" Coral cesaretle gülümsedi. Ben herkesi güvende tutmanın bir yolunu bulurken, insanları idare etme işini ona bırakacaktım.

"Henüz bir ipucu yok." Bu odadaki herkesi ne kadar önemseydiğimi açıklayacak daha fazla kelime olmamasını dileyerek masadan kalktım.

"Ama sonunda ne yaparsak yapalım, birlikte çalışacağız.

Bize katılmak isteyen herkes de gelmek için kendi kararını verecektir."

*

Kurdumun koşma dürtüsüne boyun eğdim, bu endişeli enerjiyi yakmak ve yapmamız gereken şeyin lojistiği üzerinde çalışmak için zamana ihtiyacım vardı. Asıl fikrim kapılara saldırıp Jareth ve Ophelia'yı omzumun üzerinden atmak ve yoluma çıkan herkesi öldürmekti.

Ama Coral *daha az şiddet içeren* bir plan üzerinde çalışıyordu.

Sanırım bir savaş başlatmak istemiyorsam, onun yöntemini denemek zorundayız.

"Kera, bekle." Maddock amcamın kurdu tırıslla yanıma geldi ve hayvanım hızını yavaşlattı.

"Sage'in fikrini değiştirmesi için beni ikna etmeye geldiysen yanlış ağaca havlıyorsun demektir." Öfkelendim. Aslında Sage ya da Coral'ın kendilerini tehlikeye atmalarını istemiyordum ama ben de Amcam kadar kalın kafalıydım. O kadınları kontrol etmeye çalışmamam gerektiğini çok iyi biliyordum.

"Sanki onu durdurabilirmişsin gibi." Maddock kıkırdadı. Belki de düşündüğüm kadar kalın kafalı değildi.

"Burada ne yapıyorsun o zaman?"

Kurdu ağır bir nefes verdi, burnundan sisler fışkırıyordu.

"Senin için endişeleniyorum."

"Olma." Kurdum onunkinin yanında tırıs gitmeye devam etti, ama ben

konuşmanın bittiğini varsaydı. Kelimeleri hiç sevmezdi - normalde benimkileri bile sevmezdi - ama sürprizlerle doluydu
Bu gece.

"Baban en iyi Alfa değildi."

"Bu güzel bir ifade." Kurdum homurdandı.

"Beni dinle," dedi Maddock. "Ben de çok iyi bir amca değildim."

"Senin için daha fazlasını yapmalıydık."

Kurdum bu konuşmadan hoşlanmadığı için
sızlandı. Ben de aynı şeyi hissettim.

Geçmişte kaldı. Ayrıca, Maddock her zaman kaba saba biriydi, ama ben çok küçükken o benim kahramanımdı.
ve sonra bana dövüşmeyi öğreten oydu. Diğer herkes çekip gitmişti.
Ama o değil.

Hayalet gözyaşları düşmekle tehdit ediyordu ama fiziksel olarak bunu yapamasam da ağlamayı reddettim.

"Yaşlılık seni yumuşatıyor," diye takıldım, şimdi normalliğe her zamankinden daha çok ihtiyacım vardı.

"Belki." Omzunun üzerinden bana ters ters bakarken kurdu bu şakadan pek hoşlanmamış gibiydi. "Ama ben kendi Bu yüzden seninle ne kadar gurur duyduğumu söylemek için hâlâ zamanım var."

Rahatsız edici övgüden kaçmaya çalışarak kurdumu daha hızlı ittim. Gerçek Maddock formunda, bu yarışı kazanmama izin vermeyecekti. Kurtlarımız koşarken gecenin keskin havası ikimizin de kürklerini karıştırdı. Uyuyan yaratıklar uyandı ve dağıldı. Çürümüş yapraklar patilerimizin altında çıtırdıyordu.

"Teşekkür ederim" dediğimde kurdumun nefesi kesilmişti.

Tanrılar üzerine yemin ederim ki kurdu gülümsedi. *"Bana henüz teşekkür etme. Hâlâ kızları güvende tutmamız ve senin... eşini kurtarmamız gerekiyor."*

Maddock'un kurdu hırladı ve başımı kaldırıp baktım. Ben farkına varmadan kurdum bölgemizin en güney sınırına kadar koşmuştu. Yüzlerce kilometrelik boş ve çorak araziye çevreleyen saf şehre giden yol ile manzara.

Onun gözlerinden uzaklara baktım, bir ışık zerresi bile görebilmeyi diledim.

"Onu seviyor musun?" Maddock nazikçe sordu. Kurdum da ben de başımızı salladık.

"Seni hak ettiğinden emin değilim ama çektiğin acıları telafi etmek için ne gerekiyorsa yapacağım. Sana zarar verirse onu öldüreceğimi bil yeter." Maddock'un kurdu koşmaya başlamadan önce bir pençesini başıma koydu. kulübeye geri döndüm.

Jareth'in bize ihtiyacı var. Kurdum sınırdan volta atıyor, topraklarımızın bittiği yerde bir ileri bir geri yürüyordu.

Ona yardım edeceğiz.

Ya çok geçse?

Şimdi sus. Kendi korkumu yuttum. *Böyle düşünemeyeceğimizi biliyorsun.*

Parlak sonbahar ayı üzerimizde parlarken kurdum nefes nefese duruyordu. Uluması acı vericiydi, kalbi kırık bir aşığın yas tutan feryadı, bilinmeyen mesafeye yakında orada olacağımıza dair bir söz gönderiyordu.

Şiddetli bir fırtınanın gücünü taşıyan mavi-gri gözler karanlığın içinde yüzüyordu. Kızgın kızıl saçların fısıltısıyla yok oldular. Uzun çıplak bacaklar gece ormanında koşuyor, canavarımı kovalamaya teşvik ediyordu. Hareket edemedim. Meydan okumaya karşı koyamadım. Tanrılar bunu istediğimi bildiği halde.

Kera.

Zihnimi bulanık sisten kurtarmak umuduyla gözlerimi kırptırmaya çalıştım.

Vücudum çok ağırdı. Her kasım normalde olduğundan iki kat daha ağırdı. Kurdum yavaş ve halsizdi. Tekrar zihnime gömülmeden önce yumuşak bir inilti çıkardı.

Zehir.

Uyuşturulmuştum.

Boğazım kaşınıyor ve göz kapaklarım kumla doluyordu. Bana enjekte ettikleri kimyasalın etkisiyle yanmıyordum. yeterince hızlı. Kıyıya vuran ve ağzıma kum taneleri çeken bir dalga gibi beni altına çekmeye devam etti.

Ayağa kalkmamız gerek. Zayıf gücümünden yararlandım.

Vücuduma giren yabancı istilaya karşı savaşan kurt. Altımda bir yatak vardı. İnce bir şilte ve kimyasal kokulu çarşaflar.

Buradaki havadaki her şey zehirliydi.

Gözlerimi zorla açtım. Parlak ışık beni kör etti ve irkilerek onları tekrar kapattım. Yüzümü kapatmaya çalıştığımda ellerimin bağlı olduğunu görünce nabzım fırladı. Kaslarım gerildi, bağları çektim.

Kan damarlarımda daha hızlı aktı ve lanetli kimyasallar

Bacaklarımdaki ve kollarımdaki kısıtlamalara karşı savaşırken tenimdeki terden süzölmeye başladı. Kurdum bir hırıltıyla uyandı, Bana daha fazla güç veriyor.

"Hasta uyandı, Doktor Bradley." Bir kadın sesinin ardından yatağın ayakucuna yakın bir yerde topuklu ayakkabıların tıkırtısı duyuldu.

Kıpırdamadan durdum, duyularıma yaslandım. Odada iki insan bedeni vardı. Yine de arkamdaki kadın tam olarak insan değildi. Onun

Seyreltilmiş kanda ne olduğunu çıkaramadığım bir paketin kalıntıları vardı. Adam pişmiş kil ve bir tür kokuşmuş tatlı sabun kokuyordu. Ayrıca zehirli.

Dr. Bradley sanmıştım.

"Mükemmel." Dr. Bradley üzerime eğildi, toksisitenin altına gömülmüş güçlü bir çürüme kokusu yaydı. "Bu tur için on iki saat. Benim için çizelgelere not düş, Moira."

On iki saat mi? Şişmiş bir kaktüs gibi hissettiğim dilimi yutmaya çalıştım.

"Kız kardeşim," diye mırıldandım.

"Bir şırınga daha hazırlayayım mı?" Moira'nın topukları yatağın diğer tarafına doğru tıkırdadı. Onunla konuşamamak beni deli ediyordu. sürüsünün kokusunu alamazdı. Öte yandan, Saçaklar'daki karma nesil şekil değiştirenlerin çoğu gibiyse, o da kurt kanı taşıdığını bilmiyor olabilirdi.

"Bekle." Ben göz kırpmaya devam ederken Dr. Bradley'nin yüzü görüş alanıma girdi. Cildi çok alaycıydı. Yaşına rağmen gerilmiş ve yumuşatılmış gibi kâğıt inceliğindeydi. Boyalı sarı saçları alına daha fazla kimyasal madde sızdırıyordu. Düz bir burun ve soğuk gözler bana bakıyordu.

"Ne yazıyordu?" diye sordu.

O mu? Kurdum hırladı.

Üst dudağım kıvrıldı. "Kız kardeşim nerede?"

Zehrin artık içimden sızdığını hissedebiliyordum ve dikkat çekmemeye çalışarak bileklerimdeki bağları dikkatlice test ettim.

"Ah, Ophelia. Çok hoş bir hasta. Çok işbirlikçi." Dr. Bradley bembeyaz dişleriyle gülümsedi. Tanrım, nefesi bile zehirliydi. "Peki ya sen? Sen de bizim için uslu duracak mısın?"

"Hayır." Sırıttım.

Bileklerimdeki bağlar koptu ve pençelerimi onun yüzüne doğru uzattım.

Lanet bir eşek arısı iğnesi yine boynumu deldi ve Damarlarımda sıcak sıvı yanıyordu. Sırtım ince ve sert

Yatak, kaslar acıyla spazm geçirirken, saf kan damlaları göğsüme düştü.

"Doktor!" Oda ve parlak ışıklar yeniden yüzmeye başladığında Moira çığlık attı.

"Ben iyiyim." Ona el salladı. Sesi suyun altındaydı, soluyordu. "Bu onların alfa kurtlarından biri. Buraya bu dayanıksız kayışlar yerine gümüş zincirlerle güvenlik alın."

Kahretsin.

Görüşümü tünele çeviren karanlıkla boğulmanın ikinci dalgasına karşı savaştım ve bağlantımız aracılığıyla uzandım.

"O..."

"Kavga etmeyi bırak, seni aptal," diye hırladı Ophelia. "Senin bir tehdit olduğunu düşünürlerse seni asla göremeyeceğim."

Orada bir kelime vardı, yapmam gerektiğini bildiğim bir yanıt. Ancak düşüncelerim bulanıklaştıkça kafamın içinde sıkışıp kalan alaycı şakaya tutunmak zordu.

Dövüş... Kurdumun sesi bile zayıf geliyordu, unutulmaya doğru çekiliyordu.

Uyku kazandı.

Çöl günbatımı rengine saçları olan güzel bir dişi kurdun uyuşturucu etkisindeki rüyasına daldım.

Sayımız gün geçtikçe artıyordu. Şafaktan hemen önceki gri alacakaranlıkta eğitim alanında toplanan şekil değiştirenlere baktım. Matematik hiçbir zaman en iyi dersim olmamıştı ve fazla uyumamıştım ama dün bu kadar çok şekil değiştiren olmadığına yemin edebilirdim.

Dün geceki koşumdan sonra kulübeye döndüğümde Coral ve Sage'i saf şehirde *en az* kan dökülmesine neden olacak bir planın içinde bulmuştum.

O kadar çılgıncaydı ki işe yarayabilirdi.

Ama gardımı düşürmeyi ve bunun kolay olacağını düşünmeyi reddettim. Değişim kan ve acıyla gerçekleşir. Ben istekliydim onun için savaşmaya. Sage ve Coral'ı korumaya hazırdım. Ve eşimi kurtaracaktım, bu biraz kan dökmemi gerektirse bile.

Yine de saf kan.

Ellerimi arkamda kavuşturdum, planın bu kısmı yüzünden gergindim. Diğer alfalar, bana bir şey yapmama konusunda çok kararlıydı.

ve şekil değiştirenlerin hayatlarını riske atıyorlardı. Sürüme bakmak, ne kadar korkunç ve sert görünürlerse görünsünler, beni duraksattı. Bunlar korumaya yemin ettiğim insanlardı. Onlardan benim için hayatlarını riske atmalarını istemedim.

"*Bu iş sende.*" Ben grubun en önünde yürürken Coral başparmağıyla beni onayladı.

Gözlerimi devirmek için içimdeki dürtüye direndim.

Motivasyon konuşmaları bana göre değildi. Ben olsam bile Hepsini koruyabileceğimden emin olsaydım, onlara boş yere umut vermezdim. Neyin içine girdiğimizi bilmiyordum zaten. İstedığımız kadar plan ve program yapabilirdik ama söz konusu olan gerçek hayatlardı. bir şeyler ters gitti.

Onlara baktıkça -ailelerini düşündükçe- bunu yapmamam gerektiğini daha iyi anladım.

"Sen onların Alfa'sısın. Seni takip edecekler." Coral'ın yüzünde hâlâ parlak bir gülümseme vardı ve benimle zihin bağı kurarak tereddüt.

"İşte bu yüzden endişeliyim." Boğazımdaki düğümü yuttum ve çenemi kalabalığa doğru kaldırdım.

Bunlar en sadık şekil değiştirenler değildi. Birçoğu sürülerini terk etmiş, kötü şöhretli Cerberus mezarlığının yeniliğine kapılmış ya da yeniden başlamak için bir yer arıyorlardı. Kimseyi geri çevirmemiş olsam da, henüz sadakatlerini kazanmak için yeterince şey yapmamıştım. Birkaç Alfa mücadelesi ve kırılan burunlar beni bir savaşta takip etmek isteyecekleri bir lider. Sakin bir nefes alırken kendime bunu hatırlattım.

"Geldiğiniz için teşekkür ederim." Sesimi kalabalığa yansıtmak için Alfa gücümü kullandım. "Burada dedikodu çok hızlı yayılır, bu yüzden kader eşimin Anubis sürüsünden Alfa Jareth olduğunu bildiğinize eminim."

Islıklar çaldığında gülümsedim, onların ıslıklarından rahatsız olmadım.

acımasızlık. Hepsi Cerberus doğumlu olmayabilir ama bunlar benim halkımdı. Yeryüzünün aynı kaba kumaşından kesilmiştik.

"Henüz duymadığınızı düşündüğüm şey, Anubis bölgesinin saf şehir tarafından saldırıya uğradığı. Bir avuç yavruyu çaldılar ve ebeveynlerini katlettiler. Luna Ophelia çocukları korumaya yardım etmek için gönüllü olarak onlarla birlikte gitti."

Bazı yaşlılardan alçak ve tehlikeli hırıltılar geliyordu. şekil değiştirenler. Bazı gençlerin yüzlerindeki şaşkınlığı görmezden gelerek onlara baktım. Tecrübeliler bunu daha önce görmüştü ve benim doğruyu söyledi.

"Diğer sürü Alfaları Anubis'in yardım talebini reddettikten sonra, Alfa Jareth kız kardeşi Ophelia'yı ve çalınan bebekleri kurtarmayı kendine görev edindi." Duygularımın ses tonumu etkilemesine izin vermeyerek sesimi eşit tuttum. Eğer halkım bu savaşta bana katılırsa, bu sempatiden ya da şov yaptığım için olmayacaktı. Temel gerçeklere bağlı kaldım.

"Jareth yavruları kurtarmayı başardı ama kız kardeşini kurtaramadı. İkisi de saf şehir duvarları içinde sıkışıp kaldı. Onları kurtarmaya gitmeyi planlıyorum." Bir nefes daha aldığımda beni sessizlik karşıladı. Cırcır Böcekleri

uzaktan cıvıladı. Düşündüğüm gibi oldu. Aşk hikayem umurlarında değildi ve ben de onları suçlamıyordum.

Sage boğazını temizledi ve ben de omzumun üzerinden bakarak onun bakışlarını karşıladım ve kalabalığa dönmeden önce iç geçirdim. "Ayrıca böyle bir şeyin bir daha yaşanmayacağından emin olmak istiyorum. Hiçbirinizin bana katılmasını beklemiyorum ve sadece istekli gönüllüleri kabul edeceğim, ancak burada Alfa'nız olarak oturamayacağım.

Ben onları durdurmak için hiçbir şey yapmazken, bölgemizin hemen dışında şekil değiştirenlere ve kendi halklarına karşı vahşet işliyorlar."

Onay homurtuları kurdumu güçlendirdi ama kalbime bir korku saplandı. Kurtlar iyi bir kavgayı severdi. Ama bu, sonuçları olmayan bir kavga değildi. İşin ciddiyetini anlamaları gerekiyordu.

"Kontrolü ele geçiren tek tür insanlar değil. İnsanların sahip olmadığı bir şeyi kullanarak. Para, kaynaklar, güç... Gücün birçok şekli vardır. Bu durumda, bilgi. Liderleri safları karanlıkta ve kör tutuyor. Belki ben En yaşlı, en bilge ya da en zengin Alfa olsam da her zaman doğrular için savaşıacağım. Benimle gelmeyi seçersen seni koruyamayabileceğimi söylediğimde sana doğruyu söylüyorum. Farklı bir yol deniyoruz..." Coral'a bakmak için durakladım ve o da bana cesaret verici bir şekilde başını salladı.

"İnsanlara gerçeği göstererek özgürlüğün tadına bakmalarını sağlayacağız. Ve ben de eşimi kurtaracağım. Bu süreçte yozlaşmış bir hükümeti felç edersek, öyle olsun. En azından koyunlara bir daha kurtlarla uğraşmamaları için bir ders vermiş oluruz."

Son bir kez başımı sallayarak konuşmayı bitirdim ve havada asılı duran sessiz tefekkürü tamamen bekliyordum. Kabullenmesi çok zordu. Ben

Temelde tüm dünyalarının temelini sarstı ve daha önce yapılmamış bir şey önerdi. Tereddüt etmeselerdi endişelenirdim.

Coral, kalabalık dağıldıktan sonra bize katılmaya karar verenlere bilgi aktarmak için geride kalacaktı.

"Dağılabilirsiniz." Gitmek için döndüm, koşucuları almam gerekiyordu.

diğer Alfalara gönderdim ve saf şehre doğru yola çıkmadan önce işlerimin geri kalanını düzene soktum.

Kalabalığın arkasında bir yerlerden alkış sesleri gelmeye başladı. Kötü zamanlanmış bir öksürük gibi tek bir ses. Bir adım uzaklaştım. vites değiştirici alkışladı.

Ve sonra bir tane daha.

Bir kıvılcımın ışığı gibi, daha fazla el katıldı ve gürültü orman yangını gibi yayıldı. Yüzlerce el çırpıyor ve ayaklar toprağı ezmeye başladı.

Kalabalıktan yükselen ulumalar tüylerimi diken diken ediyor ve kana susamış canavarımı besliyordu. Sage ve Coral'ın gözleri bana döndüklerinde genişlediler.

Ah, kahretsin. Bunun olacağını düşünmemiştim.

Evet, oldu. Sahip ol.

Sürümün gücüyle yüzümü gökyüzüne çevirdim. derin bir nefes çekerek ve etrafımızdaki ağaçları sallayan vahşi bir uluma çıkararak damarlarımda koro halinde dolaştı.

Sesleri Cerberus'un savaş çığlığında bana katıldı. Ve bunun için kendimi tam bir pislik gibi hissettim.

*

"Bu çok fena oldu." Büyükbabam Alpha Nolan'a teslim edilmek üzere mektubu mühürlediğim sırada Coral aceleyle ofisime geldi.

"Öyle miydi?" Çekmeceyi karıştırdım, başka bir boş sayfa aradım. Birisi kâğıtlarımın bir kısmını almıştı.

"Her zaman bu kadar alçakgönüllü olmak zorunda değilsin." Coral masamın kenarına oturdu ve göz önünde duran kâğıt yığınınu itti.

"Bu bir oyun değil." Homurdandım, bir sayfa kaptım ve Alfa Uki'ye yönelttim. "Kurtlar dövüşmeyi sever. Onlara bir fırsat verdim. Elbette bunu değerlendireceklerdi. Ama şekil değiştirenler ölebilir."

Ve bu ölümler benim suçum olacaktı. Ruhlarının yükünü omuzlarımda taşıyacaktım. Aileleri küller üzerinde beni lanetleyecekti.

Ben de hak ediyorum.

"Kera, dur." Coral homurdanarak beni sarmal düşüncelerimden çıkardı. "Sen gittikten sonra onları duymadın. Bu bir şey değil

maço kurt dövüşü şeyi. Her biri bağlılık yemini etti ve sizi korumak istiyor."

Onları korumam gerekiyordu. Baş ağrımı hafifletmek için alnımı ovuşturdum.

"Beta'nız haklı." Kapı açıldı ve göğsüne bağlanmış bir bebekle dişi bir şekil değiştiren Skoll'un yanındaki ofise girdi, arkadaşı da arkasından geliyordu. "Tam da beni daha fazla şaşırtamayacağını düşündüğüm anda, genç Alfa bütün bir sürüyü gelmelerini istemeden savaşa hazırlıyor."

"Sarina." Gülümsedim ve kalemi Uki için hazırladığım mektuba bıraktım. "Ben de tam senin Alfa'na haber gönderecektim. bu olayların dönüşü hakkında."

"Gerek yok. Skoll dün gece bir mesaj gönderdi ve Uki de tüm bu yaygaranın nedenini görmem için beni gönderdi. Bu sabahki konuşman çok hoşuma gitti." Sarina bebeği Coral'a uzattı.

Vaftiz annelik görevleri Beta sorumluluklarının önüne geçti, bu yüzden Coral'ın yavruyla koridorda dans etmesini engellemeye zahmet etmedim.

"Haber çabuk yayılıyor sanırım." Skoll ile konuşuyordum, ama onun dikkati Coral'ın üzerindeydi. Dudaklarının kenarlarında arzulu bir gülümseme belirdi.

Sarina karşıma oturdu ve bir ayağını masamın üzerine koydu. "Elçiye zeval olmaz. Jareth yine sorun çıkarırsa burada olmak isteyeceğimi biliyordu."

"Daha çok başı dertte olan o gibi." Çiftleşme bağımız henüz tamamlanmamıştı, bu yüzden aciliyeti bu kadar güçlü hissetmemeliydim. Ama bir şekilde, çok fazla zaman kaybettiğimizi biliyordum.

Hadi gidelim artık.

Bu işi halleder halletmez.

Kurdum hiç bu kadar sabırsız olmamıştı.

"Evet. Skoll bize bunu da söyledi." Sarina büyük adama bir bakış attı

Brute ve ben de aynısını yaptık, diğer sürüleri de işin içine katarak amacının ne olduğunu açıklamasını bekledik.

"Her zaman aynı fikirde olmadığımızı biliyorum." Konuşurken hâlâ Coral'a bakıyordu. "Ama planları konusunda endişeliyim."

"Nefesini boşa harcama." Başımı salladım. "Maddock'a da söylediğim gibi Coral ve Sage'i durdurmaya niyetim yok. Bu belki de

planını seçerdim ama bu topyekûn bir savaş başlatmaktan daha iyidir. Ben de arkadaşlarımı destekliyorum."

Skoll kıkırdadı. "İstesem de onu durduramazdım ama söylediğim bu değil. Daha fazla desteğe ihtiyacımız vardı, ben de haber gönderdim."

"Burada yaptığınız şeyin bu olduğunu varsayıyorum." Sarina'ya baktım.

"Ben ve birkaç avcı." Göz kırptı. "Emekli olabilirim ama bunu görmek isteyeceklerini düşündüm. Beklemediğim şey ise sizin gönüllü bir güç oluşturunuzdu. Şimdi tüm çocuklar bu haberi diğer sürülere yayma görevini üstlendi."

"Gönüllü kuvvet mi? Unutma, kimseden gönüllü olmasını istemedim. gel." Zihinsel olarak çıldırdığım gerçeğini gizlemek için kısa bir kahkaha attım.

Hayır. Hayır. Hayır. Daha fazla ölümden sorumlu olamam.

Belki de Jareth'in doğru bir fikri vardı. Gecenin bir yarısı gizlice kaçmak şimdi daha iyi bir seçenek gibi görünüyordu.

"Bu devrim niteliğinde." Sarina neredeyse parlıyordu Heyecan. "Şekil değiştirenler kendi kararlarını verirler ve bir Alfa'nın emriyle yönetilmezler. Bu Jareth ve Skoll'un eskiden konuştuğu şeyler. gençliğimiz hakkında."

Skoll utanmış görünme nezaketini gösterdi. "Bir zamanlar hepimiz aptal çocuklardık."

Tanıdık şakalaşmaları beni Coral'a baktırdı. Jareth'in diğer sürülerden arkadaşlarla büyüdüğünü unutmak kolaydı. Kimseye güvenmemek konusunda çok büyük bir anlaşma yaptı. Ben yapamadım. Benim yaşımdaki şekil değiştirenlerle ittifak kurmanın nasıl bir şey olacağını hayal bile edemezdim. Ama artık bunun bir önemi yoktu. Geçmiş değiştirilemezdi. Tek yapabileceğim ailem için daha iyi bir gelecek yaratmaya çalışmaktı. Ve onları hayal kırıklığına uğratmaktan korktuğumu itiraf etmekten gurur duymuyordum.

İçimi çekerek başımı salladım. "Geldiğiniz için teşekkür ederim. Alabileceğimiz her türlü yardımı alacağız."

"Güzel." Skoll, Sarina'nın karşısındaki sandalyeye oturdu. Daha fazla dövüş beklediği hissine kapıldım. "Beta Calder da Fenrir'in en iyi savaşçılarından bazılarıyla birlikte yola çıktı."

"Alfa Nolan yardım mı gönderiyor?" Çenem neredeyse masaya çarpacaktı ve büyükbabama yazdığım mühürlü mektubu bitmemiş mektubun üzerine koydum.

Uki'ye bir tane.

Görünüşe göre kağıt israfı.

"Bir bakıma." Skoll omuz silkti. "Torunu tarafından alt edilemez ve şekil değiştirenlerini seçme şansından mahrum bırakamazdı. Calder bu savaşı kaçırmak istemezdi ve ben de yanımda eğitimli savaşçılar olduğu için kendimi daha iyi hissederdim. Elbette hepsi sana hesap verecek."

Bu beni çok daha iyi hissettiriyor.

Sana ne demiştim? Bu boku sahiplen.

Kurdumun yersiz özgüveninden sıyrıldım ve milyonlarca soruyu aklımdan geçirirken başımı dik tuttum. "Neden bana yardım etmek istiyor?"

"Şimdi Jareth gibi davranmaya başlama." Sarina gözlerini devirdi. "O inatçı piç her zaman bu dünyada yalnız olduğunu düşünürdü."

Öyle değil mi?

Bir hediye atının ağzına bakmamaya çalıştım ama Jareth'in neden böyle hissettiğini anladım. Talep ettiğinde kimse ona yardım etmek için adım atmamıştı. Yine de, ofisimde dikilenler Alfa şekil değiştirenler değildi. Sürü liderlerinden emir almaya alışkınlardı. Belki de savaşa katılmadan önce birinin kontrolü ele almasına ihtiyaçları vardı.

Skoll yüzümdeki şaşkınlığı okumuş gibiydi. "Benden yardım istemedi çünkü burada seninle olmamı istedi. Çocuğu olduğu için Sarina'yı da bu işe bulaştırmazdı. Ve o yapmadı

Sana doğruyu söyleyeceğim çünkü o senin incinmeni istemezdi." "Ah," diyebildim sadece, o yanma hissini hissederek

yine gözlerimin arkasında. Jareth ve ben o kadar da farklı değildik.

Kendi iyiliğimiz için kararlar almak konusunda yalnız olabiliriz.

ama bu yükü üstlendik çünkü değer verdiklerimizi korumak istedik.

Sanırım ona gerçekten aşık oluyordum. Ki

bu berbattı, çünkü o burada değildi.

Ben olsam onu kurtarırdım.

Tanrılara yemin ederim ki yaparım. Sonra beni bu duruma soktuğu için kışına tekme basacaktım. Ve bir daha asla yalnız hissetmesin diye onu yakınımda tutacaktım.

"Tamam, bebeğimi kucağıma aldım." Coral yavruyu annesine teslim etti ve bana parlak bir gülümseme verdi. "Üstünü değiştirmeye hazır mısın?"

şimdi dünya, Alfa?"

Karanlık tanıdık gelmeye başlamıştı ve ateşli rüyalar neredeyse elle tutulur gibiydi. Eğer içinde kaybolmama izin verirsem, sanki onu hissedebiliyordum.

Kera.

Ama vücudum bana enjekte ettikleri kimyasallara alışmaya başlamıştı ve onları daha hızlı tüketiyordum. Her seferinde düşünmek istemediğim yeni ağırlar ve acılarla sarsılarak uyanıyordum.

En azından beni hadım etmemişlerdi.

Tekrar uyandım ve etrafımı gözden geçirdim. Oda hâlâ boştu. Hâlâ onların bağlarının ve iğnelerinin merhametine kalmıştım. Hayatımda hiç bu kadar zayıf ve yalnız hissetmemiştim.

Ama kendime acıyacak zamanım yoktu. Bu yobaz pislikleri alt etmenin ve kız kardeşimi buradan çıkarmanın bir yolunu bulmalıydım.

Kalp atış hızımı sabit ve nefes alışımı dengede tutarak, uzuvlarımdaki tutuşları test etmek için yeterince esnedim. Gümüşün ısırtığı etimi yaktı. Kurdum kendini aşağıya gömerken acı içinde inledi. Derin. Mümkün olduğunca sessiz kaldım, acı dalgasını sürdürdüm. Bu insanların gümüşe nasıl sahip oldukları ya da onun şekil değiştirenler üzerindeki etkilerini nasıl bildikleri bir muammaydı. Artık doğal dünyada kullandığımız bir kaynak değildi.

Yavrular üzerinde deney yapıyorlardı.

Öfke tekrar içime doldu ve dişlerimi sıktım, Burnumdan yavaşça nefes alıyordum. Beni korumaya ve intikam almaya iten temel doğama karşı savaşmak zordu. Tuzağa düşmüş.

O yavruların durumu daha kötüydü, diye kendime hatırlattım. Ve kafeslerdeki sadece benim şekil değiştiren bebeklerim değildi. Başkaları da vardı. Muhtemelen burada doğmuş. Parmaklıklar ardında bir hayata mahkum edilmiş ve Bu kötülük her neyse.

Buradan çıkar çıkmaz araştırma tesisini yerle bir edecektim.

"Uyanmışsın." Ophelia'nın sesi bana bir fısıltı gibi geldi. Bu hiç mantıklı değildi. Sanki iletişim kurduğumuzu duyabiliyorlardı. *"Bu sefer onlarla savaşıma, lütfen. Sana güvendiğinde daha kolay olur."*

"Bunu çoktan anladım." Ayaklarımı hareket ettirirken homurdandım. Metal, yakıcı ve ısıricı dişler gibi sıkıyordu. Akrep sokması. Küçük bir rahatsızlık. Üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil.

Acı içinde nefes alırken kendime yalan söylemeye devam ettim. *"Neden fısıldıyorsun?"*

"Bilmiyorum." Ophelia içini çekti. *"Makinelere bağlı olmadığım için artık konuşmak güvenli olabilir."*

"Makineler mi?" Onu makineye bağlı gördüğüm zamanı düşündüm. kafasına bağlı kablolar ve bantla birlikte masanın üzerinde duruyordu. *"Saçın."*

Ne kadar kısa tıraş ettiğimi hatırlayarak hırlamaya başladım. O gece ne kadar önceydi? Saatler mi? Günler mi? Kalbim hızla çarpmaya başladı ve makine odada biplenmeye başladığında yavaşlamasını diledim.

"Tekrar büyüyecek." Tanrım, sesi çok olumlu geliyordu. Kız kardeşim ve ben zıt kutuplar gibiydik. Kera nasıl oldu da eş olduğumuzu düşündü?

Kera'nın düşüncelerini uyandırmak canavarımı sızlattı ve onu daha fazla üzmemek için konuyu hızla değiştirdim. *"Sana ne yapıyorlar?"*

Muhtemelen bunun cevabını almak istemezdim. En azından kurdum üzgün olmak yerine sinirlendi.

"Sanırım telepatik iletişimi incelemeye çalışıyorlar." Ophelia açıkladı. *"Muhtemelen benden daha iyi anlarsınız."*

Hiç de değil. Bu kopyalayabileceğin bir şey değildi. Sürünüzle ya bir bağlantınız vardır ya da yoktur. Ama belki ben İnsanların cehaletinden yararlanmak. Bu bilgiyi daha sonra kullanmak üzere dosyaladım.

"Yavrular ne olacak?" Ben sordum. *"Başka ne var Çalışıyor musun?"* Bir laboratuvarda DNA'sı eklenmiş insanüstü askerlerin yaratıldığı düşüncesi kurdumun hırlamasına neden oldu.

"Bunu bilmiyorum." Ophelia'yı çiğnerken hayal edebiliyordum. alt dudağı, ne söyleyeceği konusunda gergindi. *"Ben aldım"*

siz onları kurtarmadan önce her gün bir saat boyunca yavrulara kitap okumama ve şarkı söylememe izin verdiler."

Hem benden hem de hayvanımdan kaçan iniltiyi tutamadım.

"Buraya gelmeni ben istemedim," diye bağırdı Ophelia.

"Gerçekten yapmayacağımı mı düşündün?" Bağırdım.

"Düşünmüyordum!"

Bunun bariz olduğunu söylemedim.

Zaten yeterince sinirliydi.

"Sorun değil. Seni dışarı çıkaracağım." Bu lanet zincirleri kırmanın bir yolunu bulur bulmaz.

"Bunun senin için zor olduğunu biliyorum ama belki bir süreliğine Alfa saçmalığını bırakırsan onların gözüne girebiliriz." Artık iyice sinirlenmişti.

"Hiçbir söz veremem," diye homurdandım.

"Kapa çenenizi. Geliyorlar," diye bağırdı bana. "Ben ciddiylim. Terbiyeli ol."

Vücudumdaki her kas gerildi, onu gelen her ne ya da her kimse ondan korumam gerekiyordu. Davranmak benim doğamda yoktu. Ben savaşmak için doğmuşum.

Sen bundan daha zekisin. Kendimi ilişkimize odaklanmaya zorladım.

Sürü bağlantısı üzerinden bağlantı. Korkmuş ya da tehlikede gibi görünmüyordu. Sanki gülüyor gibiydi... gülüyor muydu? Tabii ki gülüyordu.

O benim kız kardeşimdi. Yeraltı dünyasının tanrıları için çay dolduran kişi o olurdu.

Şimdilik iyi olduğunu bildiğimden, binayı daha iyi görebilmek için diğer duyularıma yaslandım. Hâlâ araştırma tesisindeydik, bu da kaçıışı kolaylaştırıyordu. Yerleşim planını hâlâ ezberimde tutuyordum.

Altımdaki katta hareket ve hafif konuşmalar vardı, sesler o kadar kısıktı ki ne dediklerini anlamak zordu. Üst kattaki sessizliğe bakarak beşinci katta olduğumu tahmin ettim. Elektronik cihazların ping sesleri ve makinelerin vızıltıları tesisin arka plan müziği idi. Bir tür havalandırma sistemi odanın içinde geri dönüştürülmüş havayı zorluyordu. Buna bir de temizlik maddelerinin kimyasal kokusu, hepsi zehirli hissettiriyordu.

Zehir. Kurdum hırladı. **Her şey kötü.**

Buranın kokuşmuş tadını ağzımdan atmak için bir sigara için adam öldürebilirim.

Sağ tarafımdaki makine tekrar biyledi ve koridorda ayak sesleri duyuldu. Çatlak bir göz kapağından hızlıca bakma riskini göze aldım. Şekil değiştiren görüşümle, çıkarılmadığım karanlık odayı taradım. Göğsüme bağlanmış ve makinelere bağlanmış kablolarla yalnızdım.

Kapının kilidi tıklayarak açıldı ve ışıklar yanarken gözlerimi kapattım. Tekerlekli bir araba plastik kokusu eşliğinde odaya girerken nefesimi tekrar düzene soktum ve Seyreltilmiş şekil değiştiren kanı.

Daha önce burada olan kadın geri dönmüştü.

Moana ya da Molly gibi bir şey. Neredeyse her şeyi ezberleyebilirdim ama isimler konusunda gerçekten berbatım.

Topukları yerde, makinenin ekranının olduğu yere doğru tıkırdarken hafifçe mırıldandı. "Hastamız uyandı."

Sürpriz unsuru için çok fazla.

Makineler hayati belirtilerimi izliyor olmalıydı. Bir keresinde insan tıbbı hakkında bir şey okuduğumu hayal meyal hatırladım. tedavi. Oyun bittiği için gözlerimin tembelce açılmasına izin verdim ve kadına iyice baktım.

Sanırım güzel sayılabilirdi. Laboratuvar önlüğünün altına gizlenmiş şehvetli kıvrımları ve yüksek topuklu ayakkabıların içine dalmış uzun bacakları vardı. Şık siyah saçları başında bir topuzla toplanmıştı ve koyu renk gözlükleri narin burnunun köprüsüne tünemişti.

Kera değildi ama yine de hoş bir gülümsemeye zorladım. "Günaydın, güzelim."

Hayır. Kurdum flört girişimimi onaylamayarak homurdandı ve onu susturmak için kullandığım alçak hırıltı göğsümün titremesine neden oldu. Sesi duyunca gözlüklerinin arkasındaki gözbebekleri büyüdü ve bunun oynanacak açığı olduğunu biliyordum.

"Beni yalnız yakalamak istiyorsan, bağlamana gerek yoktu." Kurdumun tiksintisini görmezden gelerek göz kırptım.

"Ben... Um..." Kadın yutkundu. "Doktor Bradley!"

"Onu çağırmana gerek yok." Kıkırdadım. "Seninle uyanmayı tercih ederim. Adın ne güzelim?" Kurdum öğürdü ve dudaklarımı yaladım, gümüş zincirlerle bu lanet karyolaya bağlıyken rahat görünmek için elimden geleni yapıyordum. Bakışları ağzımın hareketlerini takip etti.

Solgun tenine bir renk geldi. "Bunun uygun olduğunu sanmıyorum."

"Benimle ilgili uygun bir şey yok." Elimden geldiğince tek omzumu silktim.

Kes şunu. Bu utanç verici. Kurdum pençelerini yüz.

Kadın bir nefes daha çekti.

Doğrudan gözlerine odaklandım ve Alfa gücümü kullanarak Taşıdığı şekil değiştiren kanı kil kokusunun altına gömülmüş olsa da ona hükmediyordu. "Neden gelip benimle oturmuyorsun ve birkaç soruya cevap vermiyorsun?"

Kalem eteğinin kumaşı karyolanın kenarına sürtündü ve bir adım daha yaklaştığında parmaklarımın arasından kaydı. Bunu ne kadar ileri götürebileceğimi düşünerek mide bulantımı bastırdım.

"Moira," dedi. Koluma dokunmak için uzandığında dudakları ayırık kaldı.

"Moira." Adını söylememeye çalıştım, zımpara kağıdının tenime sürtünme hissi karşısında irkildim. Kurdum geri çekilmem için hırlamaya başladı ama tek duyduğu göğsümdeki gümbürtü oldu.

Kulağıma fısıldamak için eğildiğinde gözleri daha da büyüdü. "Tehlikeli bir oyun oynuyorsun."

"Hemşire Sanchey." Dr. Bradley açık kapı aralığından öksürdü. Kokusu bana bir ton tuğla gibi çarptı.

Moira bir adım geriye sıçrarken bir ciyıklama sesi çıkardı. Kurdum Kera olmayan bir kadın tarafından dokunulma hissinden kurtulurken ona gülümsedim.

"Eğitimi unuttun mu?" Dr. Bradley azarladı, Kokladığı kurumuş kil kadar eskimiş bir varlıkla odaya girdi. "Jareth Anubis bir Alfa kurdudur. Onlar en tehlikeli ve ölümcül türdür."

Bu onun uyarılmışlığının ağır kokusunu hafifletmek için hiçbir şey yapmadı. Kokusunu hâlâ odanın öbür ucundan alabiliyordum.

Ben "Özür dilerim, Doktor," diye mırıldandı Moira, gözlerini hiç ayırmadan

"Tanıştığımıza memnun oldum." Ona ince bir göz kırptım. "Şimdi Hepimiz eşit şartlarda olsaydık, her şey çok daha güzel olurdu."

Moira kıkırdadı.

Dr. Bradley kaşlarını çatı.

Ayak parmaklarımı ve el parmaklarımı oynattım, öyle görünmemeye çalıştım.

Doktorun boynunu bir dal gibi kırabilecek olmama rağmen tehdit ediyordum. "Bugün ruh halin daha iyi." Dr. Bradley beni dikkatle inceledi.

kaşları hâlâ çatıktı. "Sanırım kaçışınızı planlayabilmek için bizim iyi tarafımıza geçmeye çalışıyorsunuz."

Bunu anlamak çok zor değildi, bu yüzden ona istihbarat departmanında herhangi bir gereksiz kredi. Yine kısmi bir omuz silkme hareketi yaptım ve gümüşler omzuma batarken irkilmemeye çalıştım.

deri. "Beni çözmüşsün."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Siz hayvanları okumak çok kolay." Arabaya doğru ilerledi ve bir şırınga daha hazırladı.

Ben esniyormuş gibi yaparken kurdum hırlamaya başladı. "İyi davranışlar bana fazladan teşvik kazandırmıyorsa, iyi oynamak için ne nedenim var?"

Bu, huysuz yaşlı adamın yarım bir gülümsemesini kazandı. "Kız kardeşinin hayatta kalmasını istiyorsan tüm testlerimizde işbirliği yapacaksın."

Kurdum hırlayıp kendini ileri atmaya zorlarken gümüşün kontrolüyle savaştı. Canavar gözlerimden parlarken göğsümdeki hırıltı şiddetlendi. "Ona dokunmayacaksın."

"Bu tamamen size bağlı." Dr. Bradley sıvının içindeki hava kabarcıklarını dışarı iterken en ufak bir rahatsızlık duymuş gibi görünmüyordu.

şırınga. "Ve bana son denek grubuma mal olduğunuza göre, ücretinizi hak etme zamanı geldi."

Gümüş zincirlere karşı mücadele ettim, kırmızı görüyordum. İyi davranmayı boş ver. Bu pisliğin kafasını koparıp yiyecektim.

"Hemşire Sanchey," diye bağırdı Dr. Bradley, Moira ayağa fırladığında.

Dikkat. "Hastayı nakil için hazırlayın. Kafeste çalışacağız."

İğnelerinden biri daha boynumu deldi. Vücudum kasılırken kimyasal madde damarlarımı yaktı. Karanlık beni geri çekmeye çalıştı. Ona karşı savaştım, çığlık attım. Sesim kurt ve Alfa gücümle kalınlaşmıştı, ancak taleplerimiz cevapsız kaldı, tekrar aşağı kayarken, beni kafeslerden birine nasıl sığdıracaklarını merak ediyordum.

"Sürüye liderlik etmem için bana güveniyorsun." Lennox güldü, Parmaklarını yağlanmış saçlarında gezdirirken bana sanki iki başım çıkmış gibi baktı.

"Hayır, seni aptal." Ona ters ters baktım. "Bu kurtlar seni canlı canlı yer. Her şeye göz kulak olman için sana güveniyorum. Hanınız kasabanın merkezinde iki katlı penceresi olan tek bina. Eğer bir şey olursa ya da yakında benden haber alamazsan, bunları al. Mektuplar ve şekil değiştirenler Fenrir topraklarında kalacak. Alfa Nolan sizi koruyacaktır."

Bunun için bir iyilik isteyecek değildim.

"Kalacak kimse var mı?" Lennox omzumun üzerinden baktı. Arkamı dönmeme gerek yoktu. Yüzlerce kana susamış kurt enseme nefes alıyor.

"Birkaç kadın ve çocuk." Kendime olan güvenimi korumaya çalışarak gülümsedim.

Bu, içine girdiğimiz potansiyel bir katliam değildi. Şekil değiştirenler gelmek için kendi kararlarını verdiler. Beni takip etmek istediler.

Baskı falan yok.

"Birkaç yalnız kadının icabına bakabilirim." Lennox göz kırptı.

Mektupları eline tutuştururken homurdandım. "Ciddiyim dostum. Ukala ağzın seni öldürtmeden önce kaderindeki eşini bulmalısın."

*

Alacakaranlık beklediğimden erken çökmüştü, sanki Tanrılar bu yolda ilerlememiz için bize koruma sağlıyordu. Enerji, sessiz akşamın altında ölümcül bir akıntıydı. Yüzlerce kurt beni ilerlemeye teşvik ediyordu, tek amaçları ben yola koyulurken

Kurşun. Tek gerçek ses, Sage'in gülünç küçük arabasının uğuldayan motoruydu.

Sage ile insan formunda at sürerken Maddock'un endişesini sürü bağlantısından hissedebiliyordum. Bu benimkini yansıtıyordu. Cadımız için endişeliydim ama bu kadar korumayla o güvendedeydi.

Gideceğimiz yere varana kadar.

Planın hoşuma gitmeyen bir diğer kısmı da buydu.

Ama şu anda buna odaklanamazdım. Her şeyi tek tek ele alıyorduk. her seferinde bir adım. Kurtlar arkamdan Cerberus bölgesinden geçerek topraklarımız ile saf şehir arasındaki uçsuz bucaksız boşluğa doğru koştular.

Skoll ve Coral yanıımızdayken sınırı geçerken kurdumun kalbi ikimiz için de daha sert atıyordu. Ben peşimizden gelen canavarları rahatlatmak için sürüye bir Alfa gücü dalgası gönderirken, o dişlerini sıkarak savaş çılgılığını bastırdı.

Gecenin karanlığında iyi zaman geçirdik. Sessiz ve Ölümcül bir şekilde, sürüm benim komutam altında hareket etti. Saf şehre o kadar yakındık ki, uzaklardan oranın yanlışığının kokusunu alabiliyorduk. Sage'in arabası durduğunda kurdum da durdu. bozuk yolda yuvarlanarak durdu.

Bağlantı aracılığıyla sürümle konuşmak için döndüm. *"Dağılin. Yangın yok. Gürültü yok."*

Burada amaç sessizlik ve gizlilikti. Her iki yöne de gözcüler gönderdim ve kurtları gruplara ayırdım, bir çevre oluştururken gökyüzünü izliyor ve Junction City'de safların kullandığı makineler gibi üzerimizden bir şeyin uçmasını bekliyorduk.

Günün erken saatlerinde yaylım ateşi açmıştık ama onları kullanıp henüz pozisyonumuzu belli etmek istemedim.

Kurtlar emirlerimi beklemek için yere çöktüler. Hava bile sessizdi. Yırtıcılar yukarı tırmanırken hiç ses çıkarmadılar. Kayalardan oluşan kayalık çıkıntılar, koruma ve gözetleme noktaları olarak hizmet veriyordu.

Her şey yerini aldıktan sonra komuta düzenimize geri döndüm. Kurdumun pençeleri aşınmış asfaltta yumuşak bir şekilde ilerleyerek Sage'in arabasını yolun biraz dışındaki kayalıkların arkasına park ettiği yere geldi.

Kurdum kayaları kısa sürede aştı ve zirveye ulaştığımızda sessizce yukarı sıçradı. Duyu organlarımı

vites değiştirerek herhangi bir uyarıya kulak kabartırken, uzaktaki kubbeye benzeyen yapıyı, etrafını saran neon ışık bulutuyla birlikte sisli bir pus içinde inceledim.

İçeride.

Kalbim beklentiyle daha sert atıyordu. Bu kadar yakın olmak canavarımı yatıştırmalıydı ama o dudaklarını geri çekti ve hırladı, kavga etmek için sabırsızlanıyordu. Geçen her dakika bir saatin yarışıydı.

İkimiz de zamanımızın tükenmekte olduğunu biliyorduk.

Vardiyayı zorladım ve kayalıklardan aşağı atladım, Mercan'ın bana fırlattığı uzun gömleği yakalayıp başımın üzerine çektim. I Sarina ve Coral yere serilmiş bir haritanın üzerinde diz çökmüşken yanlarına çömeldi.

Skoll bana "Beta Calder neredeyse geldi," diye bilgi verdi.

Başımı salladım ve dikkatimi Sage'e çevirdim. "Bunun ne kadar süreceğini düşünüyoruz?"

"Gidebildiğim kadar hızlı gideceğim." Sage, Maddock'un elini kavradı. Amcam onu hiç görmediğim kadar solgundu. Ay ışığının altında durmak teninin beyaz parlaklığını daha da artırıyordu.

Arkadaşının kafasından bir saç telini uzaklaştırırken çenesi sıkılmıştı. "İlk geçen ben olacağım."

Onu durdurmayacaktım ya da dövüşteki rolü hakkında endişelenmeyecektim.

Bu bağ bir işaret olacak, onu bulmasını ve korumasını kolaylaştıracaktı. Onun yeri Sage'in yanıydı.

"Hemen arkanızda olacağız." Coral'ın gülümsemesi acımasızdı.

Skoll onu kolunun altına alırken başını salladı.

"Ve sen nereye gideceğini biliyorsun." Sarina'ya döndüm.

"Biz burada, çit hattının hemen içinde olacağız." Arkasına yaslandı, böylece arkasındaki avcılar ve Amarok şekil değiştirenler harita üzerinde konumlandırdı. Sürü bağlantısı aracılığıyla onlarla iletişim kuramadan, bu planın boka sarması ihtimaline karşı onları destek için uzakta tutmak daha iyiydi.

O noktaya gelmemesi için dua ettim.

Bir avuç kurt gecenin içinde hayaletler gibi süzülüyor, o kadar sessizce yaklaşıyorlardı ki hırlamak için döndüğümde neredeyse üzerimize geliyorlardı.

"Sakin ol, Alfa." Skoll omzuma dokundu. "Beta Calder burada."

Kurtlar hızla yer değiştirdi, bana göstermek için boyunlarını açtılar. Calder Skoll'u uzun zamandır kayıp olan oğlu gibi kucaklarken saygı duyuyordu. Yeni grubu koklarken kurdum gergindi ve hırlayarak volta atıyordu. Fenrir'in tuzlu kokusu yaygındı ama arkada duran iki adamdan gelen Anubis şekil değiştirenlerin tozlu çöl kokusu da öyle. Burada ne halt ettiklerini merak ederek onlara bakarken dişlerimi gösterdim.

"Bunlar Shelby ve Neil," dedi Beta Calder. "Savaşçılarımızın beklemesi için kamplar kurarken onlara güney sınırlarımızın yakınında rastladık. Jareth'le birlikte saf şehirdeki görevdeydiler ve yavruları uzaklaştırma emirlerine uydular."

Görüşüm daraldı, duygularım savaştı. Eğer eşimi terk ederlerse, onları öldürürdüm. "Jareth neden geride bırakıldı?"

"Bu kadar çok yavru olduğunu bilmiyorduk," diye açıkladı Shelby adlı şekil değiştiren. "Alfa Jareth, Luna'mızı bulmak için ayrılırken bize hepsini güvenli bir yere götürmemizi emretti."

"Peki sürünüz neden Alfa'nızı kurtarmak için savaşmıyor?" I Bu bastırılmış saldırganlık için bir serbest bırakma ihtiyacı. Bu onların hatası değildi. Mantıklı olarak, bunu biliyordum. Eğer Jareth bir Alfa itaat etmekten başka seçenekleri yoktu.

Ve yüzlerindeki utanç ifadesi bıçağı kalbimin derinliklerine sapladı.

"Beta Griffon konseye karşı geliyor ve Anubis sınırlarında sıraya dizilmiş, emrinizi bekleyen şekil değiştirenler var." Genç olan Biri, Neil, öne çıktı ve bir kutu uzattı. "Saf şehir içinde hâlâ bir şekil değiştiren var. Foster, Alfa'yı öldürene kadar ayrılmayı reddetti. Jareth ona söz verdi. Eğer onu bulursanız, yardım etmek istiyor. Biz de öyle. Sadece bize ne yapacağımızı söyle."

Tanrım, bu neden oluyor?

Sizin liderliğinize ihtiyaçları var.

Başımı salladım ve onları Beta Calder ile gitmeleri için gönderdim. Başka bir savunma hattı olarak saf şehrin etrafında bir çember oluşturabilirlerdi.

Onlar Jareth'in kurtlarıydı. Onların da zarar görmesini göze alamazdım.

Coral beni elimdeki kutuya boş boş bakarken yakalayınca, "Bu bir radyo," dedi. "Ama burada hiç sinyal yok. Çitlere yaklaşmamız gerekecek."

O haklıydı. Yeterince yakın değildik.

"Birlikleri hazırlayın." Çenemi kaldırdım, kendimi gelecek kaos için hazırladım.

Coral ve Sage uzaklaşırken, kürkünde gümüş çizgiler ve tılsımlar olan siyah bir kurt koşarak yanıma geldi. Büyükannemi sevmek için uzandım ve vedalaştım.

"Bugün ölmeyeceksin." Avucumu dürttü ve anlaştığımız gibi Cerberus topraklarına geri dönmeden önce bana bilmiş bir bakış attı.

Yüzümü aya döndüm, ona yarını sormalı mıydım diye düşündüm.

Ama artık geri dönmek için çok geçti.

"Test deneği A032M. Lycanthrope alfa erkek. Yirmili yaşların başında.

Görünür bir deformasyon olmaksızın en iyi sağlık durumu."

Robotik bir ses beni karanlıktan çekip çıkardı, Tanrı'nın son korkunç kimyasalları sistemimde yanarken bana nerede olduğumu hatırlatıyordu. Normalde vücuduma ne koyduğumu umursamazdım. Şekil değiştirenler hızlı iyileşir ve hastalıklara yakalanmazlardı. Ama bundan sonra bir çeşit detoksa girecektim.

Bir sigara içer içmez.

İnleyerek başımı çevirdim, zincirlerin ve arkamdaki ince karyola yatağının direnç göstermesini bekliyordum. Kafatasım çarptı. Onun yerine sert bir şey. Yeni bir yerin acı kimyasal kokusunu içime çektim. Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Oh, evet. Kafesle ilgili bir şey söylediler.

Çelik parmaklıklar etrafımı sarmıştı. Parmaklıkların dışında metal duvarlar ve zemin vardı. Köşedeki bir muhafaza kalın bir plastikte çevriliydi ve izleme alanı olarak kullanılıyordu.

Ve işte piç oradaydı. Dr. Bradley tedavi edilen kilin içinde. Et. Çirkin yüzü şeffaf plastiğin arkasından diğer birkaç adamla birlikte beni izliyordu. İnsan olduklarını anlamak için kokularını almama gerek yoktu. Soğuk ve hesapçı gözleri büyüden yoksundu, beni bir tür yedek parça gibi inceliyorlardı.

Hepsini öldüreceğiz. Canavarım homurdandı.

Çok yakında. Başımı salladım, titreyerek ayağa kalktım ve kız kardeşime uzandım. *"Ophelia, iyi misin?"*

Bileklerimi ovuşturdum ve ayak bileklerimin gücünü test ettim. Gümüşün derimi ısırdığı yerlerdeki yanıklar iyileşmeye başlamıştı.

"Ben iyiyim." Hâlâ iletişim kurabilecek kadar yakındı. *"Seni nereye götürdüler?"*

Parmaklıkların içine baktım. Tüm vücudumu sığdıramayacağım kadar küçük bir karyola ve şık metal bir tuvalet vardı. Üstünde musluk olan bir tür lavabo. Onlar deliydi eğer

o suyu içebileceğimi düşündüm. Onların kimyasal zehirlerinden bir ömür boyu yeterince içtim, çok teşekkür ederim.

"Bir tür gözlem odasına benziyor ve ben bir kafesin içindeyim."

Araştırma tesisinin planını hatırlayarak gözlerimi kapattım.

"Bodrumdasın." Ophelia'nın nefesi kesildi.

Hırlarken dudaklarım kıvrıldı, plastik pencerenin arkasındaki insanlara bakmak için döndüm. *"Seni de mi buraya koydular?"*

"Şey, hayır. Ama ben bir pislik değilim." Kız kardeşim iç çekti.

"Biliyor musun.... artık bıkmaya başladım."

Yüksek sesli bir uğultu düşünce trenimi kesti. Kurdum ulumaya başladığında ellerimi kulaklarımın üzerine kapattım.

"Frekans 35.000 hertz'e yükseltiliyor," diye robotik ses odanın her yerinde yankılandı.

Gürültülü. Screechy. Durun!

Düdük sesi yükselmeye devam ederek kulak zarımı dövüyordu. Yere düşüp başımı dizlerimin arasına koyduğumda kurdum inledi.

"40,000 hertz."

Robotik ses, bir saniyeden fazla sürmeyen hoş bir rahatlamaydı. Düdük daha da yükseldi, o kadar yüksekti ki düşündüklerimi duyamadım. Çığlık şiddetlendikçe beynimin etrafından sıvılar akmaya başladı.

"Kapat şunu!" Başımı pamaklıklara çarparken sesin duyulmasını sağlamak için bağırarak emrettim.

"45,000 hertz."

Zift yeni bir yüksekliğe ulaştığında tüm zaman ve mekân algımı kaybettim. Kurdum paniklemişti, vardiyayı zorluyordu, böylece bizi Güvenlik. Kulaklarımdan uzak tutmak için pençelerimle yeri tırmaladım.

"Büyüleyici."

Düdük sesi aniden kesildi. Kulak zarlarımda hâlâ çınlayan titreşimlerle nefes nefese başımı kaldırdığımda Dr. Bradley'nin sestten habersiz pamaklıkların dışında durduğunu gördüm. Ayağa kalktım. Kurdum kendini tekrar aşağıya gömdü, acıdan saklanıyordu. Burnumu sildim. Elime sıcak kan bulaştı.

Dr. Bradley gülümsedi.

Parmaklıklara doğru hamle yaptım, niyetim boğazını parçalamaktı.

Ama doktor ulaşamayacağı bir yere çekildi. "Gücünüzü saklayın. Bu gece yapmamız gereken birkaç test daha var."

"Kız kardeşimi görmek istiyorum." Kulaklarımdaki çınlamadan homurdandığımı zar zor duyabiliyordum.

"Biliyoruz." Dr. Bradley kapalı izleme alanına doğru yürürken bana sırtını döndü. "Bunu bizim için iyi bir köpek olmaya teşvik olarak düşün."

*

Acıya rağmen gülerek, kollarımdaki yanan kabarcıklar patlamaya ve iyileşmeye başlarken serin metal parmaklıklara yaslandım.

Beni ateşle ıslattılar ve alevleri biraz söndürdüler.

Hortumdan çıkan kimyasal duman. Eğer canlı canlı kavrulmak buna deniyorsa, iyileşme testlerini geçtiğimi varsayıyorum.

Hayattaydım. Acı bana bunu hissettirdi.

Tek umudum daha da ukalalaşıp fiziksel gücümü de test etmek istemeleriydi. Bu *doktorlardan* herhangi biriyle göğüs göğüse çarpışmak kaşıntımı dindirmeye yardımcı olacaktı. Hepsini yavaş yavaş öldürecektim.

Bu kafesten çıkar çıkmaz.

"Tam cilt esnekliği ve hücre yenilenmesi için kırk beş dakika." robotik ses açıkladı.

Daha uzun görünüyordu.

Sesin nereden geldiğinden emin değildim ama yerde çıplak oturduğum yerden ses dalgalarının geldiği yöne doğru bir orta parmağımı kaldırdım.

Doktorların geri kalanı izleme odasından çıkarken Bradley dahili telefona, "Bu gecelik bu kadar," diye seslendi.

Bodrum katının ışıkları söndü ve kafes karanlığa gömüldü. Öfke derimin içinde kıpkırmızı yanıyor, kurtulmak için pençeliyordu.

Bu iğrençti.

İnsanlıktan

çıkarıcı.

Ben bir hayvana bile bu şekilde davranmazdım.

Onlar için sadece buydum. Bir hayvan. Dürtölüp incelenecek bir tuhafılık. Sanki doğal değilmışım gibi yeteneklerimi test ettiler, oysa ben soludukları havadan daha doğaldım.

Biz bir Alfa şekil değıştiriciyiz.

Ben bundan daha güçlüydüm.

İzleme odasının kapısı kapandı ve kafesin parmaklıklarında zayıflık olup olmadığını test etmek için ayağa fırladım. Bir şey bulmayı beklemiyordum ama bir şeyler yapıyor olmak canavarımı rahatlattı.

Düşüncelerim coşarken ellerimle proaktif davranıyordum.

Bu sadece başlangıçtı. Testler çok basitti.

İşitme mesafemi ve deri yenileme yeteneklerimi incelediler. Burada kaldığım sürece daha fazla test yapılacaktı ve ben de başka neler yapacaklarını görmek için burada kalmayı planlamıyordum.

Hepsini öldüreceğiz. Bu şehri yok edeceğiz.

Tabii ki yapacağız.

Parmaklıklardan bir adım geri çekildim, loş ışıktaki kafesin dışındaki duvarları inceledim ve tavan döşemelerindeki desenleri aradım. Bir yerlerde bir bakım kapağı olmalıydı. İlk planların planını görmüştüm. Tünel bodrumda bitiyordu.

Orada. Bir çıkıntının gölgesi odanın arka köşesindeki döşemeyi işaret ediyordu. Yine de bakım kapağı olmak için yanlış yerdeydi. Muhtemelen, bir çeşit havalandırma deliği. Bu şekilde inceledim diğer karolardan biraz farklıydı. Düşük ışıktaki neredeyse bir ızgarayı seçebiliyordum.

Bu her neyse, bir kaçış olabilir. Kafesin dışında olması çok kötü.

Hayal kırıklığı içinde homurdanarak tuvalete doğru yürüdüm ve lavabonun musluğunu açtım.

Odaya su basabilir miyim? Kurdum da ben de başımızı yana eğdik.

Bu iyi bir fikir değildi.

Ama onları listeden çıkarıyorduk.

Tuvaletin üstüne tırmandım ve onu bir tabure gibi kullanarak kafesin üst parmaklıklarını test ettim.

"Ne yapıyorsun?" Ophelia'nın kafamın içindeki beklenmedik sesi kaymama ve neredeyse ayağımın kaymasına neden oldu.

"Kaçmaya ve seni kurtarmaya çalışıyorum." Duruşumu sabitledim ve yumruklarımınla yukarıdaki demirleri kavradım. Kaslarım gerilirken çekerek onları ayırmaya çalıştım.

Tutucular iyi mal için para ödemiş olmalılar.

Demiri nereden çıkardıklarını merak ediyordum.

"Seni izleyen kameralar olduğunu biliyorsun." Ophelia'nın sesi sıkılmış gibiydi.

"Bunu biliyordum." Yere atlayıp odanın içinde kamera lenslerini ararken oflayıp pufladım.

"Hayır, yapmadın." İç çekti. "Bir planın yok."

Metal karyolaya oturdum ve yüzümü ellerimin arasına aldım. Her zaman Alfa olmak zorunda olmadığım tek insanlardan biriydi. Beni bu role adım atmadan önce de tanıyor olmasının yardımı oldu.

"Bir planım vardı ama kafeslerdeki tüm o yavruları görünce..." Düşüncelerim dağıldı. Oraya tekrar gidemezdim. Kafamın net olması ve bizi buradan çıkarmak için hayvani içgüdülerimi bastırmam gerekirken olmazdı.

"Yavruları almalarının bir nedeni olduğunu hissediyordum." Ophelia dedi ki. "Bu yüzden beni de almaları için onları zorladım."

"Biliyorum." Ellerime baktım. Hayatım boyunca bir şeylerle uğraşmış, kırık parçaları onarmış ya da binlerce şekil değiştirenden oluşan bir sürüye liderlik etmek için savaşmıştım. Ve şimdi bu eller işe yaramazdı.

Güçsüz.

"Sence Griffon ve diğer Alfalar gelecek mi?" İnsanlar hakkında her zaman en iyisini düşünmeyi kız kardeşime bırakın.

"Hayır." Onun hayallerini mahvettiğim için kendimden nefret ettim.

"Ona emrettim için."

Bu da demek oluyor ki Beta'm şimdiye kadar Kera'ya Mektup. Yüzümü eğdim, onun yumuşak gülümsemesini ve gözlerinde dünyanın gücünü ve kararlı doğasını barındıran fırtına bulutlarını hayal ettim. Güçlü vücudunun benimkine verdiği tepki. Ve onun kızılağaç kokusunun özü. Bir ömür boyu öğrenmek, keşfetmek, öğretmek istediğim şeyler.

"Belki de en iyisi budur." Ophelia kaderine boyun eğerek içini çekti. "Kimsenin zarar görmesini istemiyorum."

"Hayır." Ayağa fırlarken homurdandım. Bu şekilde ölmeyi reddediyordum. Bizim zamanımız değildi. Henüz değil. "Buradan çıkıyoruz."

Bodrumdaki bekleme alanının kapısının dışındaki hareket, kurdumun hırlamasına ve dişlerini göstermesine neden oldu. Savaşmaya hazır bir şekilde savunma pozisyonunda çömeldim.

"Neler oluyor?" Ophelia sordu.

"Biri geliyor."

Kapı açıldı ve bir araba yuvarlanarak odaya girdi. Bodrumdaki ışıkların yarısı yandığında bir an için kör oldum.

"Muhtemelen yemektir. Kim getiriyor?" Her nasılsa kız kardeşim buranın uzmanı olmuştu.

Ayağa kalktım, kafesin önüne doğru ilerledim ve dişiye görüş alanımda tuttum. Topukları metal zemin üzerinde tıkırdıyordu.

"Şu hemşire Moxie ya da Megan ya da her neyse."

"Moira." Birinin gözlerini devirdiğini duymak mümkün müydü?

"Sanırım ona güvenebiliriz."

"Bu insanların hiçbirine güvenemeyiz." Moira kafese yaklaşırken sahte bir gülümseme takındım. El arabasından bir tepsi aldı.

ve yere yakın bir yuvaya taşıdı. Bu her neyse kusmuğa benziyordu.

Onu yemeyeceğiz.

Moira gülümsememe karşılık verdi.

"Jareth, seni seviyorum ama bu karmaşadan kurtulmak istiyorsak eninde sonunda insanlara güvenmek zorunda kalacaksın," diye azarladı küçük kız kardeşim beni. "Şimdi kafanı kışından çıkar dediğimde bana güven.

Ayrıca, ye. Bu zehir değil."

Sanki bana güvenmiyor gibiydi.

Bunu ona karşı kullanmamaya çalıştım. Bu herkes için başa çıkılması gereken bir şeydi. Ve onun yaşı hakkında yorum yapacak değildim.

Hayır. Oraya bir daha gitmeyecektim.

Kera ve Coral değerlerini sayamayacağım kadar çok kez kanıtlamışlardı. Kızlar doğuştan liderdi. Coral Her zaman bildiğim gibi diplomatik roller oynadı ve tatlı Kera sessiz bir güçle liderlik eden harika bir Alfa'ydı.

Onunla çok gurur duyuyordum.

"İyi misin?" Kera bana baktı.

Derin bir nefes aldım ve ciğerlerimi son bir kez daha zehirli olmayan temiz havayla doldurdum. "Neden olmayayım ki?"

"Çünkü ağlıyorsun." Kestirip attı.

"Öyle miyim?" Coral ve Maddock "O iyi" dediklerinde ben de sordum.

Kera'nın koluna dokundum ve endişelerini yatıştırmaya odaklandım. "Ben de tam seninle ne kadar gurur duyduğumu düşünüyordum."

"Sage," diye hırladı Kera bir uyarı olarak, parmaklarımı kolundan çekerek. "Şimdi kurdumun karnını okşamanın sırası değil."

"Oops. Özür dilerim." Utanç dolu gülümsememi gizlemek için dudağımı ısırdım. Sanki biri sihrimin çentiğini yükseltmişti. son birkaç aydır. Dünyanın enerjisinin damarlarımda dolaştığını hissetmek ve dokunuşlarımla ona hükmetmek harika olsa da, bazen biraz fazla olabiliyordu.

"Hazır mıyız?" Gruptan uzaklaştım ve vahşi doğada hâlâ yoluna devam eden güvenilir Kia'ma döndüm.

"Siz hazır olduğunuzda biz de hazırız." Kera gözlerimin içine bakmaya özen gösterdi. Şekil değiştirenlerin bir Alfa'nın doğrudan bakışlarıyla karşılaşmaktan hoşlanmadıklarını öğrenmiştim ama bu beni hiç rahatsız etmedi. Bakışlarında çok yaşlı bir şey vardı. Yaşının çok ötesinde bir bilgelik. Şimdiye kadar çok şey görmüştü. Gözlerimi kaçırma ve onu yalnız bırakmayı reddettim.

Kera sonsuza dek mutlu olmayı herkesten daha çok hak ediyordu. hiç karşılaşmadım. Lanet olası tutucular bunun bedelini ödeyeceklerdi.

Kimse aileme bulaşamaz.

"Kızgın Sage korkutucu." Coral havayı yumuşatmak için Skoll'un yan tarafını dürttü.

"Grrr..." Hırlamak için elimden geleni yaptım. Bu devam eden bir şakaydı. Pek gülünmeyen bir şakaydı. Ben hırlayamazken bütün gün hırlayan bir grup kurtla yaşamam benim suçum değildi. Ve o kurtlar şimdi sadece bana bakıyordu.

"Doğru." Coral bana küçük bir gülümseme verirken derin bir nefes daha aldım. Buraya geri dönmenin risklerini diğerlerinden daha iyi biliyordu. Ama küçük kardeşim artık bir çocuk değildi ve ben kendi başının çaresine bakabileceğine güvenmek zorundaydım.

Sonsuza kadar peri masalı balonumuzda yaşamak istesem de, safların yaptığı şey yanlıştı. Bize güvenli bir sığınak sağlayan şekil değiştirenlere, onlar için de savaşmayı borçluyduk. Ve en azından yardım etmeye çalışmazsak babamızın kızları olamazdık.

Coral'a başımı salladım, o da bana karşılık verdi. Söylememiz gereken her şeyi zaten söylemiştik. İşler yoluna girecekti.

Bizde bu var.

Yıllanmış viskinin erkeksi kokusu etrafımı sararken Maddock beni göğsüne çekti. Derin nefes aldım ve lavanta yağlarının asla yapamayacağı şekilde ruhumu sakinleştirmesine izin verdim.

"Geri dönmek için çok geç değil." Yumuşak bir sesle, sadece benim için konuşurken kelimeler göğsünün derinliklerinde gürledi. Kurdu endişeli bir koruyucu enerji topuydu. Eşimin içinde volta attığını ve hırladığını hissedebiliyordum.

"Evet, öyle." Elimi kalbinin üzerine koydum ve benimkiyle uyum içinde attığını hissettim. "Seni bekliyor olacağım."

Maddock elimi tuttu ve avucuma bir öpücük kondurmak için dudaklarına götürdü. "Hiçbir şey seni tekrar bulmamı engelleyemeyecek."

*

Asla geri dönmeyeceğini söylediğin zamanı hatırlıyor musun?

Küçük arabam yıpranmış ve aşınmış yolda ilerlerken parmaklarımı direksiyona vurdum. Biz o korkunç şehre ait değildik -ne ben ne de araba- biz gerçek şehre aittik.

Dünya.

Ethica yüzeyin altında çürüyen bir şeydi. Ondan kurtulduğumuzu sanıyordum ama sürekli geri geliyordu. Ondan kurtulmak için sabırsızlanıyordum. Tekrar.

Bebekleri düşün, diye hatırlattım kendime, dikiz aynamı kontrol ederken derin bir nefes daha aldım. Kurdun gözleri fren lambalarımın kırmızı ışıltısını yansıtıyordu. Maddock'un devasa canavarı Onu tanımayanlar için ürkütücü bir görüntüsü vardı ama bana öğretildiği gibi mutant bir canavar değildi.

Ona gülümsedim, göremese bile bunu hissedebileceğini biliyordum ve gaza bastım.

Çit hattı, eğilmiş ve diğer yöne bakan uyarı işaretleriyle işaretlenmişti. İlk geçtiğimde güç alanı bana dokunmamıştı ama artık büyüünün nasıl bir his olduğunu bildiğim için onu hissedebiliyordum. Sanki doğal olanla, doğal olmayan arasındaki bir ayrım gibiydi. diğer taraftaki kirli hava. Bize hep bunun enfeksiyonu dışarıda tuttuğu öğretilmişti ama aslında enfeksiyon içerideydi.

Maddock, insan caydırıcı tarafından engellenerek durduğunda uludu. Gözlerim yaşlarla doldu ve önümdeki yola odaklanırken onları kırıştıtarak uzaklaştırdım. O pislikler bunun bedelini ödeyeceklerdi.

*

"Kimlik kartı, bayan," dedi kapı görevlisi. LED feneri arabanın üzerinde gezindi. Bu şeylerin ne kadar parlak olduğunu unutmuştum; Ethica'nın şehir surları nöbetçi kulesinin iki yanında belirirken sahte iklime geri dönmenin ne kadar boğucu olduğunu unutmuştum.

Çantamı karıştırmakla vakit geçirdim, beni hain olarak damgalayacak ve dönüşümü yetkililere bildirecek kartı aradım. "Buralarda bir yerde olduğunu biliyorum."

Gecenin bu saatinde arkamda hiç araba yoktu ve bekçi can sıkıntısını gizleyemedi. Eğer yeterince oyalanabilirsem, belki kolunu açık pencereye yaslayabilirdi.

Esnedi ve arkasına yaslandı. "Şu Burberry 5000 serisi çantalarından bir tane almalısın. Geçen yıl karıma bir tane almıştım. Her şey ceplerde organize edilmiş durumda."

"Bunlar McQueen Hanedanlığı'nın çıkardıkları mı?" Neden bahsettiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bu ismi bir kez duymuştum. Ama gardiyan gülümsedi, daha rahat görünüyordu. Saçaklar'daki insanlar modadan pek anlamazdı.

"Adından emin değilim ama karım bunun çok moda olduğunu söylüyor." Aracımdan ve açık penceremden profesyonel bir mesafeyi korudu.

Başımı salladım ve görmesini istemediğim kimlik kartını aldım. *Belki eline dokunabilirim.*

"Hey, rastgele bir sorum var. Sınırdaki çitin nesi var? Tuhaf bir şey yapıyordu ve benim uzaktan kuzenim, bağışları götürdüğüm kişi bazı kıvılcımlar gördüğünü söyledi." Cüzdanımı havada salladım, erkeklerin kafamda bir beyin hücresi olmadığını düşünmelerine neden olacak şekilde kıkırdadım. "Anladım."

"Bu gece miydi?" Omzunun üzerinden bakarken başparmağı kemerindeki telsizin üzerinde gezindi.

"Evet, ama siz bunu düzeltmek için bir düğmeye ya da başka bir şeye basabilirsiniz, değil mi?" Kartı cüzdanımdaki plastik kılıftan çıkarmak için gerçekten uzun bir süre uğraştım.

"Burada tamir edebiliriz." Beni yatıştırmak için gülümsedi. Değerli vatandaşların endişelenmesine izin veremem. Kartı uzattım, elimle büyük bir kısmını kavrayarak kazara tenime temas etmesini sağladım ve iki parmağıyla köşeyi sıkıştırmasını ağır çekimde izledim.

"Tüh," diye bağırdım ve kartı ayaklarının dibine yere bıraktım. Derin bir nefes aldım, büyüümün kuyusuna çekildim. şehrin baskısı. O artık benim bir parçamdı ve onu tekrar alamazlardı.

"Ben hallederim." Tek dizinin üzerine çöktü.

"Hayır, bana bırak." Arabanın kapısını hızla açtım ve kafasına çarptım. Koruma kaldırırma düştü.

Dışarı fırladığımda nefes nefese kaldım. "Oh, bilim. Çok özür dilerim." "Sorun değil," diye mırıldandı gardiyan, doğrulmaya çalışırken sersemlemişti.

"Dur, yardım edeyim." Elini tuttum ve damarlarımda dolaşan güce erişirken derin bir nefes çektim. Bu yumuşak bir okşamayla karşılık verdi. Sevgili bir arkadaştan bir merhaba.

"Acele edip çitleri kontrol etmek istiyorsun. Biliyor musun? Ne harika olurdu? Bana ne yaptığını gösterebilirsen. Bu iş iyi para vermiyor. Yeterince takdir edilmiyorsun. Bunu sana verebilirim." Derinlere daldım, onun arzuları olduğunu umduğum şeylerden yararlandım.

Gözlerini kırptırdı,
utangaçça gülümsedi.
Onu yakalamıştım.

"Elbette. Size etrafı gezdirebilirim. Aracınızı şuradaki otoparka çekin, biz de yukarı çıkalım."

Hiç vakit kaybetmeden arabayı park ettim ve işe yaramaz kimliğimi çantama geri koydum. Etkisi geçmeden önce birkaç saat dayanacağını bilecek kadar büyü pratiği yapmıştım. Ama ne kadar uzun Maddock bekledikçe daha da endişeleniyordu.

Huysuz bir kurtla uğraşmak istemedim.

Güvenlik görevlisi en son güvenlik önlemlerini anlatıp duruyordu. Konuşacak bir dinleyicisi olduğu için mutlu bir şekilde adımlarını ikişer ikişer attı.

"Barry, bir dakika kapıya göz kulak ol." Kafasını güvenlik ofisine doğru uzattı.

Bir başka gardiyan -Barry- dikkatini toplarken elindeki kahve fincanını karıştırdı. Bilgisayar ekranında oynayan Tetris oyununu kapatmak için eğildi.

"Sorun değil, Gus." Gus onun geçmesine izin vermek için geri çekilirken Barry'nin gözleri büyüdü ve beni gördü. "Neler oluyor?"

"Mezarlık vardiyası sıkıcı, değil mi?" Barry'nin ön kolunu okşarken güldüm. "Ara sıra bir şeyleri değiştirmek istiyorsun."

Barry büyümenin etkisiyle rahatladı. "Kesinlikle. Siz ikinize iyi eğlenceler. Başınızı belaya sokmayın."

Gus'ı merdivenlerden yukarı kadar takip ederek kıkırdadım. Başımıza bir sürü bela açılmak üzereydi.

"Bu sistemler çitin yedek jeneratörlerini kontrol ediyor," dedi Gus, monitörlerden gelen günlük değerleri incelerken başının arkasını kaşıyarak. "Herhangi bir rapor vermiyorlar tutarsızlıklar. Birkaç aksaklık olması olağandır, ancak bugün iyi bir dönem oldu. Birkaç gün önce büyük bir kesinti yaşandı ve o zamandan bu yana BT çalışanları kendilerini geliştirdi."

"Çılgınca. Belki de kuzenim bir şeyler görüyordu. O pek güvenilir bir tanık değildir." Sesimi komplocu bir tonda alçalttım, "Saçaklarda yaşamasının bir nedeni var."

Gardiyan güldü. Dünyamızın üzerine inşa edildiği "sahip olanlar ve olmayanlar" a iyi huylu bir yanıt.

Her şeyin yalan olması ne kadar komik. Evet, o kadar da komik değildi.

Gus, "Sınırları kontrol etmenin ve duvarda devriye gezmenin yanı sıra kapı göreviyle birlikte bunu da saat başı izliyoruz," diye açıklamaya devam etti.

Bilgisayar ekranlarıyla dolu ofiste etrafıma bakındım ve bizi önemli konu üzerinde nasıl tutabileceğimi düşündüm. "Neden çitleri açıp kapatan dev bir kırmızı düğme olduğunu düşündüm bilmiyorum."

"Bu çok kolay olurdu, değil mi? Her şey dijitalleştirildi ve ona erişmek için bir şifreye ihtiyacınız var." Göğsü gururla kabardı. "Sadece birkaçımız bu tür bir yetkiye sahibiz."

"Şifren ne? Havalı bir şey mi?" Parmaklarımı sırtında gezdirirken çapkınca bir kıkırdama daha çıkardım.

"Karımın adı. SallyMae37." Al yanakları daha da kızardı.

Bunu bana gerçekten söylemek istediğinden emin değilim.

Arzular komiktir. Gelir ve giderler. Ve eğer çok hızlı hareket ederseniz, sonunu görmeye niyetli olmadığınız bir arzu olabilir.

"Sorun değil." Elini okşarken nazıkçe gülümsedim ve esnedim. "Mezarlık vardiyası en kötüsü. Sirkadiyen ritmini bozuyor ve seni normalden daha yorgun yapıyor. Neden biraz kestirmiyorsun?"

Bedeni yere yığıldı ve ben de üzerine bastım. Ben bilgisayara tıklarken horultularının sesi odayı dolduruyordu. Ekranlar.

Teknoloji dostu değildim ama bakım programını açık bırakmıştı.
Sayfalar arasında geçiş yapmam birkaç saniye sürdü.
acil durum geçersiz kılmalarını buldu.

Gus'ın şifresini girerken, "Teşekkürler Sally Mae," dedim.
O tasarım çantayı hak etmişti.

Kamera beslemelerindeki monitörler sistemin kapatıldığına dair uyarılarla yanıp sönüyordu. Öfkenin uluması aramızdaki bağı titreştirerek ruhumun derinliklerine işledi.

Parmaklarımı boynuma kazınmış iddia izinin üzerinde gezdirdim ve merdivenlerden aşağı atladım. Arkadaşım gelip onun bir tehdit olduğuna karar vermeden önce Barry'yi de uyutmanın zamanı gelmişti.

En az miktarda kan dökülmesi.

Planımız buydu.

Yine de fırsat bulursam sevgili Dr. Bradley ile bir iki sert konuşma yapmayı umuyordum.

Bir an parazit oradaydı, elektrik nabızı kurtları uzakta tutuyordu ve bir sonraki nefeste gitmişti.

"Bunu yapabileceğini biliyordum." Coral yumruğunu havaya kaldırarak uludu. Onu susturmak için bir bakış attım ve o da başını sallayarak telsize döndü.

Maddock'un kurdu ayırım çizgisini geçerken bir tüy çizgisine dönüşmüştü. Cerberus'un kurtları arkamdan gelirken işe yaramaz bariyeri aştım. Direkt olarak

Sage ile iletişim kurmak beni germiştir ama kurnaz cadıdan asla şüphe etmemeliydim. Yine de onun yanına vardığımızda ve iyi olduğunu kendi gözlerimle gördüğümde kendimi daha iyi hissedecektim.

"Ne diyor bu?" Coral'a yaklaştım ve şekil değiştirenleri planladığımız gibi dağılmaları için yönlendirdim. Telsizdeki ses ve Beta'm bir tür kod üzerinde çalışmışlardı bile.

"Sizinle Kara Su Deliği'nde buluşacak." Coral toplanan şekil değiştirenlere bakarken telsizin susmasına izin verdi.

"Planı değiştirip seninle gelelim mi?"

"Her şey yoluna girecek," diye onu rahatlattım. "Skoll binanın kokusunu ve Sage'e giderken izleyeceğin yolu işaretleyebilir."

Greg'in insan formunda olduğu gibi bir gözü olmayan ve hâlâ yaralı olan gri kurdu, Ashton ve birkaç arkadaşıyla birlikte arkamda yarım bir koruma çemberi oluşturdu.

"Seninle kapıda buluşuruz." Coral protokolü hiçe sayarak beni kucakladı ve kollarına aldı.

"Güvende kalın." Onu çabucak kucakladım, Skoll ve Coral saflara doğru koşmadan önce yer değiştirirken kalan kurtlara döndüm Şehir.

Çit tekrar devreye girmeden önce hepsini içeri sokmam ve yerlerine yerleştirmem gerekiyordu. "Ekiplerinizle birlikte hareket edin," diye Sarina'ya avcılarını ve Amarak şekil değiştirenleri alması için talimat verdim. "Beta Calder'ın

İnsanlar seninle batı sınırında buluşacak. Güneydeki Anubis ile bağlantı kurmaya çalışın. Ama kimsenin benim söylediğimden daha ileri gitmesine izin vermeyin."

Kaslı siyah dişi kurt onaylarcasına homurdandı, şekil değiştirenlerini topladı ve gecenin karanlığında yola koyuldu.

Yüzümü gökyüzüne çevirdim.

Tanrılardan korunmak ve püristlerin makineleriyle uçmalarını önlemek için yapabileceğim daha fazla şey olmasını dilemek. Onları kümesteki tavuklar gibi ürkütmemek için hızlı hareket etmemiz gerekiyordu.

Seyahat çantamı Greg'in kalın, tüylü boynuna doladım. O ve ayak takımı şekil değiştirenlerden oluşan grubu bir şekilde rütbelerini yükseltmiş ve kendilerini benim korumalarım olarak atamışlardı. Bir zamanlar Alfa pozisyonum için bana meydan okuduklarına göre onları işe yarar hale getirebilirim.

Yer değiştirirken dişlerim ve pençelerim uzadı, yere düştüm. Sessiz bir gümbürtüyle dört pençemin üzerinde yere düştüm. *"Arkamda kalın," diye Cerberus şekil değiştirenlere işaret ettim.*

Sessiz ve ölümcül bir şekilde, Coral ve Skoll'un koku izlerini takip ederken, sürüm kötü kokan killi ve plastik yanığı havada ilerledi.

"Ne görüyorsun?" Birkaç yüz metre ileride varlığını hissettiğim Beta'ma sordum.

Saçakların eteklerine geldik. Bebekler ağlıyor ve çiftler kapalı kapılar ardında bağıırıyordu. Küf ve taşlaşmış çöpler sokakları kaplamıştı.

"Sage ve Maddock kapıdalar. Muhafızların icabına baktı."

Luna cadımızın ne yaptığını merak eden kurdumun kaşları havaya kalktı.

"Uyuyorlar," dedi Coral.

Bu daha çok beklediğim şeyle uyumluydu. Biliyordum. Maddock ve Skoll'un endişelerini kendi endişelerim gibi hissediyordum ve eğer halledilmesi gereken şiddetli bir durum varsa bunu onlar için hallediyorduk. Kızlar bu operasyonun beyniydi.

Ben kas gücü olurdum.

Ve bu *kaynakla* ve geride kalan Anubis şekil değiştirenle buluşma planını değiştirmek koruyucu içgüdülerimin çıldırmasına neden oluyordu.

Greg ve Ashton sıkıntımı hissederek arkamdan homurdandılar. Düşüncelerden sıyrıldım ve göreve odaklandım. Eğer şüphe duymaya başlarsam, onlar da duyacaktı. Başımı dik tutmam şarttı. Düz.

"*Neredesin sen?*" Coral sordu.

Kurdum burnunu indirdi, çemberin etrafını kokladı. Skoll'un geride bıraktığı işaretli koku. Yıkık dökük binaların bulunduğu bir sokağa girdik. Çatlak ve karartılmış pencereler titreyen ampuller. Duvarların arkasından bağırışlar. Leş kokusu yıkanmamış cesetler ve kan. Sokağın karşısındaki kapının üzerinde neon bir tabela parlıyordu. Sesli harfleri yanmış Black Water Hole.

"*Bara kadar geldim.*" Yer değiştirdim, Greg'in yan tarafındaki seyahat çantamı karıştırıp bir gömlek aradım.

"*Seninle orada buluşmamızı ister misin?*" Coral'ın endişesi beni kızdırdı.

Canavar.

"*Hayır.*" Aceleyle üzerime bir şeyler giydim. "*Bizi kaybetme kapıya dayan. İşim biter bitmez orada olacağım.*"

Sokağa geri döndüm, paket bağlantısını kullanarak İnsan formundaki ikinci şekil değiştiren dalgası karanlık sokakların etrafındaki gölgelere yayılacak ve çağırımı bekleyecek.

Greg ve Ashton'ın grubu hâlâ yanımdan ayrılmayı reddediyordu. Onlara gitmelerini emredebilirdim ama ana cadde için bahane olan bu yıkık dökük yere bir göz attığımda fazladan bir korumadan zarar gelmeyeceğini düşündüm.

Coral, Fringes'in gece hayatının geliştiği ve yasak partilerin sabaha kadar sürdüğü yer olduğunu açıkladı. Söylendiğine göre, kalabalık kabaymış.

"Durun," diye emrettim kurtlara, kıkırdarken beni takip etmelerini engelledim.

Safkanların *sertliğinin* arkamı kollayan gnarly canavarlara kıyasla nasıl olduğunu merak ediyordum.

"Ne içiyorsun tatlım?" Kadın barmenin kafasında terli kahverengi buklelerden oluşan bir yığın vardı ve yüzünde bir avuç dolusu halka delinmişti. Acıya tahammülüne hayran kalmıştım.

Bar karanlıktı ve kırmızı ışıklar yanıp sönüyordu. Bir yerlerden bir ritim sesi geliyordu ama bu berbat melodiyi çalan müzisyenleri göremiyordum. Yarı giyinik kadınlar müşterilerin etrafında dans ediyordu, bunların çoğu düğmeleri iliklenmemiş takım elbiselerin çeşitli aşamalarındaki insan erkeklerdi. Havada ağır bir uyarılma kokusu vardı. Gerçekten içmek istemiyordum.

Burada bir şey yok.

"Her ne ise, ben alıyorum." Bıyıklı, şişkin bir adam Yüzü vahşi bir kedi gibi çıkıntılı olan adam yanımdaki boş tabureyi aldı.

Sage'in küçük elmas taşlarından birini tezgâhın üzerine koyarken, istemeden ona hırladım ve koşarak uzaklaşmasını sağladım. "Bir bira alabilir miyim?"

Barmen parayı çabucak kaptı ve cebe attı. şekil değiştiren normalde hareket ederdi ve bir ağızdan kirli bir bardağa bira doldururken gülümsedi. "Bu gece iyi vakit geçirmek ister misin?"

Müzik daha yüksek sesle çalıyordu.

Alt dudağındaki bir halkayı yaladı.

"Öyle de denebilir." Bardağı yontulmuş plastik tezgahın üzerinde sürükledim. "Bir arkadaşım la buluşacağım."

"Ne tür bir arkadaş?" Tanrım, çok meraklı biriydi. Ve bunu sadece burnundaki metal parçaları yüzünden söylemiyordum.

"Özel bir arkadaş." Başka bir değerli taşın üzerine kaydım, merak ettim

Açgözlülükle kaptığı gibi, püristlerin bu şeylerde ne gördüklerini.

"Bir odaya ihtiyacınız olursa haber verin." Bara geri dönmeden önce göz kırptı.

Ön kapı açılıp daha fazla sarhoş içeri doluşurken omzumun üzerinden baktım. Bu kaynak ve şekil değiştirenin acele etmesi gerekiyordu. Güneş doğmadan şehre inmek istiyordum ki Karanlığın örtüsü altında güneşe.

Ve burası tüylerimi diken diken etti. Müstehcen gözler ve jestler direkte dans eden kadını takip etti. Onu hareket ettirme şekli

Kalçaları ezberliyordu. Vücudu berbat müziği bir sanat eserine dönüştürüyordu. Loş kırmızı ışık, bedenindeki payetleri yakaladı.

O küçücük eteğin içine bir silah saklamasının imkânı yoktu.

Bakışlarımı biranın köpüğüne çevirdim ve diğer duyularımla ittim, bu güzel tesiste gerçekten bir içki içemeyecek kadar gergindim. Oradan buradan gelen bir parça şekil değiştiren kanı burun deliklerimin açılmasına neden oldu ama tamamen insan yüzlerine baktığımda Biraya dikkat.

Greg'in sert sesi ara sokaktaki konumundan paket bağlantısından geldi, "*Biri geliyor.*"

"*Sonunda.*" Tabureyi ittim ve kapıya doğru döndüm. Önce Anubis kokan şekil değiştiren geldi. Onun arkasında bir seyreltilmiş kurt kokulu insan bücürü geniş gözlerle odayı taradı ve siyah kukuletasının içine daha da sokuldu Sweatshirt.

Homurdanmamaya çalıştım, nefesimin altında Jareth'e küfrettim.

Barmen arkamdan, "Buraya çocuklar giremez," diye konuştu. Bir mücevher daha uzattım, o da kaptı. "Üst katta sağdaki ilk oda açık."

*

"Burada ne yapıyorsun?" Foster ve ben ayakta dururken sivilce suratlı çocuk kiraladığımız odadaki kanepeye oturdu. Müzik altımızdaki barda gümbür gümbür çalmaya devam ediyordu. *Kaynağın* şifreli mesajlarından ne bekliyordum bilmiyorum. Neredeyse Bunun bir tuzak olduğunu ve bazı tutucuları yok etme şansı bulacağımı düşünmüştüm. Şimdi oyun alanından gizlice bilgi sızdırıyordum.

"Beta Griffon ile temasa geçtim ve bana senin Geliyorum." Ben hırlarken Foster saygıyla boynunu eğdi. "Alfa'mı ve Luna'yı dışarı çıkarmaya yardım etmek için buradayım."

"Sen değil." Dişlerimi sıktım ve çocuğa baktım. "Sen kimsin ve ne istiyorsun?"

"Bana Ethan diyebilirsin." Göğsünü şişirdi, bir tür şifre gibi davrandı ama yalanın kokusunu alamadım. "Bir süredir Jareth ile yıllardır çalışıyorum ve yardım etmek için buradayım."

Bebek bezinden beri mi? İfademi nötr tuttum.

Kader arkadaşımın akıl sağlığı hakkında ciddi şüphelerim olmasına rağmen. "Nasıl yardım edebilirsin?"

"Nerede olduğunu biliyorum." Bu gerçekten iyi bir başlangıçtı ama umudumun yüzüme yansımaya izin vermedim. Coral ve Sage onun araştırma tesisinde tutulduğunu düşünüyorlardı. Bu yüzden şafak sökmeden insan şehrinden uzaklaşmak için hızlıca yola çıkmam gerekiyordu.

"Araştırma tesisi mi?" Doğrulama umuduyla sordum. Gururu darbe alan Ethan'ın yüzü bir an için düştü. "Evet, ama..." Sesini alçalttı ve omzunun üzerinden baktı, "Büyük bir şey planladığınızı duydum. İhtiyacınız olabilecek her türlü sistemi hackleyebilirim."

"Doğru." Bir nefes verdim. Çocuk kaç yaşındaydı? On iki mi? Bunun bir tür şaka olup olmadığını merak ederek Foster'a baktım.

Şekil değiştiren taş suratlı bir şekilde orada oturuyordu. "Alfa Jareth ona güvendi. Ethan bir şey yapabileceğini söylerse, yapar. Biz savaşmak için buradayız. sen."

Bu tam olarak istemediğim şeydi. Daha fazla insan kahramanlık yapmaya çalışıyor. Zaten dikkat etmem gereken koca bir sürü ve bir de şekil değiştirenler vardı.

Yol boyunca topladığımız. Bu çocuğun kanının ellerime bulaşmasını istemedim. Özellikle de Jareth ona güveniyorsa.

"Alfa'mız yalnız olmamalı." Foster'ın sözleri beni tereddüte düşürdü. O yalnız değildi. Ben buradayken değil. Ama yardıma ihtiyacımız yokmuş gibi davranacak kadar da ukala değildim.

"Kaynak sistemlere girebildiğini söylüyor. Bunun senin için bir anlamı olduğunu varsayıyorum." Coral'ı aklıma getirdim.

"İmkânı yok," diye bağırdı Coral. "Acil durum yayın interkomlarını geçersiz kılabilir mi?"

Ben ona bakarken çocuk gergin bir şekilde kıpırdandı. Coral'ın ne istediğini anladım. "Yayın sistemiyle bir şeyler yapabilir misin?"

"Çocuk oyuncağı." Ethan sıırıttı.

"Evet diyor."

Coral'ın çığlığı kafamın içinde yankılanırken neredeyse kulak zarımı patlatacaktı.

Ellerimi yüzümde gezdirirken iç geçirdim. "Pekâlâ. Hadi gidelim. Siz ikiniz benimle kalın."

"Şimdi mi?" Çocuk ayağa fırladı ve sırt çantasını kaptı. "Evet, şimdi." Foster'la birlikte merdivenlerden aşağı koşmaya başlamıştım bile. hemen peşimde.

Jareth, seni çılgın pislik. Umalım da bu konudaki kararına güvenebileyim.

Yemek olduğunu tahmin ettiğim tepsiye şüpheyile baktım ve katı bir şeyler yemeyeli ne kadar zaman geçtiğini merak ettim. Kera'yla yediğim yemek, tattığımı hatırlayabildiğim son yemektir.

Kera.

Tanrım, şimdi ne düşünüyordu?

Muhtemelen bir aptal olduğunu. Kurdum hırladı, hala testlerden dolayı heyecanlıydı ve Hemşire Moira'nın dışarıda oyalanmasından hoşlanmıyordu Kafes.

Belki de aptalın tekiydim. Ama ne yapmam gerekiyordu? Ben kader arkadaşımın yuva kurup bir sürü yavruya sahip olurken kız kardeşimin saf bir şehirde çürümesine izin mi verseydim? Zaten bütün gün balık tutup bir peri masalı yaşayarak şişmanlayamazdım.

İstemedenden de olsa Kera'nın kaslı karnını hayal ettim. çocuklarımızla şişmiş. Fırtına rengi gözleri bana hayranlıkla bakıyordu. Derin, özlem dolu bir sızı beni ayağa fırlattı ve yemek tepsisine yaklaştırdı.

Gücümü korumak için yemek yemem

gerekiyordu. İnsanlar bana güveniyordu.

"Sizi temin ederim zehir değil." Moira sanki benimle konuşmaması gerekiyormuş gibi omzunun üzerinden baktı. Ben de kabul ettim.

"Zehir gibi kokuyor." İçinde hayvan olmayan et şeklindeki bir köfteyi kokladım.

"Bu soya. Bol miktarda protein içerir." Moira beni bir bilim insanı gibi izliyordu ama gözlerinde bir açlık vardı. Umarım etim için değildi çünkü tekrar onun iyi tarafına geçmeye çalışmak gibi bir hata yapmıyordum. Ama Ophelia onun güvendim. Test etmeye karar verdim.

"Benimle tam olarak ne yapmayı planlıyorsunuz?" Tadı zehir gibi olan soya köftesini ısırdım ve yine de yuttum.

"Testler yapıyoruz." Moira bir şişe yeşil sıvıyı yuvadan içeri itti. "Üzerinde çalışılacak bir alfa kurda sahip olmak nadir bir durum."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Şişenin kapağını çevirip içindekileri kokladım. Plastik kapla tatlandırılmış bir tür sebze bileşimi.

Benim favorim. Nereden biliyorlar?

Sıvıyı yudumlarken burnumu tıkadım ve kalanını dudaklarımdan sildim. "Karşılaştığınız her şekil değiştiren üzerinde testler yapıyor musunuz?"

"Vahşi topraklardan buraya çok fazla tam kanlı mutant gelmiyor ama biz her şeyi inceliyoruz. Mutasyonun arkasındaki bilim Büyüleyici." Şekil değiştirenleri yetiştirmekle ilgili kısmı atlamıştı ki bunu yaptıklarından neredeyse yüzde yüz emindim. "İşiniz bittiğinde tepsinizi yuvadan geri kaydırın."

Soya köftesinin kalan suyunu dilimle yaladım.

"Bu bilim değil. Bu sihir," diye açıkladım tepsiyi istediği yere koyarken. "Ama merak ediyorum, şekil değiştiren kanı taşıyan herkesi test ediyorlar mı?"

Ona dikkatle baktım ve yüzünün kızardığını fark ettim. yüzünü ve kalbinin hızlı atışını dinliyordum. Teorim doğruduydu. O insan bedeninin derinliklerine gömülü bir şekil değiştiren DNA'sı olduğunu biliyordu. Yalan söylemesini bekledim.

"Bazı insanlar burada nasıl hayatta kalacağını biliyor." Tepsiyi aldı ve arabaya geri koydu. Gerçeğin yarısıydı ama kabul ediyorum.

Belki de Ophelia haklıydı.

"Size ne anlattılar bilmiyorum ama dışarısı o kadar da kötü değil. Bir gün Anubis topraklarını ziyaret etmelisin." Karyolaya geri oturdum ve ellerimi başımın arkasında birleştirdim.

Gözlerinde bir umut ışığı parladı.

"Kız kardeşin buranın ilginç bir yer olduğundan bahsetmişti." Moira arabayı sertçe iterek tekerleklerin gıcırdamasını sağladı ve kameralar tarafından algılanmaması için yumuşak sesini örttü. "Bir sonraki test turunda ölmemeye çalış. Söylediği kadar güçlü olup olmadığını merak ediyorum."

Bu uğursuz bir şeydi.

Seyreltilmiş şekil değiştiren kadının gidişini izledim ve derin bir iç çektim. Yemek mideme garip bir şekilde yerleşti. Umarım bu başka bir test değildir.

Gözlerimi kapattım ve bağlantımız aracılığıyla Ophelia'yı aradım. Üst katlarda bir yerde uyuyordu. Onu uyandırmamak için paket bağlantısını geri çektim ve karanlık kafese bakarken göğüs kemiğimi ovuşturdum.

Eşimin bağlandığı göğsümde sürekli bir uğultu vardı. çekerek, buradan çıkmazsam neler kaybedebileceğimi hatırlattı. En azından ay hastalığının en kötüsü geçmişti. Kera'yı sahiplenmiş olsaydım, belki de bu uçsuz bucaksız mesafeden ona ulaşabilirdim. Muhtemelen ulaşamazdım. Ama romantik bir düşünceydi.

Kaçmamız gerek. Kurdum hırlamaya ve adım atmaya devam etti.
Planlıyorum.

Ophelia onların güvenini kazanmanın bir yolunu buldu ve bu benim de en iyi seçeneğim gibi görünüyordu. Beni öldürmek için bu testlerden çok daha fazlası gerekecekti. Mükemmel fırsat ortaya çıkana kadar bir süre daha katılacaktım. Hata yapacaklardı. Bundan emindim.

Tek yapmam gereken beklemektir.

Kera daha ne kadar bekleyebilir?

Kera'nın bekleyişini ve yalnızlığını düşündükçe acı yeniden, bu kez daha derinden geldi. Ondan bana bir resim yapmasını istemiştım. Umarım Onu meşgul edecek bir şey. Ve o bir Alfa'ydı. Liderlik etmesi gereken bir sürüsü vardı. Evde güvende olduğu sürece, acele etmeyebilirdim.

Buradan çıktığımda her şeyi farklı yapacaktım. Ona daha çok kur yapacaktım. Ona daha çok çiçek alacaktım. Onu biraz sanat görmeye götür. Ben ve ona prensesim olmanın ne demek olduğunu gösterecektim. Karşı koyacaktı. Bunu biliyordum. Ama eğlenceli olacaktı.

Gelecekle ilgili düşüncelerin zihnimden geçmesine izin verdim, canavarımı yatıştırdım ve beni bekleyen kızıl saçlı fırtınayı hayal ederken uykuya daldım.

Adrenalin damarlarımda pompalanıyor, beni yüksekte tutuyordu. Ethan, Foster'ın sırtına binmiş halde Saçaklar'dan geçerken alarm verildi. Cerberus kurtları bu hücum dalgasıyla geliyor. iki yanımızda bizi kuşattı. Gölgeler gibi hareket ediyorduk. Coral ve Skoll'un kokusunu kapı nöbetçi kulesine kadar takip ettiğimde tökezleyen ve sarhoş olan insanlar fark etti.

"Nihayet." Coral bana sarıldı. "Bu o mu?"

"Sıra sende." Ethan'a başımı salladım ve gömleğimi tekrar giyerken onu öne doğru ittim. "Söylediklerinin yarısını bile anlamıyorum."

Ethan sırt çantasının fermuarını karıştırdı ve bir kutu çıkardı. Sage'in arabasının kaputunun üzerinde dengede tutarken bir düğmeyle aydınlandı. Maddock ve Skoll etrafını sararak çocuğun ellerinin titremesine neden oldular.

"Ona biraz yer açın." Coral onların yerini almak için hareket ederken erkeklere dirsek attı.

Ethan boğazını temizlemek için öksürdü. "Daha önce de söylediğim gibi, nöbet değişimi bir saat içinde. Bu kapıyı açık tutmak istiyorsanız, gelen vardiyayla ilgilenmeniz gerekecek."

"Sorum değil." Cerberus kurtlarından bazılarını savunma pozisyonlarını koklamaya başlamaları için yönlendirerek homurdandım. Zaten plan da buydu. Şehrin içinde çok fazla kurt olmasını istemedim. Eğer işler ters giderse, bizi içeride tuzağa düşürebilirlerdi. Eğer saldırmayacaksak, safları kuşatmak ve elimizde koz bulundurmak daha iyiydi. En az miktarda kan dökülecek.

Bu plandan şüphe etmeye başlamıştım.

"Ya da daha iyi bir yolu vardır." Ethan'ın parmakları hızla uçarken küçük düğmelere daha fazla bastı. "Jareth güneydeki servis girişinden geçti ve tam araştırma tesisine çıktı."

Farklı alanların görüntüleri ekranda hareketli resimler gibi belirirken merakla daha da yaklaştım. Eğer bu doğruysa, pozisyonumuzu daha az korunan bir girişle duvara yaklaştırayabilirim. Bu

kalabalık şehirde koşmak yerine bize değerli zaman kazandıracaktı.

Ama bu şu anlama gelir.

Coral'a baktım ve aklımdan geçenleri okumuş gibi ydi.

"Plan değişmedi. Sen git Jareth'i getir. Bunu biz halledebiliriz." Sage yanına geldiğinde Coral elimi tuttu.

"Hayır." Başımı salladım. Kendi yollarına gitmeyi planladıkları zaman hoşuma gitmemişti ama bu yeni versiyon daha kötüydü. Onları nerede bulacağımı bilemeyecektim, onları koruyamayacaktım.

"Bunu ne kadar çabuk halledersek, buradan o kadar çabuk çıkabiliriz." Sage koluma dokunmak için hamle yaptı ama elini yumruk yapıp bana sihrini bulaştırmak istemediğinden vazgeçti.

"Seninle göz göze gelmeyeceğim." Kalbim göğsümde çok sert çarpıyordu. Panik, aklıma başımda tutmam gerekirken kararımı duygusal bir karara dönüştürmekle tehdit ediyordu.

"Bu konuda yardımcı olabilirim." Ethan başka bir parça daha çıkardı.

ekipmanını sırt çantasından çıkardı ve şekerci dkknına girmiş bir ocuk gibi sırttı. "Takip cihazları."

ıkardığı şey Sage ve Coral'a güven veriyor gibiydi. Bana değil.

"Her şey yoluna girecek." Coral tereddüt ettiğimi hissetti. "Bu bizim işimiz.

Senin işin eşini kurtarmak."

"Benim işim hepinizi korumak." Kurdum sızlanmaya başladığında homurdandım.

Zamanımızı boşa harcıyoruz.

"Hayır, değil." Sage'in gözleri yaşlarla doldu. Kollarını boynuma dolamak için ayak parmaklarının üzerinde yükselirken çırpındığını hissettim.

omuzlar. "Yardıma ihtiyacımız olursa size haber veririz. Ama sen en iyi yaptığın şeyi yapmalısın. Onu kurtaracak kadar glsn. İyi olacağımıza güven."

Maddock ve Skoll'a baktım, cadının sözlerindeki gerçeği fark ettiğimde kalbimin yarısı kırıldı. Teknoloji ve saflık söz konusu olduğunda işe yaramazdım ama sevdiklerimi kurtarmak için bir binaya saldırmak konusunda hiçbir sorunum yoktu.

"Sanırım artık iki araca ihtiyacımız yok." Gz kırptım Gözlerimin arkasındaki yanma hissi, kurtlara hitap etmek için dönüyorum

emrimi bekliyordu. *"Gideceğimiz haberini yay Güneye. Sarina ve Calder ile temasa geçin, takviye birliklerini oraya göndermelerini söyleyin."*

"Mia çoktan yola çıktı." Coral gözlerini kuruladı ve bana cesur bir gülümseme verdi. "Bize bir şey olmaz. Git adamını getir."

"Bu servis girişi nerede?" Sage'in arabasına bir şey takmakta olan Ethan'a döndüm.

Cebinden başka bir cihaz daha çıkardı. "Um... Konuma bir iğne bırakabilirim ve oradan takip edebilirsiniz."

Hem kurdum hem de ben başımızı yana eğdik, anlamadık.

Foster, Ethan'ı kapüşonlu sweatshirt'ünün arkasından tutarken hayal kırıklığıyla homurdandı. "Endişelenme, Alfa Kera. O da bizimle geliyor."

"Nerelerdeydin?" Mia ağladı, direksiyonu bıraktı ve ben yolcu koltuğuna kayarken bana kocaman bir sarıldı. "İ öldüğünü sanıyordum."

Sesi farklı geliyordu. Bir şekilde daha yaşlı. Kokusu bile değişmişti. Ya da değişen burnum olabilirdi, ama bu konunun dışındaydı.

Aramak için Sage'in telefonunu kullandığımda, çünkü kendi telefonum kurdumun öfke nöbeti yüzünden mahvolmuştu - kurdum bu anı görünce gözlerini devirdi - ne bekleyeceğimden emin değildim. Son birkaç ayda çok şey olmuştu. Beni sildiği için onu suçlayamazdım. Ama çağrıya cevap verdi ve gelmekte tereddüt etmedi. Yeniden çocukmuşuz gibi hissettim. Mia beni asla hayal kırıklığına uğratmazdı.

Ona güvenebileceğimi biliyordum.

"Gitmeden önce sana her şeyi anlatamadığım için çok üzgünüm." Koltuğa yaslandım ve kaşlarımı oynattım. "Ama şimdi dünyanı sallayacağım."

"Arka koltuktaki yakışıklıyı açıklamakla başla." Mia dikiz aynasına bakarken alt dudağını ısırdı.

Kurdumun hırıltısını bastırdım.

Mia bizim arkadaşımız. Ayrıca, Skoll hiçbir yere gitmiyor.

Kurdum kıs kıs güldü ve bana onun yatağa bağlanmış halinin görüntüsünü gönderdi. Hmm... Bu deneyebileceğimiz bir şeydi. Sonra görüşürüz.

Mia gaza bastı ve Skoll'un ağır eli omzuma indi. Endişesi aramızdaki bağı zonklatıyordu. Mia'nın berbat bir sürücü olduğu konusunda onu uyarmak için artık çok geçti. Jareth kadar hızlı değil ama dikkati kolayca dağılıyor. Ne demek istediğimi kanıtlamak için direksiyonu kırdı.

kaldırıma çarptı.

Skoll'un göğsünde uyarıcı bir gümbürtü titreşti. Mia'nın gözleri büyüdü. "Hırlıyor mu?"

"Doğru." Nefes verdim, onu hızlandırmaya hazırlandım.

"Başlamadan önce, otomatik pilota geç. "Başlamadan önce otomatik pilota

yola odaklanın."

*

"Bilime lanet olsun. Sen ciddisin." Panik atak geçiren Mia nefes alırken elleri ağzının üzerindeydi. Araç Sage'in arabası arkasından gelirken kendisi de iş bölgesine doğru ilerliyordu. "Evet." Dişlerimi geri çektim ve başımı salladım. Skoll'un tutuşu sıkılaştı

omzumda. Bu plandan pek hoşlanmamıştı ama bana güvenmek zorunda kalacaklardı. Ethica vatandaşlarının nasıl düşündüğünü biliyordum.

Skandal için yaşıyorlardı.

Kimse eğlenme fırsatını kaçırmak istemezdi. Ve hükümetin herkese yalan söylediğini öğrenmek, en lezzetli şeydi. onlara verebileceğim bir şey. Son dakika haberi olacaktı. Dünyayı değiştirecektik. Onlara gerçeği verecek ve yozlaşmış hükümeti alaşağı edecektik.

En azından deneyecektik.

Annem ben doğmadan önce sürüler için casusluk yapmış, ama bunu düşündükçe casusluğun benim işim olmadığını anladım. tarzı. Eğer sisteme meydan okuyacaksam, o zaman tarih kitapları için adımları çok iyi hatırlayacaklardı.

Saklanmanın canı cehenneme. Işığa doğru adım atıyorduk.

"Çok şey istediğimi biliyorum ama kuzenin hala Panem Pop için mi çalışıyor?"

"Radyodan anons etmek ister misin?" Mia koltuğunda tamamen döndü ve arabayı tamamen görmezden geldi.

Skoll tekrar homurdandı ve parmakları derime daha da gömüldü. "Yol."

"Arabalar kendi kendine gidiyor." Ona küçük bir göz kırparken elini okşadım. "Medya ağı tesisine girmek istiyorum."

Mia bir baykuş gibi göz kırptı. Gerçek bir baykuş. Artık bunlardan o kadar çok görmüştüm ki, çocukluğumda izlediğim doğa belgesellerinden çok daha güzellerdi. Tüm dünya çok güzel bir yerdi, Bize öğretildiği gibi bir şey değildi.

Ama yüzüne kazınan inançsızlık çizgileri bana şunu fark ettirdi kökleşmiş beyin yıkamanın derinlere indiğini gösterdi. İşte bu an

Gerçek. Arkadaşımdan bildiği her şeye karşı gelmesini ve kuralları çiğnemesini istediğim yer. Çocukken ufak tefek şeyler yapmıştık ama bu

Çok şey istiyorsun.

Sage ve ben bunun hakkında konuştuk. Tanıdığımız çoğu insan buna inanmazdı. Mia'yı bayıltmaya ve ona yardım etmeye hazırды.

Gerekirse bu konuşmayı unutabiliriz. Beni yanlış anlamayın.

Ama artık geri dönemeyecek kadar ileri gitmiştik. "Lütfen." Ona en iyi gülümsememi verdim, her zaman hatırladım

O benim çocukluğumdaki ölüm-kalımdı. Üniversiteye birlikte gitmeliydik.

Sonunda Jake ile evlendiğinde onun nedimesi olmak istemiştım. Artık her şey farklıydı. Aramızdaki köprü

uzadı ve değişti, ama yine de paylaştığımız bağın bu sınırları aşacak kadar güçlü olduğuna dair umudum vardı.

"Welp." Mia ellerini tekrar direksiyona koyarken p'yi patlattı. "Eğer hükümet şerefsizleri oraya varmadan önce medya departmanına varmak istiyorsak otomatik pilottan daha hızlı gitmemiz gerekecek."

Işıklar bulanıklaşıyor ve sihirli bir kâbus gibi arabanın etrafında dönüyordu. Yolun her iki yanında yüksek binalar yükseliyordu, devasa ve sıkışık bir şekilde. Sanki bütün bu saf şehir üzerimize geliyordu ve bizi yutmakla tehdit ediyordu. Ve bu metal kutu çok hızlı hareket ediyordu.

Hasta olacaktım.

Bunu sevmedim.

Ben de öyle. Bir an için yüzümü Coral'ın saçlarına gömdüm, kokusunu içime çektim. Aslında aracı kullanmayan dişi insan, tahmin ettiğim kadar itici değildi. Bunun eşime olan sevgisiyle bir ilgisi vardı. Ona tahammül edebilirdim. Ama diğer her şey insan kokuyordu ve kanım kaynıyordu, bu da beni kırılmaya hazır.

Canavarıma tutunmak ve boğazımın arkasından yükselen safrayı görmezden gelmek için elimden geleni yaptım. Düşüncelerimi Coral'dan uzak tutmak zordu ama şimdi kendimi tutmaya zorladım.

Bu gerçekten aptalca bir plandı.

İnsanların gerçeği öğrenmesi umurumda bile değildi. Bu Plastik baloncuklarının içinde kalsalar ve paketleri rahat bıraksalar daha iyi olur.

Ama iğrenç şehirlerinde kalmadılar. Başka bir şekil değiştiren topluluğuna saldırdılar. Küçük bir kasaba, benim doğduğum yer gibi, ve yavruları ailelerinden aldılar.

Kurdum içimde volta atıyordu. Karıncalar süründü ve derimde dalgalandı. Anıların parıltıları. Siyah botlar. Plastik kalkanları. Annemin ve kız kardeşimin çığlıkları. Duvarlara kan sıcıyor. Nefesim zehirli havayı içime çekmek istemediğim için çok kısa sürdü ve Mercan'a tekrar yaklaştım.

Bu doğal olmayan yerde ayakları yere basan tek şey oydu. Daha az kan dökülmesini istediler. Her şeyi yakıp kül etmek istedim. Ama eşimin yanında olmak için doğama karşı gelmeye çalışıyordum.

Hâlâ Coral'ın koltuğunun arkasına tutunarak arka camdan omzumun arkasına bakma riskini göze aldım. Maddock, Sage'in arabasında yolcu olarak oturuyor ve benim hissettiğim kadar acımasız görünüyordu. Bakmalıydı da. Bütün bunlar onun suçuydu. *"Kızlarımıza güvenin,"* derdi hep.

Onu mağarada tutmalıydık.

Ağır bir nefes verirken yanaklarım zehirli havayla doldu.

Coral için her şeyi yaparım.

Dilimin arkasındaki acı tadı yuttum.

Cerberus'ta yaşamak beni yumuşatmıştı. Ya da belki de bunu dostum yapmıştı. Kera onu dışarı çıkarır çıkarmaz Jareth'in kışına tekme basacaktı.

Kırmızı ve mavi ışıklar diğerlerinden daha parlak bir şekilde yanıp sönüyordu. Bir siren sesi gecenin içinde çınladı. Dişlerim kalbim gibi uzadı Göğsümde daha sert çarptı ve bağımız aracılığıyla Coral'dan endişe geldi.

"Bu da ne?" Homurdandım ve onu yeni tehditten korumak için kolumu omuzlarına doladım.

"Bir polis ekibi geliyor." Alt dudağını çiğnedi. "Onları atlatabilir miyiz?"

Lastikler asfalta yapışır gibi oldu ve araç gıcırdayarak durdu.

Mia başını direksiyona dayayarak inledi. "Otomatik kilitlenme. Bizi dijital ağın içine aldılar."

Coral nefesinin altından küfretti.

Kurdum çoktan derimin içine girmiş, savaşımaya hazırды. "Polis nedir?"

"İnsanlar için bir tür infazcı, ama senin ya da Maddock k a d a r ölümcül değiller." Vizörü indirdi ve aynaya baktı. Cadı yolun kenarına çekerken gözleri arkamızdaki arabada oturan Sage'in gözleriyle buluştu. "Ama bu, bunun berbat olmayacağı anlamına gelmiyor."

"Konuş benimle." Ethan'ın durmamız için yalvardığı duvarın dışına doğru ilerlerken dişlerimi sıktım. Kızlara bir şey olmuştu. Bunu cihazlardan birinin zili çalmadan önce anlamıştım. Ve şimdi onları oradan çıkarmak için bu lanet duvarı tırmanmaya hazırdım.

"Polis onları hâlâ medya merkezinin önündeki yolda kıstırmış durumda." Ethan, sanki yanıp sönen noktaların ne olduğunu anlayabilecekmişim gibi kutusundaki ekranı bana doğru çevirdi.

"Coral. Maddock. Skoll." Bağlantıları tekrar denedim. Siktir et. Daha fazla beklemeyecektim.

Duvar en az kırk metre yüksekliğindeydi ve yaşlılıktan aşınmış kaygan metalden yapılmıştı. Ona doğru bastırdım, tutunacak bir yer var mı diye kontrol ettim. Bu benim hatamdı. Onları asla yalnız bırakmamalıydım.

Bu onların planıydı. Kurdum hırlayarak kendimi toparlamamı ve yolumuza devam etmemi istedi.

Bizimle birlikte güneye doğru koşan şekil değiştirenler etrafta dolanıyor ve yeri eşeliyorlardı. Benim sıkıntım onları Endişeliydim. Ellerimi saçlarımda birleştirdim ve sakinleştirici bir nefes aldım.

"Coral, lanet olsun. Konuş benimle."

"Biz iyiyiz. Polislerle küçük bir sorun yaşadık ama Sage sihrini konuştu."

Nefesim ciğerlerimi sert bir nefesle terk etti. *"Beni bir daha böyle korkutma."*

"Yapmamaya çalışacağız, Alfa." Coral'ın düşünceleri sanki koşuyormuş ve başka bir şeye odaklanıyormuş gibi aceleye gelmişti. *"Yayını ayarlamamız için bize birkaç dakika verin ve sonra oğlunuza işini yapmasını söyleyin. Mia nasıl ayarlayacağını bulabilirse video yayını yapacağız."*

"Servis girişine daha ne kadar var?" Ethan'a bakarken pençelerimi uzattım.

"Yaklaşık beş mil." Ekranda gördükleri karşısında omuzları gevşedi.

"Hadi gidelim. İşleri ayarlamak için hala birkaç dakikaya ihtiyaçları var.

Yardım etmeden önce." Bekleyen şekil değiştirenlere başımı salladım ve kurdumun derimi ele geçirmesine izin verdim.

"Beş mil..."

Foster'ın kurdu bir hırıltıyla Ethan'ın sözünü kesti ve çocuk aceleyle sırtına tırmandı.

*

Servis girişinin dışında, karanlıkta kendi neon yeşili pusunu yaratan çöplerle dolu bir hurdalık vardı. Bu

Koku çok ağırdı, ama yine de kokunun hafif izlerini alıyordum.

Onu.

İzi yakalamak kurdumun avlanma arzusunu artırdı ve zihnimde kuduzca ilerledi. O topraksı pelin ve biber kokusu bu doğal olmayan yere ait değildi.

"Onu bu tarafa sen gönderdin." Bu bir soru değildi.

Ethan başını salladı. "Aptallar da bunu anlayamadı. Onlar güvenliği artırdı ve araştırma tesisine daha fazla silah yerleştirdi, ancak duvardaki gerçek deliği engellemek için hiçbir şey yapmadı."

Jareth'i tuttukları yerde ilave silahlardan bahsedilmesi beni tedirgin etti. O silahların yaratabileceği kaosu görmüştüm. Çünkü. Etrafımdaki kurtlar hurdalıkta volta atıyor, hapşıyor ve oflayıp pufplayarak emrimi bekliyorlardı.

"Daha ne kadar sürecek?" Coral'a sordum.

"Bir saniye. Şimdi bağlanıyoruz."

"Ben hallederim." Ethan'ın parmakları dizüstü bilgisayarındaki düğmelerin üzerinde uçtu.

"Hemen döneceğim." Teknolojik işlerini halletmeleri için onlara zaman tanıyarak servis girişine yaklaştım.

Yürürken, tüm şekil değiştirenlerimin ne durumda olduğunu hissetmek için sürü bağlantısına ulaştım. Ortak kana susamışlıklarının sesi kısılmıştı,

Onları öldürmek için yönlendirmemi bekliyorlardı. Ama henüz onlara ihtiyacımız olmamıştı ve umarım hiç olmazdı. Eğer seçme şansım olsaydı, hiçbir

Bu duvarların ötesine adım atamazlar. Hepsi güvenli bir şekilde evlerinde, yataklarında olacaklardı.

Belki onlar fark etmeden tek başıma geçip Jareth'i çıkarabilirim.

"Ne düşündüğünü biliyorum ve bu işe yaramayacak." Greg'in yaralı yaşlı kurdu bacağını dürttü. Düşündüğüm diğer kurtlar Hurdalıkta bıraktığım duvarın içinden geçen tünele yaklaşırken iki yanımda beni kuşattılar.

"Tamam." Hırladım. "Ama işler kötüye giderse bu senin postun."

"Biliyorsun, ben sana meydan okuduktan sonra beni öldürebilirdin. Alfa." Greg kıkırdadı, kurdu elimin altındaki dağınık tüylerini okşuyordu.

"Ama sen yapmadın ve ben de beni kışımın üstüne yatıracak kadar güçlü bir kadının uğruna ölmeye değer olduğunu hemen anladım."

"Görünüşe göre ölmek istiyorsun." Küçük bir gülümseme Dudaklar.

"Belki." Greg bana kurt gibi sırıttı. *"Ya da belki bir hayat istiyorum iyi yaşadı."*

"5, 4, 3..."

Beni takip eden kurtlarla birlikte tırıs giderek Ethan'ın yanına koştum.

Coral'ın hareketli bir *video* görüntüsü ekranı aydınlattı. Işıl ışıl gülümsemesi her zamanki gibi büyüleyiciydi ve Sage dayanışma içinde kız kardeşinin elini tuttu.

"Ethica vatandaşları," diye başladı Coral. "Hükümetiniz size yalan söylüyor. sen."

Hurdalığın üzerine bir durgunluk çöktü. Geri çekildim.

Ethan, onu birden fazla cihaza öfkeyle tıklaması için bıraktı ve servis girişini tekrar kontrol etmeye gitti.

Diğer taraftan bir insan geçti. Muhtemelen çevre taraması yapan bir muhafız. Sırtımı duvara yasladım ve o uzaklaşana kadar adımlarını saydım. Birkaç dakika boyunca tünelden başka bir insan kokusu gelmedi. Bu iyiydi.

Haberler. Mucize çocuğun rotasyonlarının bir çizelgesi olsaydı daha da iyi olurdu.

"Tamamdır. Yayın şu anda tüm büyük kanallarda olmalı." Ethan yavaşça gözlerini kırıştırarak cihazını kapattı.

"Teşekkür ederim." Başımı salladım.

Sivilceli yanakları kızardı. "Önemli bir şey değil."

"*Seninle araştırma merkezinde buluşacağız.*" Mercan zihni bana bağlandı. Yanıma yaklaşmakta olan toplanmış kurtlara dönüp baktım.

"Son şansınız." Göz kırptım, uyarıya kulak vermeleri ve daha güvenli oldukları Saçakların etrafına stratejik olarak yerleştirilmiş yüzlerce kurtla birlikte geride kalmaları için dua ettim.

Yumuşak ve ölümcül hırıltılar hurdalıkta yankılanırken Sabah güneşinin ilk ışıkları uzak doğuda gökyüzüne vuruyordu.

Duvara döndüğümde dişlerim uzamıştı, öndeki ekibe liderlik etmeye hazırdım.

*

"Bir sonraki nöbetçi değişimine ne kadar var?" Tünel boyunca sürünürken sordum. Çamur ve kir tünele yapışmıştı. Çıplak ayaklarımın altı. Foster'ın kurdu, Ethan sırtına yapışırken çöp atıklarından kalan kalıntılara yapışmamak için pençelerini beceriksizce birbiri ardına kaldırdı.

"Akşama kadar buraya başka kimseyi almayacaklar. Çöpler gün ışığında şehirde dolaştırılmaz," diye fısıldadı Ethan, taşıdığımız ölüm sessizliğine alışmaya çalışırken.

Sessiz olan tek şey biz değildik.

Kulaklarımı zorlayarak duvarın diğer tarafındaki kargaşayı dinledim. Hiçbir şey yoktu. Güneş doğuyordu ama yine de kimse hareket etmiyordu. Yine de onları hissedebiliyordum. Şehrin içine tıkılmış yüz binlerce kil beden. Daha gürültülü olacağını düşünürdünüz, ama ensemdeki tüyleri diken diken eden, topluca tutulan bir nefesti. Boyun. Çıkışa yaklaştıkça tedirginlik hissi daha da arttı.

"En fazla bu kadar gidebiliyorum." Ethan Foster'ın sırtından indi. "Doğru kimlik kartlarına sahip değilim ve içeride yakalanırsam ölüm cezası alırım. Şuradaki binayı görüyor musun? Orası araştırma tesisi. Burada kalabilir ve güvenlik sistemlerini kapatarak size biraz koruma sağlayabilirim."

O içeride. Kurdum uludu.

Eşlik bağı şimdi daha güçlü bir şekilde tınlıyordu. Yüksek çit ve dikenli tellerle çevrili, yavaş yavaş yükselen güneşe rağmen hâlâ gölgeler içinde kalan uğursuz binaya bir bağ. *Neredeyse geldim.*

Ancak uzaktan gelen bir sesle korku hissim daha da arttı. Dinlemek için tünelin karanlığının derinliklerine daldım. Bir şeyin çarpması. Kırılan cam. Havada ince bir değişim vardı.

"Bilime lanet olsun." Ethan'ın cihazlarından birinden yüksek sesli bir bip sesi geldi ve aceleyle kapatmaya çalışırken etrafımızı saran kurtlar hırladı.

Solumuzdaki uzak şehirde giderek artan bir mırıltı titreşiyordu ve görmek için tünelin çıkışından dışarı baktım. Bir kırbaç gibi Doğu fırtınasının rüzgârı ağaçların yapraklarını yakalıyor, atmosferde enerji kıvılcımları çakıyordu.

Bağrıışmalar başladı. Tüylerim diken diken oldu. Greg ve ekibi yanıma yaklaşırken hırladılar.

Motorlar gümbürdedi ve araba kapıları çarptı. Tünelin derinliklerine doğru kaydık.

"Neler oluyor?" Ethan'a sordum.

Yüzü karanlıkta parlıyordu, ekranları tarafından aydınlatılmıştı. "Bilmiyordum. Hiç düşünmemiştim..."

"Çıkar ağzındaki baklayı." Coral, Maddock ve Skoll'u kontrol etmek için çantamın bağlantılarına eğilerek boynunu sıkma dürtüsüne direndim. Onların endişeli duyguları içime bir yumruk gibi indi.

Karnımı tuttum ve kurdumu geri çektim. *"Neredesin Sen?"*

Onların sessizliği dişlerimin ve pençelerimin uzamasına neden oldu.

"Bu şey... Onlar..." Ethan elektronik cihazlarına odaklanırken saçma sapan şeyler gevelemeye devam etti.

"Anlat bana!" Onu eşofmanından yakaladım.

"Aslında umursamamaları gerekiyordu," diye ciyakladı ayakları yerde sallanırken.

"Ne?" Kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı.

"Bu bir çeşit barikat. Bir isyan başlatıyorlar." Coral'ın panik içindeki sesi bana doğru geldi. *"Bizim için endişelenme. Jareth'i getir. Başka bir çıkış yolu bulacağız."*

Ethan'ı ayağa kaldırdım ve ondan uzaklaşırken başımı salladım.
"Bize ihanet edecek bir şey mi yaptın?"

"Ne? Hayır," diye bağırdı Ethan. "Onlar. İnsanlar. Bu kadar önemseyeceklerini düşünmemiştik."

Çıkışa doğru koştum, kan kulaklarıma hücum ediyordu. Bir şeyler ters gidiyordu. Coral ve Sage iyi değillerdi. Onları yalnız bıraktığım için aptalın tekiydim. Bir Alfa sürüsünü terk etmez.

Onları durduramazdın. Kurdum öfkelenmiş ve havlıyordu, en az benim kadar parçalanmış ve kafası karışmıştı. Araştırma tesisine ve şehre doğru baktık. Uzaktan gelen sesler arttıkça kalbim ikiye bölünüyordu. Botlar

tepiniyor. Sokaklarda çığlıklar. Tek bir silah sesi duyuldu.

"Sage'in arabasının nerede olduğunu biliyor musun?" Ethan'ı Foster'ın sırtına sürükleyerek yanımda koşmaya başlamıştım bile.

"Biliyorum ama oraya giremem." Ethan kurdun boynuna sarıldı.

"Seni güvende tutacağım." Canavarıma dönüşürken homurdandım ve

Araştırma tesisinden koşarak uzaklaştı. *Hepsini güvende tutacağım....*

"Vakit geldi mi?" Floresan ışıkları yanarken gözlerimdeki uykuyu sildim. Pencere olmadiğundan günün saatini söylemek zordu ama beni yalnız bıraktıklarından bu yana sadece birkaç saat geçmişti. İnsan doktorların kokularından odaya süzülen yeni duş almış ve küçük beyaz fincanlardan kahve süzülürken sabah olduğunu düşündüm.

Bedenimi rahatlamaya zorlayarak karyolada bir süre daha uzandım. Bugün dövüşmeyecektim. Bana bu kadar çabuk güveneceklerini sanmıyordum ama bu kafesten çıkmak istiyorsam bir yerden başlamam gerekiyordu.

"Test deneği A032M. Hayati belirtiler normal. Önceki testlerden kalan görsel ya da içsel bir etki yok." Robotik ses, izleme odasındaki makineler canlanırken hoparlörden *akıyordu*.

Çıplak göğsüme baktım, dün geceki haşlanma yanıklarının acısını hatırlarken kurdum küçük bir sızlanma çıkardı. İnsanların bilimsel yaklaşımlarında biraz daha *insancıl* olacaklarını düşünürdünüz, ama görünüşe göre değil.

Moira ağır metal kapıyı açtı, başka bir arabayı itiyordu ve ayağında zemine vuran farklı bir topuklu ayakkabı vardı.

"Bugünkü etkinliklere başlamadan önce kahvaltı yapacak mıyım?" I ayaklarımı karyoladan salladım. Bunu yapabilirdim, hepsini parçaladığım ana kadar uyumlu olabilirdim.

Moira görüntüleme odasına bir bakış atarken yüzündeki sıkıntılı ifade beni endişelendirdi. İçerideki doktorlar Bradley'nin etrafında toplanmış, telefonlarını kontrol ediyorlardı.

"Hasta uyanık ve tepki veriyor." Ses tonu robotik ses gibi buz gibi ve kesikti. Sadece gözlerinden anlaşılıyordu.

Duygu. Yalvarıyor. Kapana kısılmış. Tepsiyi, üzerinde bir soya köftesi daha olan yuvaya kaydırırken bir tür özür dilemeye çalışıyordu.

Kahretsin.

Kötü bir şey olmak üzereydi.

Sertçe yutkundum, onunla görüntüleme odası arasına baktım. Dr. Bradley'nin soğuk gözleri benimkilerle buluştu. "Bugün planlar değişti.

Sınır dışı etme konusunda deneysel yöntemlere öncelik veriyoruz."

Atılma, uzaklaştırma gibi mi?

Bizi bu kafesten çıkarmak mı? Kurdum kendini silkeleyip uyandırdı. "Nereye gidiyoruz?" Hızla yükselen kalp atışlarımı kontrol ettim,

sanki sıkılmışım gibi hafif bir sırıtışla Bradley'e bakıyordum.

Bana doğrudan cevap vermesini beklemiyordum. Avlarıyla oynamaktan hastalıklı bir zevk aldıklarını bilecek kadar düşük seviyeli kurtları güç gezilerinde görmüştüm. Yanılmışım.

Alay ederken dilinden nefret damlıyordu. "Görünüşe göre zamanın doldu, mutant. Son yemeğinin tadını çıkar."

Sanki bu yemekten zevk alacakmışım gibi. Tepsiyi yuvaya doğru geri ittim. Kurdum ileri atıldı ve bu insanın cüretkârlığı karşısında dişlerini gösterdi.

Tehditler bir Alfa'nın kolay kolay kaldırabileceği şeyler değildi. I Dişlerimi sıktım, saldırganlığımı kontrol altında tutmaya ve öfkeyle barlara doğru uçmamaya çalıştım.

"Bu mu yani? İyi bir örneğe yazık olmuş. En azından bana nedenini söyleme nezaketini gösterir misin?" Oyalanıyor, bu durumdan nasıl kurtulacağımı düşünmeye çalışıyordum. Bir şeyler değişmişti. Onca beladan sonra, beni şimdi öldürmek hiç mantıklı gelmiyordu.

Dr. Bradley -sapık- cevap vermedi. Sessiz fısıltılar ve korku dalgası daha da güçlendi. Kurdumun işitme duyusuna eğildim, korkunun alt akıntısını bir

Tanıdık bir ses cihazlarında yankılandı.

Sesi ürkütücü bir şekilde baş belasına benziyordu.

"Çabuk ye." Moira tepsiyi kafese geri koyarken onların dikkatini dağıtmak için benimle konuştu. "Bir doz sentetik ilaç ekledim. antioksidanlar. Tek yapabildiğim buydu."

Antioksidanlar mı?

Topuk sesleri hızla uzaklaştı ve doktorlar çıkarken görüş odasının kapısı açıldı.

Ye onu. Kurdum hırladı ve kadın hemşireye güvenmeye karar verdi. Soya köftesini ağızma atmak için acele ettim, düşünmeye çalışırken volta attım.

Antioksidanlar sağlık içindir.
Vücudu toksinlerden
arındırırlar. Ama şekil
değıştirenlerin onlara ihtiyacı
yoktu.

Daha önemli şeylere geçmeden önce bir kez göz gezdirdiğim eski
tıp ders kitaplarını karıştırarak beynimi yokladım.

Mekanik. Mühendislik.

Kafamın içinde kitap sayfaları dönüyordu, okuduğum ve
ezberlediğim binlerce kelime.

Kapılar kapandı ve beni bodrumda tek başıma kilitledi. Kafesin
içinde.

Dışarı çıkmamız gerek.

Düşünmemiz gerek.

Duvardaki bir panel kayarak açıldı. Gazın yavaş tıslaması
odaya itti. Bir nefes aldım ve acı bir şey tattım. Bir zamanlar okuduğum
bir kitaptan bir pasaj mükemmel bir netlikte geldi.

Sahada çalışma tehlikeleri.

Bir gıdıklanma boğazımdan aşağıya doğru ilerlerken göğsümde bir
acı filizlendi.

Ağır metal toksikasyonu.

Öksürmeye başladığımda ateş ciğerlerime yayıldı. Gözyaşlarım
gözlerimi yaktı ve onları sıkıca kapattım.

Zehirli hava. Gümüş parçacıkları.

Boku yemiştım.

Dizlerimin üzerine çöktüm, boğazımı tırmalarken nefesimi
tutmaya çalıştım. *"Ophelia!"*

"İyi misin? Dışarıda bir şeyler oluyor." Ses tonundaki aciliyet, hava
burnuma doğru ilerlerken kafatasıma vuran beyaz sıcak acıya ulaştı.

Çıkan beni. Kurdum ileri fırladı. Nefesim kesildi ve başladım
öksürüyor, onu tutmak için mücadele ediyordu. Doğal koruma içgüdüğü
mantıklı düşüncenin önüne geçti. Duyguları çok hayvani idi. Çok sert
dövüşür ve çok çabuk düşerdi. Kurdum bizi burada koruyamazdı.

"Seni sevdiğimi biliyorsun." Yerde çıplak bir topun içine
kıvrıldım, haysiyetimden sıyrıldım ve yapmaya çalıştığım gibi
kurdumu çağıramadım

enerjimizi koruruz. Etrafımdaki hava gözeneklerime işliyor, tenimde
boncuk boncuk ter biriktikçe yanıyordu.

"Sana ne yapıyorlar?" Ophelia ılık atıyordu. Onun gülüşünü duymak istediğime dair rastgele bir düşünceye kapıldım. Sadece son bir kez.

Ciğەرlerim yanıyor, bu kafeste bulunmayan temiz hava için yalvarıyordu. *"Dışarı ıktığında Kera için Cerberus'a birkaç resim eğitmeni gönder."*

Acıya odaklandım, sanki kaçınılmaz olanı erteleyebilecekmişim gibi onu içimde tuttum. Zihnim dönüyordu. Gğsm titremeye başladığında gerçekler, sayılar ve anılar bulanıklaştı. Kurdum öfkesiyle uluyordu.

"Jareth! Savaş onunla! Sakın pes etme." Küçük kız kardeşim ağılıyordu.

Görüş alanımın kenarında karanlık dans ediyordu. Kızıl salar parladı. Ağaçların arasından koşan güzel bir kız.

Normalde Tanrılara dua etmezdim ama şimdi elimden geleni yaptım. *Ltften benim için onlara iyi bak.*

Daha fazla zamanım olduğunu sanıyordum.

Alfa'nın laneti mi? Asla yeterli zaman yoktur.

Ne kadar düşünmeye, bedenime hükmetmeye, kurdumun kaba gücüne yaslanmaya çalışsam da, kafesteki bir hayvandan başka bir şey değildim. Sonunda her zaman doğa kazanır.

Nefes nefese kaldım, zehirli havayı içime çektim.

Devrilmiş bir aracın yan tarafını alevler yaladı. Havaya siyah duman bulutları yayıldı. Bir kalabalığın uzaktan gelen insan çığlıkları, düzen içinde yürüyen botların sesiyle bastırıldı.

"Coral! Maddock! Skoll! Konuş benimle!" Sanki her birkaç saniyede bir onları çağırıyormuşum gibi hissediyordum. Kurdum, sürü üyelerimizle olan bağlantıyı takip ederken şehrin sokaklarını kaplayan beton bariyerlerin üzerinden atladı. Takip cihazına ihtiyaç duymadan onları hissedebilecek kadar yaklaştığımda Foster'a döndüm ve Ethan'ı güvenli olan tünele geri götürmesi için havladım.

Körlemesine koşmuyordum. Sezgilerimi takip ediyordum. Onların Korku dolu ve ilkel duygular, Alfa içgüdülerimin nerede olduklarını saptamalarına yardımcı olan bir işaret fişeği.

Beni ilk çeken Coral'ın varlığıydı. Aramızdaki bağ daha güçlüydü çünkü o benim Beta'mdı. Ama o bundan daha fazlasıydı.

O benim en iyi arkadaşımdı.

İleride, bir sonraki ana caddede bir siren sesi duyuldu. Yanımda yarışan kurtları ürkütecek kadar gürültülüydü. Yavaşladılar, hırladılar ve yeri eşelediler.

Siktir et şu sesi.

Kurdum asfaltta kayarak, insan kalabalığının silah taşıyan siyah çizmeli adamlar tarafından geri itildiği işlek caddeye düştü.

Pençelerim, caddenin ortasında park etmiş ve bir tür barikat görevi gören bir aracın metal çerçevesini sıyrarak tepeye tırmandı.

Korkunun pis kokusu beni bir anda çarptı. Mide bulandırıcı derecede tatlı. Avlar kapalı kapılar ardına sürülüyordu. İnsanlar çığlık atıyordu. Üniformalı adamlar yüzlerinde kalkanlarla bir sıra halinde yürüyorlardı.

Kargaşanın ortasında, caddenin ortasında, çizmeli adamlar sürüsüne bakan devasa gri bir kurt vardı.

parlayan yeşil gözler.

Skoll.

Coral insan formunda, eşinin yanında duruyordu.

Sürü bağlantısı aracılığıyla onun dehşetini hisseden kurdumun içinden bir ürperti geçti. Canavarı onu ele geçirmiş ve kana susamışlık zihnini bulandırmıştı.

Siyahlı bir adamın üzerine atladı, zırhını elleriyle parçaladı.

Dişler. Cesedi bir bez bebek gibi salladığında havada bir kan püskürmesi oluştu.

"Mutantı öldürün!" Üniformalı adamlar silahlarını Skoll'a doğrultarak bağırmaya başladılar.

Olamaz. O kalın kafalı şekil değiştireni öldürecek biri varsa, o da bendim.

Kurdum aracın tepesinden atladı ve doğruca adam denizine daldı. Bir muhafızın sırtına kondu ve onu yere serdi. Çenelerimiz omzundaki kemiğe çarptı. Çığlıklar silah sesleriyle karışarak çınladı. Mermiler havada çılgınca uçuştı. Canavarım tekrar kilitlendi, köprücük kemiğini ve boynunu kırdı, yaşam gücü sokağa akarken.

Onu bıraktık ve bir sonraki en yakın muhafıza atladık. Plastik üniforması dişlerimizin altında kolayca yırtıldı. Onu uzaklaştırmaya çalışırken vücudundan düzensiz sarsıntılar geldi. Kurdum kolunu sıkıca kavradı ve ezilmiş bir kemik şaklamasıyla kırdı. Serbest kalan kolu kürkümüzü bıraktı ve yerdeki işe yaramaz silahı bulmak için el yordamıyla etrafta dolaştı. O silaha dokunmadan önce boynuna yapıştı. Makine.

Sürümün hırıltıları kaosu içinden geliyordu. İnsanlar vahşi kurtlardan kaçarken çığlık attılar. Cadde boyunca yürüyen muhafızlar her yöne dağıldı.

Taze avın üzerinden atladım ve bir diğerine doğru hamle yaptım. Plastik yüz siperi kaldırıma çarparak kırıldı. Çenelerimiz açıkta kalan boynunun arkasında kırıldı, omurgasını sökerken omurlar paramparça oldu.

Nefes nefese, ağızımızı dolduran kan tadıyla bir daire çizerek döndüm ve bir sonraki avımızı aradım. Atışlar durdu ama çığlıklar ve hırıltılar hâlâ yankılanıyordu. Kan, caddeyi kırmızıya boyayarak akıyordu.

Skoll'un kurdu kaldırımın karşısından bana baktı. Yeşil gözleri acıyla parlıyordu. Düşen muhafızların cesetleri onun kalın pençelerinde yatıyordu. Coral'ın beyaz kürkü kanla kaplanmıştı.

Kurt bedenini eşine bastırarak nefes nefese kaldı.

"*Ne oldu?*" Greg'i kontrol ederek dönmeye devam ettim. ve ekibi beni takip etmişti. Kendi ölümleriyle uğraşıyorlardı ve geri kalan muhafızları kovalıyorlardı.

"*Neden bana cevap vermedin?*"

"*Şey, biraz meşguldük.*" Coral'ın kurdu Skoll'un yan tarafa, eş bağları aracılığıyla ona rahatlık gönderdi. Benim üç tanesini öldürmem için geçen sürede o altı tanesini telef etmişti.

Bunu yaşamama asla izin vermeyecekti.

Yavaşça geri çekildim, durumu değerlendirdim ve kurtlarımdan hiçbirinin yaralanmadığından emin oldum. *En az miktarda kan dökmek için çok fazla.*

Daha kötüsü de olabilirdi.

"*Sage ve Maddock nerede?*"

"*Geliyorum.*" Amcam paket bağlantısından homurdandı. Oyuncak araba, yola yerleştirilmiş bariyerlerin etrafından dolanarak hızla geldi. Kahverengi kurdu sürücü koltuğunda kanlar içinde vakur bir şekilde oturuyordu.

Lastikler yerdeki cesetlerin üzerinden geçerken burnunu kapladı ve Sage durdu.

"Ciddiyim." Coral kız kardeşine bağırarak için yer değiştirdi. Onun çıplak

Vücudundan kan damlıyordu ve ayağını yere vururken elleri Skoll'un kürküne gömülü kalmıştı. "Sana o lanet arabayı terk etmeni söylemişim!"

*

Sokaklarda kaos vardı. Puristler hareketli kaldırımlarda bir aşağı bir yukarı koşuşturdular. Vitrinlerdeki camlar metal borularla kırıldı. onlara çarptı. Ama siyah çizmeli adamlara karşı savaşıyorlardı, kolları bir şeylerle dolu değildi ve onları itip kakmıyorlardı. birbirlerini öldürdüler. Muhafızlar, insanları evlerine geri dönmeye zorlamakla o kadar meşguldüler ki, neredeyse hiç para ödemediler. Otoyolda koşan kurtlara dikkat edin.

"Onların barışçıl insanlar olduğunu söylediğini sanıyordum."

Koşarken Coral'a homurdandım, hâlâ gördüklerimi anlamlandırmaya çalışıyordum.

"Belli ki yanılmışım," diye bağırdı Coral. "Şimdi gerçekten bana bunun hesabını soracak mısın?"

Hayır. Değildim. Belki hepimizi buradan çıkardıktan sonra. Kurdumun bacakları güneye doğru daha sert pompalıyordu.

Sabahın uykulu sessizliği, insanlar ciyaklayan kuşlar gibi tepki verirken yerini çılgınca bir enerjiye bıraktı.

yönü. Zırhlı araçlar caddelerden şehir merkezine doğru ilerledi. Daha fazla tepinen bot plastik kalkanlarla sıralar oluşturdu, insanları geri itiyordu. Çıkan yangınlar ve büyük silahlarla atılan duman kapsülleri havayı sisli hale getirdi ve güneşi kanlı bir şekilde parlattı. Kırmızı gölge.

Sage'in arabası şehrin sokaklarındaki kargaşada arkamızdan hızla gelirken kurtlarım için uluyarak onları daha hızlı olmaya teşvik ettim.

Yüksek binaların kümelenmesinden kurtulduk. Önümüzde açık otoparklar ve çöp istasyonu uzanıyordu. Kurtlar servis girişinden akmaya başlamıştı. Bazıları Cerberus'tu ama aralarına farklı paltolar dağılmıştı.

Anubis, Fenrir, Amarock... Araştırma tesisine doğru hızla ilerlerken hırıltılarından yayılan av heyecanı ile hepsi bir arada hareket ediyordu.

Kurdumu dikkatini uzağa vermesi için zorladım. Manzarayı içime çekerken zaman yavaşladı. Zırhlı araçlar ve muhafızlar sokaklarda gördüklerimiz de buradaydı. Tesisin çitlerinin dışında savunma pozisyonunda dizilmişlerdi. Kurtlar doğrudan silahlarına yöneldi.

Çok uzaktaydım.

"Hayır!" Çığlık attım, koruma içgüdüğü beni harekete geçirirken kurdumu daha hızlı koşmaya zorladım.

Artık çok geçti.

Safkanlar ilerleyen kurt kitlesine ateş açtı. Doğrudan silah seslerinin içine koştular. Kürklü bedenler parçalandıkça bükülüyordu.

Alfa gücü damarlarımda dolaşırken uludum ve yeri sarsacak kadar yüksek bir komut gönderdim.

"Geri çekilin!"

Cerberus şekil değiştirenler emrim üzerine donup kaldılar ve hızla etraflarında döndüler.

Diğerlerinin kafası karışmıştı. Anarşi, takip edecekleri net bir Alfa talimatı olmadan onları huzursuz ediyordu. Kısmen yer değiştirdim, çenelerimi ve pençelerimi uzatarak canavar formumun kontrolü ele almasına izin verdim, sesimi yansıtmak için derin bir nefes aldım, "Şimdi geri çekilin dedim!"

Kurtlar dönüp bana doğru koşarken inlediler. Servis girişine doğru koştum. Sertçe içeri kaydım ve metal bir kapıyı devre dışı bırakmak için bazı şekil değiştirenlerle mücadele eden Foster ve Ethan'ın yanına indim bizi engellemek için geliyor.

Onlara yardım etmek için koştum, Ethan bazı kablolarla uğraşırken bir omzumu panelin altına sıkıştırdım.

"Saldırı emrini kim verdi?" Sözcüklerim yarı değişmiş halimden canavarca hırıltılar olarak çıkmaya devam ediyordu ve Ethan Foster'ın arkasına saklanmıştı, belli ki günün olaylarıyla işi bitmişti.

Çocuğu tekrar tellerin önüne koyarken Foster'ın gözleri kızarmıştı. "Bu benim hatam olabilir. Luna Ophelia artık çok yakın olduğumuz için benimle bağlantı kurabildi ve ben de sürüye Alfa Jareth'e ulaşamadığımızı söyledi. Bir şey olduğunu düşünüyor. Kimse ona ulaşamıyor."

Hayır.

Bu şekilde değil.

Kalbim küt küt atmaya başladı. Ve sonra bir tane daha.

Uzaktaki katliama baktım. Kurtlar hâlâ yere düşen kardeşlerini bırakıp yanıma koşuyordu. Gözleri çılgına dönmüştü. Panik ve kan dökme hayvani içgüdülerini harekete geçiriyordu. Hepsini koruyamamıştım.

Ya çok geç kaldıysak?

Dökülen kan buna değer miydi?

Coral ve Sage'in elleri omuzlarımdaydı. Yumuşak sesleri kulaklarımda çınlayan savaş tamtamlarını kırdı. Onlar beni sevgiyle sarmaya çalışırken kurdum kederini uludu. Bu bir sızlanma değildi. Bir savaş çılgılığıydı.

Etrafımda toplanan şekil değiştirenler, bellerine kadar eğilirken boyunlarını saygıyla eğdiler.

"Kalbine uzan. Bak bakalım onu hâlâ hissedebiliyor musun?" Sage usulca kulağıma konuştu.

Yaptım.

Körlemesine yolumu aradım ve kestim.

ezici duygular, eş bağımızın zayıf dallarına tutunmak. Belki de tüm hayatım boyunca bunu arıyordum, çünkü

Onu yakaladığım an, asla bırakmamaya yemin ettim. Donuk bir kıvılcımdı. Bir umut ışığı. Tek ihtiyacım olan buydu. Bir şans.

"Şimdi şu güvenlik kameralarını kapatmak için iyi bir zaman. Sistemler," diye Ethan'a bağırdım ve emirlerimi bekleyen şekil değiştiren kalabalığına doğru yürürken canavarıma teslim oldum. "Onları kuşatın. Benim emrimle ekipleri arkaya doğru hareket ettirin. Biz insanlar gibi tek sıra halinde savaşmayız. Kurtlar gibi saldırırız."

*

İlk dalgayı kapılara yönlendirdim, Cerberus şekil değiştiricilerinden oluşan ekipleri diğer sürülerin gruplarına rehberlik ederek Çit. Saçaklar'daki yerlerini terk eden yüzlerce kurdun ruhu beni çağırıyor, emrimle serbest bırakılmak için yalvarıyordu.

Çenelerimiz ve dişlerimiz ustaca parlayarak insanların üzerine çullandık, onları her yönden ezdik, silahlarını ve savunma hatlarını işe yaramaz hale getirdik. Zihnimin bir köşesinde, biliyordum ki zaman çok önemliydi ve püristlerin uçan makineler. Sadece yüksek binaların onları yavaşlatacağını umabilirdim.

Şekil değiştirenler arkamdaki çitlere tırmanıyor, ardımızda bıraktığımız düşmüş kil bedenlerin üzerinden geçiyorlardı.

Tesisin kapısından ilk giren benim kurdum oldu.

"Tüm katları arayın. Direnen herkesi öldürün." Cerberus şekil değiştirenlere verdiğim emir monotondur, sesi bana benzemeyen uzak bir yerden geliyordu. Bina karanlıktı ve kurtlarım içeri koşarken insanlar çılgınlık atmaya başladı.

O yukarıda değil. Kurdum onun içgüdüünü takip ederek bizi yerin altına götürdü. Yukarıdaki metal ve beton yığınının altında gömülü olan derinliklere.

Pençeleri aşağı, aşağı, aşağı inen basamaklarda kaydı. Merdivenler spiral çizerek başımızı döndürüyordu. Ciğerlerimiz yanıyordu. Adrenalin hala damarlarımızda dolaşüyor. Ağzındaki kan tadı öldürme isteğini körüklüyordu. Onlar tepemizdeki savaşa devam ederken korku ve öfke sürüme olan bağlantılarımda titreşiyordu.

Onların gücü ve silahları olmadan bu savaşı biz kazanabiliriz.

Ama maliyeti neydi?

Kurdum daha hızlı koşuyor, insani başarısızlık ve ölüm düşüncelerimi kovmaya çalışıyordu. Buraya kadar boşuna gelmiş olamazdık.

"Yukarıdaki katları temizlediler," dedi Coral. "Şimdi emirleriniz nedir?"

"Ophelia'yı yakala ve buradan götür," diye havladım. Kurdum hâlâ koşuyor, merdivenlerden kayarak iniyor, kalbini kavgadan uzaklaştırmaya çalışıyordu.

Yolumuza devam ederken karanlık bizi yutuyordu. merdiven boşluğu. Sage arkamda Maddock'un sırtına yapıştı. Coral ve Skoll'un kurtları arkadan geliyordu.

Neye koştuğumuz hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Beni cehenneme kadar takip ediyor olabilirlerdi.

En alt sahanlığa ulaştık ve düz metal çubuklu kapıyı iterek açtık. Önümüzde loş acil çıkış ışıklarıyla aydınlatılmış beton bir koridor duruyordu. Bu kadar aşağıda hava boğucuydu. Duvarlar yaklaşıyordu. Kurdumun kalbi hızla çarpıyordu.

Daha sert ittim, eşine giden yolu bulabilmesi için ona insani duyularımdan daha fazlasını ödünç verdim.

İleride kopan bir gürültü kulaklarını seğirtti ve dişlerini göstererek hırladı.

"Dr. Bradley?" Sage nefes nefese kaldı. Sesi boş koridorda yankılandı. Beyaz önlüklü, huysuz ve yaşlı bir adam, elinde bir yığın kâğıt dosyayla ofisten sendeleyerek çıktı. Gözleri kocaman açılmıştı. Sage'e baktığında onu tanıdı. Cadı amcamın sırtından aşağı kaydı.

Doktor arkasını döndü ve kaçtı.

"Merak etme." Coral homurdandı. *"O benim."*

Skoll'un kurdu yanında koruyucu bir şekilde koşarken, kan lekeli beyaz kürküyle koridorda hızla ilerledi.

Kurdum doktorun geldiği boş ofisi kokladı, toz ve çürümüşlükten hapşırdı.

Topuklar koridorun zemininde tıkırdadı.

Maddock'un kurdu Sage'i arkasına yerleştirirken benim canavar dişlerini göstererek döndü.

Kâğıt inceliğinde mavi bir elbise giyen ve siyah saçlarını kafasına yakın bir şekilde kazıtmış olan Ophelia'yı tanımam bir dakika sürdü.

Hafifçe seyreltilmiş kurt kanı kokan bir insan kadına sarılmıştı.

"Kera." Ophelia beni tanımakta hiç zorlanmadı. Sıska kollarını kurdumun boynuna doladı, hıçkırıklarla ağlarken vücudunu sarsıyordu. "Onu artık hissedemiyorum."

Kurdum başını salladı ve geri çekildi. Onu hissedebiliyordu. Bu dramatizm onu kızdırdı. Onun saldırganlığına karşı eğildim ve geçici olarak bağı uzanırken kendimle durum arasına hissiz bir mesafe koydum.

Döndük ve koridordan aşağıya doğru ipliğin çekimini takip ettik. Göğsümdeki zayıf ipliğe tutunmuştum, elimden kaymasına izin vermekten korkuyordum. Topuklar yanımda tıkırdadı. Kurdum durdu, pençeleri metal kapıyı tırmalarken sızlandı.

Seyreltilmiş kurt gibi kokan kadın bir dizi Anahtarlar. "Umarım elektriğin kesilmesi yardımcı olmuştur." Elleri titriyordu. Gözyaşları yanaklarından aşağı akıyordu. Kurdum hırladı, bu yeni gelenden gelen duygulardan hoşlanmamıştı.

Kurdum onu parçalamaya karar vermeden önce vites değiştirmeye zorladım ve anahtarları elinden alıp kilide soktum.

Kristal tozları havada vızıldadı, kapıyı açmanın verdiği cereyanla geri itildi. Gümüş parçacıkları yere sürüklendi. Onlar da Geniş odaya adımımı attığımda çıplak ayaklarım derimi acıtıyor ve kesiyordu.

Ortada bir kafes vardı.

Ophelia'nın çığlığı karanlık boşlukta yankılandı.

Hırladım, öfke gözümü kör etti, ayaklarımın tabanının yanmasını görmezden geldim ve parmaklıklara doğru koştum. Anahtarlarla boğuştum,

Doğru olanı bulana kadar kilide birden fazla metal parçası soktum.

Yüzü tavana dönük, hareketsiz bir şekilde orada yatıyordu. Bronz teni hastalıklı grimsi yeşil bir solgunluktaydı. Koyu kirpikleri çökük elmacık kemiklerinin üzerine kapanmıştı. Göğsü ve karnı çökmüştü.

"Jareth!" Ophelia hâlâ çığlık atıyor, ağabeyinin yanına düşmek için kafese doğru koşuyordu. "Beni bırakamazsın. Söz vermiştin..."

Çığlıklarını duymazdan gelerek dostumun cesedine baktım. İçime bir uyuşukluk çöktü. Dünyanın geri kalanı yok olurken ve kalbim göğsümden kendini sökmeye çalışırken nabzım kulaklarımda atıyordu.

Bu şekilde değil. Kelimeler kafamın içinde dönüp duruyordu. Anubis'in Alfa'sı.

Kül rengi bir yumruya dönüşmüş.

Hayatının, gücünün kıvılcımı söndü. Bir kafeste yalnız ve terk edilmiş.

Binanın üst katlarından zafer çığlıkları yükseliyordu. Sürüm zaferi paylaşmak için bana ulaşmaya çalıştı. Orada durdum, uğruna savaştığım her şeyden uzaklaştım.

kayıp gitti. Gitmişti.

Arkadaşım...

"Hayır." Hırladım; sesim canavarlığımla kalınlaşmıştı. Güç derimin üzerinde titreşti. Bu şekilde olmayacaktı. Benim hikâyemde olmaz.

Bu şekilde bitmesine izin vermeyi reddettim.

"O ölmedi." Kafese doğru ilerledim ve Jareth'in yanına koştum. Acımaları, umutsuzlukları etrafımı sarmıştı.

Başka bir hırıltıyla fırçaladım. Alfalar böyle ölmez.

"Kalk ayağa, seni pislik!" Vücudunu Ophelia'nın elinden çekip alarak çığlık attım. Gözyaşlarım gözlerimi yaktı ve düşmelerine izin verdim. yanaklarımdaki gümüş tozunun arasından geçiyordu. Kollarını omuzlarımdan üzerine kaldırdım ve onu yukarı çekmeye çalıştım.

Arkadaşım. Canavarım uluyordu. Biz savaşmaya çalışırken onun ruhu ve benimki kan kaybediyordu.

Yaşıyordu.

Öyle olmalıydı.

"Kera, o gitti." Maddock elini başparmağımın üstüne koydu.

Kafa.

"Henüz değil." Yumruğumu göğsüme vurarak çığlık attım. Ağzımdan tükürükler saçıldı. "Onu hâlâ hissediyorum. O burada. Onu hareket ettirmeliyim."

Jareth'in bacaklarını kaldırmak için başını sallayan amcamın yanaklarından yaşlar süzüldü. "Yardım edeceğim."

Zihnim cam gibi paramparça oluyordu. Canavarım hırladıkça vahşileşiyordu. Kimsenin ona dokunmasını istemedik. Tersledi, dişlerini ağızıma doğru uzattı. Amcam öfkemi görmezden geldi.

Jareth'in ağırlığı altında kaslarımız gerildi.

Hâlâ hayattaydı. Bunu biliyordum. Nasıl nefes alacağımı bildiğim gibi biliyordum.

"Lütfen uyan," diye yalvardım, kelimelerimin sesinde boğuluyordum. Kurdum sızlanıyor, acınası sesler çıkarıyordu ve bu sesler benden geliyordu.

Maddock cesedini kafesten dışarı taşımama ve bu Tanrı'nın terk ettiği yerde her yüzeyi kaplayan zehirli gümüşten uzaklaştırmama yardım etti.

Oda.

Jareth'in başını göğsüme yasladığım sırada ayaklarımı kaplayan kanın üzerinde kaydım ve koridorda yere düştüm. Herkes bize yardıma koşarken ağlayarak homurdandık. Artık nefes alamıyordum.

"Ayağa kalk. Lütfen. Jareth. Sana ihtiyacım var." Kelimeler gözyaşlarım kadar hızlı dökülüyordu. "Seni istiyorum. Bizi istiyorum. Lütfen beni yalnız bırakma."

Sage yanımda diz çökmüş, Jareth'in kolunu kaldırmaya çalışırken koruyucu canavarıma yer açıyordu.

Kadının şok nefesi salonda yüksek sesle yankılandı.

Gözyaşlarımla ıslanmış gözlerim yukarı fırladı ve cadıya baktım. "Hâlâ hayatta," dedi.

Umut çiçek açtı, göğsümde güneşe uzanan erken bahar dalları gibi yayıldı.

"Biliyorum!" Ağladım. "Ona yardım edin, lütfen."

Bir telaş vardı. Sage ve Maddock onu ters çevirdi. Ophelia onun elini tutarken Tanrılara dua etti. Onun elini tuttum.

Gözyaşlarım onun hayalet yüzüne düşerken, başımı kucağıma koymuş, canavarımı kontrol etmek için savaşıyordum.

Sage avuçlarını onun çıplak göğsüne bastırdı.

Sihir havada uğuldadı.

"Yapamam." Ellerini çekti ve ağlarken ağzını kapattı. "Çok ileri gitti. Vücudunu daha fazla çalışmaya zorlayamam. Zaten yapabileceği her şeyi yaptı."

Kurt gibi kokan insan kadın, "Belki ona bir serum bağlayıp sistemini temizleyebilirim," diye konuşuyordu. Kurdum hırlamaya devam ederken sesleri uzaktan, su altından geliyordu.

Benim. Arkadaşım.

Bizimkiler.

Gözlerimi kırıştırdım, canavar doğama tam kontrol verdim. Tamir edebilirdik

Bu.

Dişlerimiz uzadı.

"Ne yapıyor bu?" Kadın çığlık attı.

Ağzımı boynuna doğru indirdim, boynundaki hassas eti. Kanının tadı yanılttı. Çok metalikti. Yine de içtik, zayıf nabzın boğazımızdan aşağı damladığını hissettik. Daha sıkı kenetlendim, eş bağının yerine oturması için her şeyimle istekliydim.

Ophelia geri çekildi ve kardeşinin elini bırakarak bana eşimle birlikte ihtiyacım olan boşluğu sağladı. Bana döndü paniklemiş kadını teselli etmek. "Alfa ona gücünü veriyor."

Karanlığın içinde bir yerde, bulutun altında
Bilincimi kaybettiğimde, siyah bir denizin içinde yüzerek kurdumun
kurtulmaya çalışmasını izledim. Neyle savaştığını anlamak bir
mücadeleydi.

karşı. İlkel bir içgüdüyle hareket eden, duygudan çok bir canavardı.

Onun isteklerine odaklandım ve bunu anlamak için insani
duyularıma yaslandım. Ophelia dışarıda bir yerde ağlıyordu. Yas tutan
seslerin saygılı bir mırıltısı vardı. Dünyevi gücün sabit nabzı fiziksel
bedenimi çevreledi.

Harika.

Bir şekilde reenkarnasyon bariyerini aşmıştım ve kendi lanet
cenazemde uyanıyordum. Umarım beni yakmaya karar vermezler.

Bir ömür için bir kez yeterliydi.

Dostum. Kurdum zihnimi çılgınca tırmalamaya başladı.

Aciliyet. Tek bir kelime, kırık ve ham, fizik ve sihir kurallarına meydan
okuyarak beni geri getirdi.

Sertçe nefes aldım, ciğerlerimi o ilk acılı nefesle doldurdum.
Ve sonra her yerdeydi.

Acı.

Beyaz sıcak ve jilet gibi keskin bıçaklarını her sinir ucuna
saplıyordu. Boğuldum. Rahatlamak için nefes nefese, öksürerek
Boğazımı paramparça eden metal. Vücudum kendini ikiye böldü, içime
sızan her yabancı parçacığı dışarı atmaya çalıştı.

olmak. Acı belli belirsiz tanıdıktı.

Bu şekilde düşmüştüm.

Hala hayattaydım.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Patlayan kılcal damarlar görüşümü
taradı ve sadece bir rüya olabilecek bir şeye bakarken bulanıklaştırdı.

Ateşli kızıl saçlar koruyucu bir perde gibi yüzümün etrafına
düştü. Gözyaşı dolu fırtına mavisini gözler bana öyle bir yoğunlukla
bakıyordu ki

öldüğümü ve cennete gittiğimi biliyordum. O bir deniz feneriydi, beni karanlık derinliklere çekiyordu.

"Kera." Sesim boğuk bir fısıltı gibiydi.

Çıkarın beni. Kurdum zihnimi tırmaladı, kendi acımızı görmezden geldim, çünkü onun yüzündeki acı daha kötüydü.

"Henüz konuşma." Saçlarını yana doğru savurup ince boynunu ortaya çıkarırken çenesine damlayan gözyaşlarının arasından gülümsedi.

Arkadaşıma sahip çık.

Bu şekilde değil.

Kendimi yukarı itmeye çalıştım ama acı şiddetlendi ve beni tekrar aşağı bastırdı.

"Yapamam," diye boğuk bir sesle söyledim, anlamasını istiyordum. "Kimseye söylemeyeceğim." Dişlerini gösterdi.

Bunu ben istedim. Eğitim alanında bana meydan okuduğu gün kararımı vermiştim. Ama bu şekilde değil. Burada sırtüstü yatarken değil. Sinirli hırıltısı acıya rağmen beni gülümsetti.

"Hak ediyorsun-"

"Bunu daha sonra telafi edebilirsin." Çenemi tuttu ve dişlerimi boynuna doğru bastırdı. "Bağı tamamla ki seni iyileştirebileyim ve kurtlar burayı yerle bir etmeden önce buradan gidelim."

Kesinlikle evet. Kurdum kontrolü ele aldı, bana düşünecek zaman bırakmadı. Dişlerim uzandı ve onun porselen etini deldi. Kanının gücü çok kuvvetliydi. Göğsüme inen bir yumruk kalbimi tekmeledi. Dişlerimi kemiğe gömüp eşimi dağlarken ve ona sahip çıkarken kaslarım bunun gücüyle tutuldu.

Bağ bana çarptı, bedenimin parçalarını uyandırdı ve onunkilerle birleştirdi. Bizi sonsuzluğa bağladı. Eksik olan kısımlarım için teselli ve güç arıyordu. Onun özüyle doldukça, kırılmış olanları onarmaya zorluyordu.

Bu duygu daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu. Açıklanamayacak kadar büyülydü. İstesem de düşüncelerimi oluşturmazdım. Kera olan fırtınanın derinliklerine daldığımda ve onun her şeyin çapası olduğunu keşfettiğimde ruhlarımız birleşti.

Ciğerlerimdeki yanan kömürleri öksürerek çıkarırken yeni bir acı dalgası üzerime çöktü. Derim akrep sokmalarıyla sürünüyordu. I kaslarım kasılırken çenemi onun boynundaki tutuşundan kurtardı.

Kera'nın ellerine sarıldım. Onun ışığı benimkiyle birleşiyordu. Karanlık. Güçlerimiz birbirine çarptı, bağ yerine otururken kontrol için savaştık. Yine de, onun elini bir hayat gibi tuttum. Çalkantılı bir denizde sal. Acı beni güçsüzleştirdi. Kemiklerim titriyordu. Ciğerlerim tamamen genişlerken gözlerimden gümüş rengi kan akıyordu.

Bedenim ölümün eşiğinden dönerken haklı bir hırıltıyla acıyı yırttım. En kötüsünden ağır ağır nefes alarak, titreyerek dizlerimin üzerine süründüm ve Kera'ya sarıldım.

"Dostum." Onun güzel gözlerine bakarken kurdum sesimi kontrol altına aldı.

"Evet, pislik. Sen benim dostumsun." Sırıttı. "Şimdi buradan defolup gidelim."

*

Ter tenimi kaplamıştı ve Tanrıların korkunç merdivenlerine bakarken bacaklarım hâlâ titriyordu. "Ethan'la temasa geçen oldu mu?"

"Foster dışarıda senin *kaynağınla birlikte,*" diye alay etti kız kardeşim.

Bu içimi rahatlattı. "Ona elektriği tekrar açmasını söyleyebilir misin? Bir asansör iyi olurdu."

Birkaç dakika sonra, Kera'nın omuzlarına yaslanmış, koridorda topallayarak yürüyordum.

Birlikte kutunun içine tıkiştık ve kapıların bir bip sesiyle kapanmasını izledik. Kötü bir şaka gibi zemin kata çıkarken müzik çalıyordu.

"Skoll nerede?" Kera'nın omuzlarına itiraf etmek istediğimden daha fazla yük bindirdim.

"O ve Coral bizimle şehir sınırlarının dışında buluşacaklar. Bir arkadaşını sorgulamak için götürdüler." Kera beni şakacı bir şekilde Kaburgalar.

Tanrım, bu acıttı.

Asansörün sesi duyuldu. Hükümet araştırma tesisinin lobisine açılan binanın ön cam kapıları yerdeki elmaslara dönüşmüştü. Kurdum tetikteydi, etrafı tarıyordu.

Bir tehdit için boş giriş odası, ama ona hislerimi ödünç verecek gücüm yoktu.

Vücudum iyileşiyordu ama yeterince hızlı değildi.

Ophelia diğer kolumun altına girdi ve dışarı çıkarken beni sabit tutmaya yardım etti.

Dur. Kurdum hırladı, dumanın -kanın- ve kavgadan arta kalanların kokusunu aldı.

Eşimi ve kız kardeşimi koruyacak durumda değildim.

"Bekle." Onları tutmaya çalıştım. Yaralarımı sarabilmem için birkaç saatliğine saklanabilseydik...

"Kes şunu." Ophelia içini çekti.

Haklı olduğunu fark ederek gerildim. "Özür dilerim," diye mırıldandım. *Sorun değil.*

Hayattaydık. Bana ikinci bir şans verilmişti. Ve eğer bu birine yaslanmamı gerektiriyorsa, öyle olsun.

Bunun yerine dikkatimi acıdan uzaklaştırmaya çalışarak sürü bağlantılarıma odaklandım. Dışarıda toplandıklarını hissedebildiğim şekil değiştirenlerin arasına karışan birkaç Anubis kurdunun kokusu vardı.

"Foster?" Ona doğru uzandım.

"Alfa!" Onun rahatlaması gözlerimin arkasındaki yaşların yanmasına neden oldu. "Akıllı çocuğunla birlikte servis çıkışında güçlü bir şekilde duruyoruz."

Başımı salladım, kırık camın üzerinden dikkatlice geçerken Kera'ya tutundum. Vücudum kendini örmeye devam ediyor, terimin içinden gümüşü dışarı atmaya çalışıyordu.

"Yer değiştirmek için yeterli gücün var mı?" Kera'nın yüzü ifadesizdi ama kafamın içinde onun sesindeki endişeyi duydum. Kera'nın Bunun doğruluğu beni şok etti. Aramızdaki bağ tamamlanmıştı. Sadece ikimiz arasında, başka kimsenin dokunamayacağı bir iletişim kanalı.

"Dikkatli ol prenses. Birileri umursadığını düşünebilir." Sırıttım.

"Neredeyse eski haline döndün." Kera gözlerini devirdi. "Ayrıca, ben bir prenses değilim."

Dışarıya, ışığa doğru adım attık. Havada duman ve toz vardı. Kurtlar otoparkta devriye geziyordu. Farklı bir karışım

paketler.

Kaşlarım çatıldı, nereden geldiklerini merak ediyordum.
ve onları burada bir araya getiren şey.

Ulumalar başladı.

İlkel zafer ve saygı tezahüratları uzaktan duyuluyordu. Benim için olmadığı kesindi. Göz ucuyla Kera'ya baktım, çenesini dik tuttuğunu gördüm ve eş bağımızdan geçen yabancı duygulara dokundum.

Rahatsızlık, mütevazı bir kafa karışıklığı, kaybın acısı ve kendine asla itiraf edemeyeceği küçük bir gurur.

Kurtlar onun için ulumaya devam etti.

Bir Alfa. Onların kahramanı.

Ve tüm bu yaygaranın nedenini anlayamadı.

Yanımda duran kadını kazanmak için geçmiş yaşamımda ne yaptığımı bilmiyordum. Arkadaşım. Dağları yerinden oynatacaktı. Bir gün Tanrı'ya şükrettim ve onu izleyebilmek için hâlâ etrafta olduğumu düşündüm.

"Seninle gelsem hâlâ sorun olur mu?" Hemşire Moira bir adım öne çıkarak Ophelia'ya sordu. Ablam benim yerime Kera'ya baktı.

Kera kıkırdadı ve kadının ayaklarına baktı. "Ayak uydurabilmek için o topukluları çıkarmak isteyebilirsin. Dışarıda zor durumdaki genç kızlarla işimiz olmaz."

*

Şehirden ayrıldıktan sonra da yıkım bitmedi. Tüten makineler gökyüzünden düştükleri Fringes'in her yerinde yere serilmişti. İnsanlar kendi isyan biçimleriyle onları parçalara ayırmaya başlamışlardı bile.

"*Bu da ne...*" Kera'nın sesi kafamın içindeydi. Buna verecek bir cevabım yoktu. Kera kurtları çitin dışına götürürken onları kendi hallerine bıraktık.

Kera'nın gücüyle iyileşme sürecim hızla ilerliyordu ve çorak araziye doğru ilerlerken kurdum itaatkâr bir şekilde onun yanında kaldı. Ama artık boş değildi.

Çadırlar ve ekipmanlar her iki yönde de uzanıyordu, görebildiğimiz kadarıyla ufku çevreliyordu. Kera'nın kurdu bana bakmak için döndü. Kurdum burnuyla onu ileri doğru itti. Peşinden gelen kurt sürüsüne göz gezdirerek yaralıların temizlendiğinden emin oldu. ve sonra koşarak kaçtı.

Kurdum ona yetişmek için acele ederken uludu.

Fenrir sürüsünden Alfa Nolan bizi ilk karakolda karşıladı. Danışman ekibi etrafını sarmıştı. Kera insan formuna geçerken, canavarın vahşiliği hayranlık dolu bir gülümsemeye eridi. Bir tane kaptım

Yakındaki bir şekil değiştirenden gömlek aldı ve büyükbabasına yaklaşıırken Kera'ya verdi.

Kan ve kir içindeki bedeninin üzerindeki giysileri hızla çekerken yaşadığı şaşkınlık benimkini de yansıtıyordu.

"Bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim." Nolan onu bir ayı gibi kucakladı. Uzakta bayraklarında Amarock sembolü dalgalanan çadırları işaret etti. "Uki daha erken gelmek istedi ama Anubis'in çantasından bazı ekipmanlar ödünç almak zorunda kaldım."

"Onların uçan makinelerini mi vurdunuz?" Kera gözlerini kırıştırdı ve dumanın hâlâ yükseldiği saf şehre baktı.

"Tüm eğlenceyi torunumun yaşamasına izin veremezdim." Nolan elimi sıkarken omuz silkti. "Nasılsın oğlum?" "Daha iyiyim." Bu yetersiz bir ifadeydi. Kolumu sardım

Kera'nın omuzlarına sarıldım, ona gücümünden biraz vermeyi umuyordum. Utanç duygusu güçlüydü ve kurdumun onu koruma ihtiyacıyla sızlanmasına neden oldu. "Kera'ya teşekkürler."

Arkadaşımın kızardığını görmek yılımın en önemli anıydı. Hayatta olduğum için mutluydum.

"İşte benim kızım." Nolan'ın gözleri nemle parladı ve boğazındaki duyguyu temizlemek için öksürdü. "Alfa Kera, biz Cerberus komuta merkezinin sizin için kurulmasına yardımcı oldu. Yerleştikten sonra emirlerinizi bize bildirin."

"*Neler oluyor?*" Kera gözlerini kırıştırdı ve yanıma yaslanırken büyükbabasının elini sıktı.

Başının üstünü öperken gülümsedim ve onu bir daha asla bırakmak istemeyerek kendime yakın tuttum. "*Görünüşe göre sen bir orduya komuta ediyorsun, prenses.*"

İki gün sonra

Kurulan kamplar ağzına kadar daha fazla vardiyacı ile doluydu her gün geliyordu. Diğer alfalar da işi sıkı tutmuşlardı ve Cadejo sürüsünden Alfa Oscar'ın bile yolda olduğu söyleniyordu.

Piç kurusu ona gününü göstermemize izin veremezdi.

Geçtiğimiz iki gün boyunca Kera ile birkaç dakikadan fazla yalnız kalamadım. Sadece birkaç çalıntı fısıltı ve yumuşak öpücükler geçerken, o güç gösterisini organize etti ve safları misilleme yapmaya cesaretlendirdi.

Diğer sürülerin Kera'ya itaat ettiğini ve onun kararlarına güvendiğini görmek beni sessiz bir gururla doldurdu.

Arkadaşım tam bir baş belasıydı.

Güneydeki Anubis kamplarından sorumlu gözü yaşlı bir Griffon bırakmıştım. Benim yokluğumda iyi iş çıkarmış, ağır topçularımızı saf dronları hedef almak için diğer paketlere taşımış ve onları göldeki ördekler gibi vurmuştu.

"Ne yapacağını biliyor musun?" Zırhlı aracın lastiklerini kontrol ettim.

"Elbette, Alfa. Ama onu sadece kendine saklayamayacağını unutma." Ophelia yanağını öptü, hazırladığım sürprize dahil olacağı için heyecanlıydı. Eğer bir sürprizim olacaksa hemen başlamalıydık. yakında bitirmeyi umuyordum. Onu ve eteklerini arabaya soktum, kurdumun arzularına boyun eğmeden önce sınırdaki toplanan Anubis kuvvetlerine son bir kez baktım.

Arkadaşının yanına dönmek için sabırsızlanıyordu. Onu suçladığımı söyleyemem.

*

Skoll ufkun ötesindeki insan şehrine baktı. O acı küçümseme bakışıyla uzakta, arkasındaki çadırı koruyor.

"Henüz yeterince kanlarını dökmedin mi?" diye sordum.

"Hayır." Toprağa tükürdü. "Ama Coral bunun fazlasıyla yeterli olduğunu söylüyor."

Temelde her konuda ikinci bir görüşü dinlemenin bu kadar kolay hale gelmesi biraz tuhaftı.

Ama Kera'nın kokusunu aldığım da ve tepeye doğru yürürken ateş kırmızısı saçlarının rüzgârda savrulduğunu gördüğümde, o kadar da kötü olmadığını fark ettim. Eski tarih kitaplarındaki Viking savaşçı prenseslerine benziyordu. Kalbim küt küt atmaya başladı. gülümsediğinde.

"Hazırlar mı?" Kera elini Skoll'un elinin içine sokarak sordu Benimkini. Beni yeniden görmenin verdiği rahatlama, aramızdaki bağa nüfuz ederek kurdumun mutluluktan göğsünü kabartmasına neden oldu. Bu her şeydi.

Skoll başını salladı ve çadırın kapağını açmak için harekete geçti. "Ama yine de onu öldürmemiz gerektiğini düşünüyorum."

Dr. Bradley elleri arkadan bağlı bir şekilde toprakta oturuyor, Sage ve Coral'ın dikkatli bakışları altında daha da kötü görünüyordu. "Hepsi bu kadar mı?" Coral sayfaları karıştırarak sordu yazılı bir manifesto yayınladılar.

Moira, "Benim erişemediğim bilgi boşluklarının çoğunu o doldurdu," dedi.

Bradley nefesinin altında "Hain," diye mırıldandı.

"Yerinizde olsam ev sahipleriniz hakkında konuşurken kullandığınız kelimelere çok dikkat ederdim." Cadı homurdandı. "Bu sadece Babamızı tanıdığın ve biz küçükken bize yardım ettiğin için seni şimdi öldürmüyoruz. Ancak bu bilgiyi sızdırırsak aynı şeyi diğer sürüler için söyleyemem."

Dr. Bradley başını salladı ve kaderine karar verilmesini beklerken sessizliğe gömüldü.

"Bu çömleği geri göndermeye hazır mıyız?" Kera iç çekti.

"Sanırım her şey elimizde." Coral sayfaları kilitli bir evrak çantasına koydu. "Hata yapmayın, *Doktor* Bradley. Sizin tek işiniz Hükümeti misilleme yapmamaya ikna et. Şehrin dışına bir drone bile gönderseler, bölgedeki ve dünyadaki tüm sürüler yaşlanma karşıtı serumlar üretmek için şekil değiştiren büyüleri kullandığınızı bilecek. Güzelliğiniz için masum küçük kurtları yakalayıp ürettiğinizi. tedaviler, seni hasta pislik..."

Skoll, Coral'ı adama doğru hamle yaparken yakaladı. Onu bir vuruş yaparken görmeyi çok isterdim.

Elit bir ordu kuruyor ya da gerçek bilimsel amaçlar için büyü üzerinde çalışıyor olsalardı, bu daha az darbe olabilirdi. Ama tüm bunlar çok iğrençti.

"Haydi." Sage yaşlı adamın kolunu tuttu ve kız kardeşi onu parçalamadan önce ayağa kaldırdı.

"Nasıl olsa herkese anlatacaksın, değil mi?" Maddock'un doktoru Sage'in harika arabasına itişini izlerken kıkırdadım. Güneş enerjisi teknolojisi büyüleyiciydi.

Çalışmak için zaman ayırmam gerekiyordu.

"Aynen öyle." Kera başını omzuma yasladı ve şekil değiştirenlerin yayıldığı kampa baktık. "Ben sır saklamam ve sahtekârlık yapmam. Ama önce benim şartlarımı kabul edecekler. Savaş başlatmayacağım. Coral'inki gibi birkaç kişi de geride kalıyor.

Arkadaşım Mia, hükümeti takip etmek ve bir daha böyle bir şey yapmayacaklarından emin olmak için."

Ethan da öyle. Onu oradan çıkarmaya çalıştım ama geleceğine yemin ettiği bu *yeni çağda* kalmak için heyecanlıydı. Sanırım güvenilir wi-fi'den çok uzaklaşmak istemedi ama bu onun seçimiydi.

"Peki, şimdi ne yapmak istiyorsun prenses?" Onu bağladım. Aramızdaki bağın gücünü hissediyordum. Beni dünyaya geri getiren çapa. Eşim.

Sonunda akıllıca bir şey yaptın.

"Ben prenses değilim." Kera gülümsemesini bastırdı ve fırtınalı, aşk dolu gözlerle bana baktı. "Peki ya şimdi? Eve gitmek istiyorum."

"Alfa, bunu görmek isteyeceksin." Coral ofisimin kapısına yaslanırken gülümsedi.

Homurdandım ve alnımı masanın üzerine düşürdüm. "Eğer vahşi doğayı keşfetmeye gelen şu özgür insan kervanlarından biriye, onları doğruca Cadejo topraklarına gönderin. Burada zaten yeterince turist var."

"Daha kötüsü de olabilirdi." Coral güldü. "Şanslıyız ki bağnazların çoğu hükümetin kendilerine yalan söylediğini umursamadı bile."

O haklıydı. Her zamanki gibi.

Ama bir insanın neden bir yalanı yaşamayı ve çitlerinin hemen dışında duran gerçeği görmezden gelmeyi tercih ettiğini bir türlü anlayamıyordum.

"Ne oldu o zaman?" Başımı kaldırdım ve yanağıma yapışmış olan makbuzu fırçaladım.

Evrak işleri berbattı.

Yine de bir orduyu yönetmekten daha iyiydi. Bu karmaşanın çözüldüğüne gerçekten sevinmişim.

"Seninle yarışacağım." Coral soyunup yer değiştirdi ve bana yetişmem için izin verdi.

Sanırım bu o. Kurdum özgür kalmak için yalvararak zıplamaya başladı. Eşimiz söz konusu olduğunda başının dönmesi beni her zaman

Gülümseyin. Doğru, hayatımız geleneksel bir hayat değildi. Ama zaman bulduğumuzda birkaç kez çıkmıştık. Bu özel buluşmayı bile o ayarlamıştı. Geçen ay benim için atıştırmalıklarla dolu bir resim gecesi düzenledi. Göt herif resim yapmakta benden daha iyiydi ama ben öğreniyordum.

Bir gün ona gününü gösterecektim.

Ana Cadde hayat doluydu. Pazar, satıcılar ve alışveriş yapanlarla dolup taşıyordu. Normal kuyruk dışarıda toplanmıştı. Cadı'nın Tavernası.

Lennox'un yeni hamile Moira'yı Cerberus Inn'e götürdüğünü gördüm. Kader arkadaşını bulacağımızı kim düşünebilirdi ki? Onu eve getirmek mi? Lennox bana doğru bir bakış bile atmadı.

Aferin ona.

"Acele et, Alfa." Coral'ın beyaz kurdu kasabanın kenarındaydı ve yeri eşeliyordu.

"Komutları biraz ağırdan al, Beta," diye takıldım.

"Asla. Bakalım ayak uydurabilecek misin?"

*

Birbirimizin topuklarını ısırarak, kalbimin haritasına kazınmış geniş orman boyunca kaygısızca koştuk. Her zaman bu toprakların benim olduğunu söyledim ama değildi. Pek sayılmaz. Burası Bir evi olmayan pek çok şekil değiştirenle ilgilenmek için koruduğum ve büyüttüğüm yer.

Şimdi bahar yeniden geliyordu, Cerberus'un mezarlığı hiç bu kadar canlı olmamıştı. Babamın hayaleti bile Karanlık günlerdeki varlığımız başardıklarımızla gurur duyardı.

Olmayabilir. Ama fantezilerimde öyleydi.

İleride, güney sınırlarımızın kenarında yeni bir ses vardı. Kurdumun kulakları bu sesi duyunca kıpırdadı. Çekiçler sallanıyor ve şekil değiştirenler birbirlerine sesleniyordu. Cerberus şekil değiştiricileri değil. *Onunkiler.*

Biz Coral'a şüpheyile bakarken kurdum yavaşlayarak tırısa kalktı. *"Neler oluyor?"*

"Git bak." Burnuyla beni dürttü.

Kurdum ağaçların örtüsünden dışarı doğru birkaç temkinli adım attı. Cerberus sınırlarının hemen dışındaki Anubis topraklarındaki yabancı yapıya bakarken göğsümde her zaman yumuşak bir şarkıyla tıngırdayan eş bağı gerildi ve beni daha da yakınlaştırdı.

Bunu daha önce nasıl fark etmedim?

Ama daha da önemlisi, çılgın dostum şimdi neyin peşindeydi?

İşte geldi! Kurdum kır çiçeklerinin arasında küçük bir dans yaptı. Jareth taş bir kulenin tepesindeki pencerenin pervazında durmuş deli gibi el sallıyordu.

Kalbim küt küt atmaya başladı.

Coral'ı aradım ama o çoktan kaçmıştı.

"İyi eğlenceler." Kabarık beyaz kuyruğu havada salınarak ormanın içinde gözden kayboldu.

Ben binaya bakarken kurdum eşine uludu ve o da bana uluyarak karşılık verdi. Taş sütunlar ve kemerler avludaki bahçelere açılıyordu. İki kule masalsı malikânenin yanlarını oluşturuyordu.

Ve bunların hepsi...

Bu lanet olası bir hendek ve asma köprü mü?

*

"Bu da ne böyle?" Güldüm, açıkta bırakılmış kereste kirişlerle süslenmiş koridordaki yüksek kemerli tavanların altında bir daire çizdim. Jareth yanağıma bir öpücük kondurdu ve omuzlarıma ipek bir bornoz örttü.

"Prensesime bir kale inşa ettim." Önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkti. Bu gerçekten büyük bir olaydı.

"Bu çok fazla." Sesim taş duvarlarda yankılandı. İnanamayarak parke zemine, büyük merdivene ve bordo kadife perdelerle kaplı vitray pencerelere baktım.

"Yoksa yeterli değil mi?" Jareth göz kırptı. Tanrım, kendini beğenmiş pisliğin tekiydi.

Elimden tutup beni odadan odaya götürürken yüzümdeki gülümsemeyi silemedim.

*

Büyük boy dört direkli yatağın tüylü beyaz bir battaniyeyle örtülü olduğu ana yatak odasının dışında durduk. Cumbalı pencerelerin yanındaki oturma alanına yastıklar yığılmıştı. Yumuşak eşyalara bakmaya başlamıştım bile, bir yuva kurmayı düşünüyordum. Ve en az bir ay daha ısıtıcım gelmeyecekti. Oh, çok kötüydüm.

"Burada yaşayamayız," diye fısıldadım, yüksek sesle konuşup bu küçük rüyayı mahvetmekten çok korkuyordum.

"Hayır, yapamayız. Ama yalnız kalmak istediğimizde buradan kaçabiliriz." Jareth burnunu boynumun kıvrımına dayadı ve kokumu içine çekti.

Her zaman olduğu gibi, onu içime çekerken kalbim de çarpıyordu. Beklenti beni tedirgin ediyordu. Kalçalarım kayganlığın etkisiyle birbirine kenetlendi.

Aylardır bu anın etrafında dans ediyorduk. Her biri Alaycı öpücük ve çalınan an, bu kışkırtıcı ihtiyacı çok daha güçlü hale getiriyordu. Eşler arasındaki bağlar genellikle bu şekilde işlemiyordu, Ama hikayemizle ilgili hiçbir şey normal değildi.

"Ben hazırım." Kelimeleri nefes nefese söyledim, alt karnımda kıvrılan arzuyu durduramıyordum.

Jareth geri çekildi. Koyu mavi gözleri benimkileri ararken mükemmel dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Bekleyebiliriz. Sana henüz her şeyi göstermedim."

Ellerimi arkamda kavuşturarak ipek bornozla oynadım. Geri. Bana yine bir çıkış yolu öneriyor ve daha fazla zaman tanıyordu. Ama ben bu savunmasız yanıma saklamaktan yorulmuştum. Bunu istiyordum. İstemekten de fazlasını. Eşimle daha derin bir bağ kurmaya ihtiyacım vardı. Sonunda.

"Ben hazırım." Bu sefer daha güçlü konuştum. Bu parçamı göreceğine ve onu kırmayacağına güvendiğim tek kişi oydu. Onu tanıyordum.

içte ve dışta. Onun şeytanları benimkilerle oynamaya geldi.

"Eğer bu sana bir kale inşa ettiğim içinse..." Isık çalarken sesi kesildi.

Hırladım ve omzuna bir yumruk attım. "Pislik."

Ayaklarım altımdan çekilirken nefesim ciğerlerimi terk etti. Jareth beni güçlü kollarıyla sararken gerildim, savaşıma hazırdım.

Bir uyarı hırıltısıyla karşılık verdi. "Bir gün sana boyun eğdirmek için güreşmekten ne kadar zevk alacak olsam da prenses, şimdi bunun zamanı değil."

"Bir prenses değil." Surat asma isteğime direnerek iç çektim. Onun kokusuyla sarmalandığım için nefesim artık daha hızlı geliyordu. Kurdum onaylarcasına uluyordu. Midem düğüm düğüm olmuştu.

"Sen benim prensesimsin." Jareth gülümsedi ve beni nazıkçe yumuşak yatak. Bana bakarken gözleri parlıyordu. Takdir ve

Bağımız boyunca kısıtlama titreşti. "Bana güveniyor musun, Alfa?"

"Evet," dedim. Gerçek buydu. Kendimi bu şekilde ifşa etmek için ona herkesten daha çok güveniyordum. Belki de eşim olmasının faydası olmuştu, ama olmasaydı bile, onunla bir sonraki adımı atmaya istekli olurdum.

"Seninle ilgileneceğim." Kulağımın altına bir öpücük kondururken nefesi yanağımda dans ediyordu.

"Biliyorum." Gülümsedim.

Jareth bornozun bağlarını çözüp aşağı iterken ipek omuzlarımdan kaydı. Saçlarım göğüslerimi örtmek için öne düştü. Kıkırdadı, arkama sıkıştırdım.

"Çok güzel," diye fısıldadı saygıyla, beni nazikçe tekrar yere yatırırken.

Gözlerimi kapattım. Kalbim çok hızlı atıyordu. Ayak bileklerimden birini tutup öptüğünde dizlerim birbirine çarptı. Orada olduğunu hiç bilmediğim hassas bir nokta. Hayatımda çoğu zaman çıplak kalmıştım ama hiç bu kadar çıplak olmamıştım. Çok ham ve çıplak.

Jareth üzerimde gezinmeye başladığında içim zonkluyordu ve çoktan ıslanmıştı. "Gözlerini aç."

Sırf yapabildiğim için talebine karşı koymak istedim ama pes ettim. Bu seferlik.

Ellerini yüzümün iki yanına koyarak dengede durdu ve kendini yatağın üzerinde tuttu. Gözleri derin bir bakışla beni izliyordu. Kendimi onların içinde kaybetmek istememe neden olan bir yoğunluk.

"Bu sefer benimle dövüşme. Daha sonra yapabileceklerine meydan okumak için daha çok fırsatın olacak."

Başımı sallamam bir anımı aldı.

"Tanrım, mükemmelsin," diye inledi Jareth, yontulmuş karın kaslarına ve göğsüne daha fazla bakabilmem için başını aşağı eğdi.

Dudakları boynumda gezindi ve işaretinin üzerinde oyalandı. Dişleriyle nazikçe izini sürdürdü, tüylerim diken diken oldu ve ağzını aşağıya indirdi.

Sıcak nefesi göğüslerimden birine doğru üfledi. Meme ucumu ağzına almadan önce dişlerini biraz sıktı. Sertleşmiş tomurcuğu ıslak ve soğuk havaya maruz bırakarak çekildiğinde nefesim kesildi. Diğer göğsüme doğru ilerledi ve ben de aramızdaki bağ sayesinde ona uzandım, onun hissettiklerini hissetmeye ihtiyacı vardı. Sıkıca sarılmış bobin

arzusu beni yıkadı. Karnımdan aşağıya doğru öpücük saldırısına devam ederken bir iniltiyi ısırdım.

Parmaklarını seksimin üzerinde gezdirdi ve ben hareketsiz kaldım. Daha önce kimse bana dokunmamıştı.

"Çünkü sen benimsin." Bağı kendi ucundan keşfederken derin sesi kafamı doldurdu. Growling, o preslenmiş onun ağzını klitorisime dayadı. Titreşimler omurgamı sarstı.

Kıvrımlarımın arasını yalayıp klitorisimin etrafında dönmeye başladığında tutunacak bir şeye ihtiyacım olduğundan saçlarını tuttum. Yıldızlar dans etti

Ziyafet çekerken görüş alanımın kenarları boyunca uzanıyor, beni daha önce sadece kendime gittiğim bir sınıra yaklaşıtıyordu.

"Tadın çok tatlı." Geri çekildi.

Onun sıcaklığının yokluğunda inledim, beni eksik bıraktığı için hayal kırıklığına uğradım. Cevap olarak sıırttı. Hırladım, dokunmak için uzandım kendim.

"Sabır, Alfa." Elimi itti. "Geliyor." Bir parmağını içime bastırdı, kenarları uzattı.

Ve sonra bir tane daha ekledi.

"Vücudun benim için hareket ediyor." Kendinden oldukça memnun görünüyordu.

"Sanırım böyle olması gerekiyor-" Yanıtım, bir parmağını kıvrıp ihtiyaç içinde haykırmama neden olan bir nokta boyunca sürüklemesiyle kısa kesildi. "Neydi o?"

"Dokunmak için yeni favori yerim," diye alay etti, öne doğru eğildi ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Sihirli parmaklarını o noktaya doğru daha hızlı hareket ettirirken ve başparmağını klitorisimin etrafında tembel daireler çizmek için kullanırken, dilinde kendimi tattım, öpücüğün içinde nefes nefese kaldım.

Beni daha yükseğe çıkarırken pençelerim sırtına saplandı. O uçuruma çok yakındım. Vücudum onun ellerinde sıvı ateşe dönüştü ve içimdeki gerginlik arttı.

Ben bırakamadan geri çekildi. Bu canavarı öldürmek istedim.

"Jareth!" Pençelerimi kaslı kollarında gezdirirken bacaklarımı yatağa vurarak çığlık attım. Kan akması umurumda değildi. Bu bir işkenceydi. Adil değildi.

"Sana göz kulak olacağımı söyledim." Dişleriyle boynumu hafifçe ısırdı. "Güven kısmı üzerinde çalışmalıyız."

Hayal kırıklığına uğramış bir halde içimi çektim ve başımı salladım. yastığa karşı. İçim yanıyor ve sıkılıyordu. Vücudumun her parçası onu daha da yakınımnda istiyordu. Ağzının -ellerinin- yokluğu beni çok boş bırakmıştı.

Aşağı baktım, kocaman siki girişime doğru hizalanınca biraz nefes nefese kaldım.

Bu uymayacaktı.

"Sığacak." Kıkırdadı, merkezim boyunca sürükledi ve tabanı pompalarken eline tükürdü. Onun horoz oldu zonkluyordu, ıslaktı ve parlıyordu. Gözlerimi ondan ayıramıyordum.

Hızlanan kalbimi ya da panikleyen nefeslerimi de durduramadım.

"Bu biraz acıtabilir, ama sonra hissettireceğim senin için iyi. Bana güveniyor musun?"

Başımı salladım, o kadar kendinden geçmiş ve hazırdım ki gerçek kelimeleri formüle etmek. Jareth yavaşça içeri girerken beni tekrar öptü, tatlı ve tutkulu. Beni ağzına kadar doldururken keskin bir çimdik ve sıkışma hissi vardı. Eli aşağı kaydı Aramızda, vücudum onun büyüklüğüne uyum sağlarken ve bacaklarım gevşerken klitorisimi ovuşturdu.

"Aferin kızıma," diye fısıldadı.

Övgüsü beni biraz sertleştirdi ama daha önce hiç önemli olduğunu düşünmediğim sözleri duymaya ihtiyaç duyan kurdum bu övgüyle gururlandı.

"Daha fazlası için hazır mısın prenses?" Jareth dudaklarıma gülümsedi, biraz geri çekildi ve duvarlarım yükselirken klitorisimi daha hızlı ovdu.

sikinin etrafında çırpınıyordu.

"Bir prenses değil." Yanıt olarak hareket ettim, ayak bileklerim sırtına kilitlenirken kalçalarımı onunkilere çarptım.

Jareth taleplerimi yerine getirirken hırıltısı vahşi ve sahipleniciydi.

Acı hafifledi ve tüm mantık duygusunu da beraberinde götürdü. Kontrolümü kaybetmiştim ve o daha derine itip beni daha yükseğe taşıırken ona yapıştım.

Ruhlarımız her acil itişte birleşti. Sadece uçurumdan tek başıma gelmem beni şaşırttı. Artık bir dağdı.

Hiç fark etmediğim kadar yüksek bir zirve. Aramızdaki bağa ulaştım ve onun da benimle birlikte orada durduğunu gördüm. Bu çok fazlaydı.

Dayanamadım.

Jareth'in ismimi hırıldayarak söylemesini dinlerken vücudum kenetlenirken ihtiyaç ayak parmaklarımdan başımın tepesine kadar uzanıyordu. Onun

Ruhum bir his ve salıverme telaşıyla dışarıya doğru patlarken sıcaklık içimi doldurdu.

Bu sefer uçurumdan düşmedim.

Uçtum.

Ve yalnız değildim.

*

Jareth yatağın üzerinde bana doğru kıvrılırken yumuşak, uykulu ve sakin nefesler alıyordu. Kolunu göğsümden nazikçe kaldırdım ve Sıcak kozadan sıyrıldı, hala sevişmemizin etkisindeydi ve uyuyamayacak kadar yorgundu.

Bilmediğim koridorlarda yalınayak yürüdüm ve onları hafızama kazıdım. Çılgın dostum sanki bir peri masalıymış gibi bana gerçekten bir şato inşa etmişti. Şimdiye kadar duyduğum en berbat masaldı ama en azından mutlu sona ulaşmıştım.

Bunun son olmasını umuyordum.

Onu tekrar hayata döndürmek istemedim.

Koridorun sonunda, yakın zamanda yavrularla doldurmayı planlamıyor olsa iyi edeceği bir beşiğin bulunduğu boş bir odayı geçip ahşap merdivenlerden yukarı çıktım ve ağır meşe kapıyı iterek açtım.

Ay ışığı kulenin kuzeydeki Cerberus ormanlarına ve güneydeki Anubis çölleri bakan büyük pencerelerinden içeri süzülüyordu.

Odanın ortasında bir tabure ve şövale ile yepyeni bir tuval vardı. Üzerine koruyucu bir örtü örtülmüştü. Kendi kendime gülümserken parmaklarımı masanın üzerindeki cam boya kavanozlarında gezdirdim ve yeni fırçaların uçlarına dokundum.

Aptalca küçük hobimden bir şeyler çıkarabileceğimi düşünmüştü.

"Sürprizini bulmuşsun." Jareth duvara yaslandı kapı çerçevesi. Düzensiz siyah saçları uykudan dağılmıştı ve Ay, çıplak göğsündeki kasların çıkıntılarını gölgeledi. "Beni bir kuleye kilitlemeyi mi planlıyorsun?" Gülümsedim omzunu silktili, arazimize bakan pencerelere yaklaştı. "Deneyecek kadar aptal değilim." Sırıtarak aradaki mesafeyi kapattı. Bir şekil değıştiren hızıyla aramıza girdi ve güçlü kollarını belime doladı. Düşüncelerime dalarak bağımızı çektiğini hissettim ve kendimi ona açtım.

"Mutlu olmakta sorun yok." Dudakları dudaklarımdaki çiftleşme izini buldu.

Boyu

n. "Biliyorum." Başımı salladım.

"Keşke seni daha önce bulabilseydim." Dişlerini benimkilere geçirdi. Kulak mememden nazikçe bir ısırık aldı. Titreme tenimde dans etti.

"Bunun süreceğini düşünüyor musun?" Dönmeden önce kokusunu içime çektim.

Yüzüm aya dönük.

Jareth parmaklarını benimkilerin arasından geçirerek ellerini karnımın üzerine koydu. Onun dokunuşu ve sıcaklığı kurdumu hiç olmadığı kadar güvende hissettirdi.

"Gelecekte ne olacağını bilmiyorum."

"Bir komplo teorisi bile mi yok?" Alay ettim.

"Hayır." Homurdandı ve bedenimi kendine doğru çekti. Ruhlarımız iç içe geçti, birbirlerine karıştı. Beni hiç bırakmayacakmış gibi sarılırken karanlığı benimkiyle oynuyordu. "Ama biliyorum ki kader bizi bir araya getirmesinin bir sebebi var. Sen, prenses, benim kaderimsin."

Sonsöz
† Maddock †

Neredeyse bir yıl sonra.

İleride. Hızlı hareket etmeliyiz. Oraya. Nehirdeki kıvrım.

Kar ağır pençelerinin altında çıtırdarken kurdumun panik atağını dinledim. Bütün sabah bunu yapmıştı ve ben bundan bıkmıştım. Sınır iyiydi. Skoll ve diğer bazı genç alfa kurtların işaretleri arasında, artık bu iş için bana pek ihtiyaç duyulmuyordu.

Bu da yetmezmiş gibi, o tuhaf Alfa Jareth, bizimle saf bölge arasındaki boş arazide daireler çizerek uçan mekanik kuş tipi şeyler ayarlamıştı. Dünya bu yeni Alfalar dalgasıyla değişiyor.

Benim için sorun değildi. Balık tutmak ve Sage ile vakit geçirmek için daha fazla zamanım vardı. Benim güzel eşimle. Şu anda evde birlikte olmam gereken kişi.

Bir dakika, diye havladı kurdum nehre doğru koşarken.

Burada tembelleşiyorlar. Su işaretleri siler süpürür. Korumak zorundayız.

Neyi koruyacaksın? Bir kahkaha attım.

Burası Cerberus ve Fenrir sürüsü arasındaki sınırdı. Kera'nın ailesi olmasalar bile, çevredeki Alfaların hiçbirisi yeğenimize zarar verecek bir şey yapmaz.

Yine de ona hak ettiği saygıyı gösterdiler. Kera Alfa rolü için doğmuş. Onu bu kadar uzun süre kendimden uzak tutmamalıydım. Eğer Apollo cehennemdeki yerinden onu görebilseydi. O piç gurur duyardı.

Kurdum bacağını kaldırdı ve sıcak bir akıntı açıkça işaretlenmiş sınıra çarparak karı eritti. Buz parçaları kırıldı ve Jareth'in Cerberus paketi için Kera'ya hediye ettiği hidro-elektrik her neyse ona doğru akan nehir.

Tatmin oldun mu? İçimi çektim, işime dönmek için sabırsızlanıyordum.

dostum. Kurdum başını salladı ve yaptığı işi kokladı. Gururlu bir havlamayla döndü ve ormanın içinden doğuya doğru tırıs gitmeye başladı.

Ona başka bir tavşan getirmeliyiz.

Buzdolabı tavşanlarla dolu. İnledim. Bir daha asla tavşan yemek istemediğini söyledi.

Oh, evet. Kurdumun gözleri ağaçların arasındaki av izlerini takip ediyordu. Gururu biraz incinmişti ama kibirli canavar uzun süre yerde kalmadı. **Bir geyik daha yakalayacağım.**

Yeterince etimiz var, diye ona tekrar güvence verdim.

Ve bu kadarı bana yetmişti. Bütün sabah gitmiştik, kızlar tarafından kurdumun endişeli enerjisini atması için gönderilmiştik. Annem bile gitmemizi söyledi. Ama kurdumla işim bitmişti.

Sage'i istedim. Kulübemin sıcaklığını. Burası çok soğuktu.

Kurdum sızlandı. **Ama ihtiyacı var-**

Arkadaşı, onun sözünü kestim.

Bana ihtiyacı var. Göğsü kabarırken tüyleri diken diken oldu. Kar Hızını artırıp ormandan geçerek ait olduğumuz yere doğru koşmaya başladı.

*

Kulübeye yaklaştığımızda yavaşlayarak tırıs kalktı ve gergin bir şekilde havayı kokladı. Bir şeyler ters gidiyordu. Aramızdaki bağı kullanarak ona ulaştım, Sage için hissediyorum. Yakınımızda değildi. Kulübemizde değildi. Benim kurdum homurdandı, endişeyle yeri eşelerken kendi etrafında dönüyordu. Kalbi göğsümüzde daha sert çarpıyordu.

"Coral! Kera!" Sürü bağlantısından seslendim. *"Nerede o?"*

Skoll elinde odunlarımla köşeyi döndü.

yarma baltası, endişeli canavarımı görünce durakladı. "Sage restoranda. Coral ve Kera da onunla birlikte."

Lanet olsun onlara. Kurt gözlerimi Skoll'a dikerek hırladım. *"İşin bittiğinde onu keskinleştiren iyi edersin."*

"İyi şanslar." Skoll bana bir selam verdi.

Ben Tanrılara lanet okurken kurdum hızla kaçmaya başladı. inatçı kadınlar yapmak. Beni stres atmaya göndermesi bir numaraydı. Sakin olacağına söz verdi. Bağın içine eğildim, hissettim ama onun mu yoksa benim mi olduğunu anlayamadım.

Canavarım pazar için hazırlık yapan satıcıların kalabalığından sıyrıldı ve bize doğru yönelen tebrik çılgınlıklarını duymazdan geldi.

Meyhanenin arka kapısını burnuyla açıp içeri girerken gözlerimiz yumuşadı. Sage pofuduk bir ördek gibi paytak paytak yürüyor, Kera ve Coral ondan kutuları alırken envanter yapıyordu.

"Sakin başlama." Sage bana doğru döndü ve ben yer değiştirirken bir parmağını kaldırarak uyardı. Şişmiş karnı ikimizin arasında uzanıyor, onu önden yaklaştırmayı zorlaştırıyordu.

Terli bir tutam kahverengi saç kulağının arkasına sıkıştırırken ısırılmamayı umarak temkinli bir şekilde uzandım. "Yatakta olman gerekiyordu."

Bir an için dokunuşumda eridi ve canavarımı sakinleştirmek için kokusunu içime çektim. Şimdi daha tatlıydı. Tarçından çok esmer şeker gibiydi, yavrumun hamilelik hormonlarından kaynaklanıyordu.

Ya da yavruları.

Karnının büyüklüğünden emin değildik.

"Biliyorum." Sage çekilirken ofladı ve şişmiş ayağını yere vurdu. "Ama her şeyin yolunda olduğundan emin olmalıyım.

ve ben bunu yatağımızda yapamam." "Sage..." Bunun anlamsız olduğunu bilerek homurdandım.

"Denedik." Hem Coral hem de Kera omuz silkti.

Sage gözlerini devirdi. "Neredeyse bitirdim. Kilerden şu patates kutusunu getir de çürük olmadığından emin olayım."

Emrettiği şeyi yapmak için acele ettim, havayı yeni bir koku doldururken elimde kutuyla durdum.

Elma şekeri gibi ama daha acı.

Bir sıvı fışkırması yere sıçradı.

"Ve şimdi eve gidiyoruz," diye bağırdı Coral.

"Neden?" Sage dondu kaldı, bacaklarından aşağı akan sıvı yerine bize bakıyordu.

Vakit geldi! Kutuyu yere bırakırken kurdum kafamın içinde daireler çizerek havlamaya başladı. "Patatesler bekleyebilir."

Tatlı ve inatçı eşimi kollarımın arasına alırken homurdanan itirazlarını duymazdan geldim.

"Bunu doğal yollarla yapmak konusunda söylediklerimin canı cehenneme!" Sage çığlık attı. "Beni Ethica'ya geri götür. Bilim istiyorum. Epidural."

"Her şey yoluna girecek." Lisa gülüyordu.

Ne kurdum ne de ben bunun komik olduğunu düşündük.

Koruma ihtiyacı. Bir şeyi öldürme ihtiyacı.

"Öldürebileceği bir şey yok." Sage gömleğimi yakaladı ve yüzüme doğru hırladı.

Başımı salladım ve anneme döndüm. "Ağrın için bir şey yapabilir misin?"

Sage yatakta kıvranırken ve elimi ölümüne kavrarken kalbim boğazıma düğümlenmişti. Bunu ondan almak için can atıyordum, Bağıımız sayesinde yükünü hafifletmek için elimden geleni yapıyordum. Ama ne zaman çok yaklaşısam beni itip uzaklaştırıyordu. Eşimin bu acıyı tek başına omuzlamasını izlerken hiç bu kadar güçsüz hissetmemiştim.

"İşte böyle. İçinden nefes al." Lisa, Sage'in burnunun altına bir çeşit tentür sürdü. Bok gibi kokuyordu ama Sage derin bir nefes aldı.

Rahatlatıcı bir nefes.

Tanrılara şükürler olsun!

Terli alnına bir öpücük kondurdum ve bana bakarken yüzünde beliren tatlı gülümsemeyi içime çektim.

Annemin saçındaki tılsımlar, annem saçını yerleştirirken şingirdiyordu.

kendini eşimin bacaklarının arasına bıraktı. "Artık hazırsın anne. Bir sonraki kasılmada ıkınma zamanı."

*

Annem o küçük kızı ellerime bıraktığı an tüm dünya durdu.

Yatak odasının penceresinden süzülen yumuşak gün ışığı, bulanık kahverengi saçlarına meleksi bir parlaklık veriyordu. Tıpkı annesininki gibi bulutlu, iri kahverengi gözlerini kırıştırtarak bana baktı. Küçük parmaklar başparmağımı sıkıca kavrarken biraz tılandım, gözyaşlarım görüşümü bulandırdı.

O güçlüdür. Benim küçük avcım.

Kurdum koruyucu bir şiddetle ağladı. Bebeği kokladım, kurdunun yüzeyin hemen altında, her an ortaya çıkmaya hazır olduğunu hissettim.

Zam

an. "Pekala. Tekrar itelim."

Sage ılık atarken iri gözlerle yukarı baktım. Başka bir kaygan bebek annemin bekleyen ellerine doğru hareket etti.

"Gel de ikinci kızın için kordonu kes." Lisa güldü ve bıçakla bana işaret etti.

İki kız! Kurdum zaferle uludu.

Biricik yavrumu bir kolumun kıvrımında kucaklamaya çalışarak ve bıçağa uzanırken onu düşüreceğim endişesiyle tökezleyerek ilerledim.

"Acele et." Sage homurdandı.

Ses tonundaki ıstırap beni harekete geçirdi.

İki!

Oh Tanrım.

Annem diğer kızımı bir battaniyeye sardı ve dikkatlice bana teslim etti. Kız kardeşini diğer koluma alırken ikinci kızı rahatça oturtmak dengeli bir hareketti.

İlkinin aynadaki görüntüsüydü. Aşkımızın yarattığı şeye hayretle baktım. Sahip olacağımı hiç düşünmediğim yavrular.

"Sana benziyorlar," diye fısıldadım, arkadaşıma döndüm ve Aramızdaki bağ sayesinde gururumu hissedebileceğini umuyordum. O şimdiye kadar tanıdığım en güçlü kadındı.

"Bunca içten sonra, daha iyi olurlar." Sage bana ölümcül bir bakış fırlattı.

Sonra bir başka kasılma yüzünü acı içinde buruştururken haykırdı. Kalbim durdu.

En kötüsü sona ermişti. Acı ekmemeliydi.

Bir sorun var. Kurdum çılgına dönmüştü.

Yatağın yanında diz çöktüm, yüzümü Sage'e yaklaştırıp onu öptüm çünkü ellerim onu okşamak için çok doluydu.

"Sorun ne güzelim?"

Gözlerini kapadı, derin bir nefes aldı ve son gücüyle itti.

"Ve bu üç eder." Lisa bebeğin başının üzerinde bir tür büyü yaptı.

Ne?

Sendeleyerek ayağa kalktım, kollarıma ve kollarımda sarmalanmış kızlara bakarken biraz sallandım.

"Bir sağlıklı kız daha ve işimiz bitti." Annem arkasına yaslandı ve bağırdı. Coral, Kera ve arkadaşlarının tezahürat sesleri yatak odasının dışından geliyordu.

Üç mü? Kurdum yutkundu.

"Üç mü?" Birini koyacak bir yer bulmak için odaya bakarken sordum. İki kol. İki el. Üç bebek.

"Cerberus üçüzleri." Sage iç geçirdi ve son yavruyu göğsüne alırken başını yastığa yasladı. "Kader bizimle dalga geçiyor."

Kollarımdaki iki kız ağlamaya başlarken kurduma *"Her şey yoluna girecek"* dedim.

Kafamın içinde garip bir sessizlik vardı.

Nereye gittiniz? Kızlarımı zıplattım, onları sakinleştirmeye çalıştım ama başaramadım.

"Kurdunda bir sorun mu var?" Sage üçüncü küçük kızımızı emzirirken kaşlarını kaldırdı.

Ona mahcup bir gülümseme verdim ve omuz silktim. "Sanırım bayıldı."

"Alfa Kera ne istersek yapabileceğimizi söylüyor," diye mırıldandı Alex sıska bacaklarını ağaç dalından aşağı sallarken.

"Her şeyden önce, o Coral Teyze'ydi." Trish sapanını meşe palamuduyla aynı hizaya getirerek sincaba nişan aldı. "Ve istediğimiz her şey olabileceğimizi söylüyordu. Yapabileceğimizi değil. Aptal."

"Siz ikiniz bir kez olsun kavga etmeyi keser misiniz?" Meg ellerini kemikli kalçalarının üzerine koydu ve ağaçta saklanan kız kardeşlerine bakarken hırladı. "Gitme vakti geldi."

Kızlar inledi, aşağı atlayıp ayaklarının üzerine düşerken el ele tutuştular. Trish son anda dönerek Sapan salınımı.

"Güzel." Meg meşe palamudunun hedefine ulaşmasını izlerken homurdandı. "Annem sincabı çok sevecek."

"Annem için değil." Trish öldürdüğü kadını aldı.

"Olmasa iyi olur. Eve sincap getirirsen bana bağırır."

Kocaman kahverengi kurdu açıklığa doğru ilerlerken Maddock kıkırdadı.

"Baba!" Üç kız da bağırarak onun sırtına tırmanmak için koşuşturdu. Birbirine karışmış kahverengi saçlar ve toplu uzuvlar vardı, Onları yumuşak dişleriyle ısıran bir baba canavarıyla güreşiyorlardı.

Kıkırdamalarının çoğunu dışarı attıktan sonra Maddock'un kurdu ayağa kalktı ve kürkünü silkeledi.

"Hadi gidelim." Birbirinin aynısı olan altınimsı kahverengi kurtlara dönüştüklerinde onları teker teker dürttü.

"Şimdi avlanmanın kuralları nelerdir?" Maddock kızlarının yanında yavaşça yürüyor, tehlikelere karşı gözlerini dört açıyor ve onları yakınında tutuyordu.

Meg'in kurdu göz ucuyla Trish'e bakarak, *"Sadece yiyeceğimizi öldürürüz,"* dedi.

"Sincap büyükannem için." Trish homurdandı. *"Bir iksir için kuyruğa ihtiyacı var."*

"İğrenç." Alex burnunu buruşturdu.

"Başka bir kural mı?" Maddock kıkırdadı, bunu öğrenmenin uzun zaman alacağını biliyordu.

"Sessiz olmalıyız." Alex patilerini topladı dramatik bir şekilde, onları geri koyarken daha fazla ses çıkarıyordu. Hâlâ onlara alışmaya çalışıyordu.

"Başka bir şey var mı?" Maddock kızını omzuyla gururlu bir şekilde dürttü.

Kızlar durdu ve ona baktı. Altı büyük kahverengi göz hatırlamaya çalışırken kırışıyordu.

Çalıkların arasındaki bir hışırtı dikkatlerini çekti. Alfa Kera, yanında eşi Alfa Jareth ile birlikte patikaya doğru zıplayarak geliyordu.

"Kera!" Kızlar ciyak ciyak bağırarak yanlarına geldiler. *"Babam bize yine avlanmanın kurallarını öğretiyor."*

Kera kurt gibi gülümsedi ve kızların başını okşarken Jareth'e sürtündü. Burnunu indirip onların seviyesine inmeden önce bir dakika oynamalarına izin verdi.

"En önemli kuralı unutma." Küçükken bu ormanda birlikte geçirdikleri onca zamanı hatırlayarak amcasına ince bir göz kırptı.

"Çocukların sana gününü göstermesine asla izin verme."

Sevgili okuyucu,

Başardık! Bu çılgın romantik yolculuğun sonuna geldik.
Benimle kaldığınız ve finale kadar izlediğiniz için çok mutluyum.

Ne düşünüyorsunuz?!? Bu serinin ortaya çıkış şeklinden memnun musunuz? Umarım karakterlerin hakkını vermişimdir. Bu çok eğlenceli bir grup insandı... şey... şekil değiştirenler, insanlar ve bazı harika cadılar.

Bir yıldan uzun süredir üzerinde çalıştığım bir şeyin sonuna geldiğimde her zaman acı tatlı olur.

Sage, Coral, Kera ve arkadaşlarının kalbimde her zaman özel bir yeri olacak. Onları çok özleyeceğim. Kızlarımızın hikayeleri bitmiş olsa da, henüz yazmayı bitirmedim. Size tanıtmak için sabırsızlandığım, müthiş bir kadın başrole sahip yeni bir şekil değiştiren hikayesi için tamamen çılgın bir fikrim var. Ama önce, küçük bir şey yaptım
Özel. Coral'ın annesi Melinda ve onun Ethica'da casus olarak geçirdiği zaman hakkında kısa bir hikaye yazdım.

Bu yeni öyküleri nasıl edinebileceğinizi öğrenmek için web siteme gidin ve paranormal romantizm bültenime buradan kaydolun:

www.heatherkcarson.com

Ayrıca içeriden bilgi almak için Facebook'taki okuyucu grubuma katılabilir ve isterseniz buradan bana bağırabilirsiniz:

www.facebook.com/groups/heathercarsonreaders

Ve son olarak, yayıncılık yolculuğumun bir parçası olmaya devam etmek istiyorsanız beni Tiktok/Instagram/ve Facebook
@heathercarsonauthor adreslerinde bulabilirsiniz.

Burada olduğunuz ve kitaplarıma bir şans verdiğiniz için teşekkürler! İzin vererseniz sizin için yazmaya devam edeceğim.

-Heather

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

